

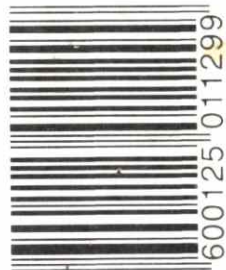
KIRK HAMILTON

DOCK HOLIDEJ

CENA 400 DINARA

BROJ 202

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

8 600125 011299

POKER KOJI DONOSI SMRT

★ **DOK HOLIDEJ** ★

202

KIRK HAMILTON

POKER KOJI DONOSI SMRT

NIŠRO FORUM OUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 202

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINCIC

Urednik

Zorka CIRIC

Naslov originala

Kirk Hamilton

DEALER IN DEATH

Recenzija

Radomir MILOSAVLJEVIC

Adaptacija i prevod

Dragoslav MILOSAVLJEVIC

Lektor

Zorka CIRIC

Tehnički urednik

Lajoš ILES

Naslovna strana

Ferenc BARAT

Korektori:

Vilma BEKER-GACEŠA

Margit HORVAT-HARANGO

----- o. 1987.

Tržište: 21. IX 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OO UR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode
Mišića 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINCIC. Urednik: Zorka CIRIC.

Naslov originala: Kirk Hamilton — DEALER IN DEATH

Copyright: UNIVERSUM PRESS

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u
celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Dslobodeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Zbog Džona „keca“ nije vredelo izgubiti glavu pomislio je Dok Holidej u jednom momentu dok je sa revolverom u ruci motrio šućuren u mraku sporedne ulice pored kantine.

Džon „kec“ je bio begunac pred zakonom, a razlog za to bilo je ubistvo senatora Gernija koje je u El Pazu počinio u svađi zbog karata. Činjenica da je ubio jednog člana tekšaškog parlamenta učinila ga je važnijim zločincem nego da je ubio nekog običnog kaubojia koji ga je optužio da vara na kartama. To nije značilo da i u tom slučaju zakon ne bi bio Džonu „kecu“ na vratu, najverovatnije da bi bilo suprotno, ali, ceo događaj je od početka bio mutan i dovodio je Doka u nedoumicu. A Dok Holidej nije voleo da ostane u sumnji, a još manje da ga neko pravi budalom.

Zbog toga je rešio da zagonetku raščisti, a to je pretpostavljalo da zločinca vrati u Sjedinjene Države.

Trag Džona „keca“ odveo ga je u Meksiko, jer je kockar iz El Paza pobeo preko granice na mestu zvanom Huarez i to odmah kada je doznao koga je ubio i da mu zbog toga gori pod nogama. Na prvi pogled ništa čudno. U Huarezu Džon „kec“ se zadržao samo toliko da svog konja zameni za odmornog, a onda je panično pojahao prema jugu. Njegov trag bilo je dosta lako pratiti uprkos činjenici da je Holidej zaostao za njim nekoliko dana dok nije pronašao kojim pravcem je kockar pobeo. Mada je pretpostavljao da je „kec“ odmaglio u Meksiko, ipak je u to morao biti siguran.

Senator Gerni bio je pripit i oran za svađu, jer je nešto ranije te večeri njegova prijateljica odlučila da raskine vezu s njim. I na kartama ga je sreća loše poslužila i on je postajao sve ljući i neraspoloženiji ukoliko se njegov gubitak povećavao; dobitnik je bio najvećim delom nameštenik kockarnice Džon zvani „kec“. Događaj je došao do vrhunca kada je senator skočio na noge i optužio „keca“ da vara na kartama. Istovremeno sa optužbom Gerni se mašio revolvera, ali je u nastaloj gužvi sto bio prevrnut i senatorovi dokazi o varanju na kartama izgubljeni u zbrci rasutih karata.

No, na tome se nije završilo i spor je okončan u dimu baruta. Gerni nije bio lenj na revolveru, ali je „kec“ nosio uobičajenu kockarsku skrivenu napravu ispod rukava sakoa u kojoj se nalazio mali dvocevi pištolj „deringer“ i trebalo je samo da ispruži ruku i jednom jako stisne mišiće podlaktice. Tim pokretom aktivirala je jedna opruga mehanizma koja je bukvalno izbacila mali „deringer“ u njegovu ruku. Gornja cev „deringera“ planula je još pre nego što je senator uspeo da izvuče revolver iz futrole i tane kalibra 41 pogodilo je senatora. „Kec“ se nije ustezao da nanišani i ispali i drugi hitac u Gernijevo telo pre nego što je ovaj pao na zemlju. Taj drugi hitac pogodio je senatora u vratnu aortu i on je brizgajući krv pao mrtav pre nego što je njegovo telo dodirnulo pod.

Zbog tog drugog hica to je po Holidejevom mišljenju bilo čisto ubistvo za koje bi Džon „kec“ morao dobiti bar tuce godina robija. Ali, ni

njegovo čuđenje, od svega toga nije bilo ništa. Džon „kec” je dobio samo mrgodan pogled vlasnika kockarnice i na tome se sve završilo.

Holidej to nije mogao da shvati. U izvesnom smislu osećao se odgovornim za Gernija ne samo zato što mu je senator bio stari znanac već i zbog toga što su zajedno došli u kockarnicu. Tačnije rečeno Holidej ga je tu i doveo. Holideja je čudilo što na lice mesta nije došao šerif već je senatorovo telo uklonjeno i odaja dovedena u red po naredbi vlasnika kockarnice. Šerif se pojavio tek dva sata kasnije i kada mu je Dok predočio da se radi o ubistvu jer drugi metak Džon „kec” nije morao da ispali, šerif ga je samo mrko pogledao i rekao da njemu nije potrebno svedočenje kojekakvih sumnjivih lutajućih kockara, za kakvog je njega ocenio zbog njegovog finog odela i umešnosti u igranju pokera i da bi njegov savet Holideju bio da se što pre počisti, jer takvi mu u njegovom gradu nisu potrebni.

U tom momentu, naravno, šerif nije znao ko je njegov sagovornik niti ko je žrtva jer bi, verovatno, drukčije postupio. Holidej opet nije hteo odmah da kaže ko je Gerni, jer je senator imao porodicu kojoj skandal ne bi odgovarao. No, pošto je sve prošlo bez posledica, a Dok je smatrao da se evidentan zločin ne može ignorisati, još sutradan je posetio šerifa i zapretio mu da će, ukoliko ne preduzme potrebne mere pozvati federalnog šerifa. Šerif je bio očigledno iznenađen tim obrtom i gledajući Holideja ispod oka rekao da će preduzeti sve što bude potrebno.

Time je razgovor bio završen, ali ne i afera. Umesto da se nađe u zatvoru Džon „kec” je nestao. Jednostavno se te večeri nije pojavio za svojim kockarskim stolom i niko nije znao da kaže gde je. Nije bilo

sumnje da je Džon „kec” pobeo, ali se sada postavljalo pitanje ko ga je obavestio da mu prethodi zatvor i zbog čega. Tako nešto mogao je da uradi samo šerif i ako je Dok nešto mrzeo iz dna duše to je onda bio korumpiran predstavnik zakona. No, kada je gnevan pošao iz saluna da šerifu postavi nekoliko neugodnih pitanja, Holidej je jedva izbegao smrt od metka ispaljenog iz zasede u mraku. Busijaš je uspeo da pobege i tako je krug tajne zatvoren, ali za Holideja je taj naknadni događaj otvorio još niz tugaljivih pitanja.

Tu je nešto gadno zaudaralo, Holidej je sada bio sasvim siguran i zato je želeo da Džona „keca” uhvati živog. No nije želeo da u izvođenju te namere izgubi život.

Trag ga je odveo kroz pustaru do ove kantine u Kordiljerima i po onome što je video Džon „kec” je očigledno platio za svoju zaštitu u tom skrovištu, jer je bio okružen ljudima surovog izgleda, Meksikancima i gringo Amerikancima koji su svi bili naoružani nisko pripasanim revolverima. Izgledalo je da je Džon „kec” imao već od ranije pripremljeno to skrovište i da je od početka hrlilo pravo tamo. Džon „kec” nije bio nikakva krupna zverka, pomislio je Holidej, ali po ovome što je video, izgledalo je da ima prijateje spremne da mu pruže utočište dok se gužva ne stiša i dok se događaj ne ohladi i zaboravi.

Holidej se nervozno okrenuo, jer ga je u mraku nešto očešalo po nogama i on je tiho izustio kletvu kada je video da je to samo neka mršava mačka koja se tuda šunja u potrazi za ostacima hrane. Klečeći na jednom kolenu on je odsutan mislima pomilovao životinju po koščatom vratu ne skidajući sve vreme pogled sa unutrašnjosti prostorije koju je već duže vremena posmatrao kroz zamrljano prozorsko

okno. „Kec” je sedeo za stolom sa nekom devojkom u krilu koja mu je u tom trenutku uzela cigarilos iz usta, odbila jedan dim i ponovo vratila cigarilos između „kečevih” usana. Za to vreme on nije digao pogled sa karata koje je držao u rukama. Igrao je poker u metke rasute po stolu sa dvojicom Meksikanaca i jednim Amerikancem. Još jedan gringo stajao je blizu njih naslonjen na zid, jednom rukom pijući tekilu iz upola ispijene čaše, a drugom rukom držeći obgrljenu oko pojasa neku salunsku gerlu, s izrazom dosade na licu.

Holidej je revolverom dodirnuo odškrinuto prozorsko okno i ono se začudo otvorilo nekoliko santimetara.

Napregao je oči da bi bolje osmotrio ostatak odaje. „Kečeva” grupa sedela je u jednom malom udubljenju odvojenom od ostalog dela prostorije kružnim svodom od cigala. Svuda u prostoriji dokle god je Holidejev pogled prodirao lebdeli su oblaci dima. Izgleda da u tom udubljenju osim „keca” i njegovog prijatelja nije bilo više nikoga.

Holidej je zaključio da bi trebalo iskoristiti šansu.

Njegovi prsti odjednom su zgrabili mlitavu kožu na gornjem delu mačkinih leđa i vrata. Životinja je iznenađeno mjavuknula, ali Holidej se već uspravljao i revolverom otvarao odškrinut prozor. U magnovenju je ugledao zaprepasčeno lice Džona „keca” i trenutnu paralisanost njegovih prijatelja od totalnog iznenađenja, a onda je njegovom levoj ruci zavrtlala i bacila kroz prozor mačku iskeženih zuba i ispruženih noktiju na nogama, pravo na polunage grudi senjorite koja je sedela u „kečevom” krilu.

Nastao je kaos.

Meksikanka je kriknula, jer je mačka instinktivno zarila nokte u njene grudi. Nokti su pocepali tanku

svilenu tkaninu i na beloj koži ukazale su se duboke krvave brazde. Devojka je mahnito zamlatarala rukama i pokušavajući da ustane „kec” je dobio nekoliko udaraca po licu. Uspaničeni devojčini pokreti ruku i tela onemogućili su mu da se pokrene i tako su oboje pali naznak na pod, lomeći stolicu pod sobom, pomešanih, uvis dignutih nogu i ruku, rušeći karte i metke sa stola za kojim se dotle kockalo. Dok su se oni batrgali na podu i dok je mačka frktala, mjavukala i grebla nastojeći da se iskobelja iz spletenih tela i udova, Holidej je pažnju posvetio „kečevim” prijateljima revolverašima.

Prevrnuti sto pritisnuo je dvojicu Meksikanaca i oni su trenutno bili bezopasni, ali je gringo uspeo da odskoči unazad i njegov revolver već je bio izvan futrole kada ga je Holidejev metak pogodio usred lica. Udar kuršuma odbacio ga je unazad i krv je poprskala zid iza njega i onog drugog Amerikanca koji je tu stajao naslonjen na zid. Njegova prijateljica bila je već pre toga pobegla na drugi kraj kantine.

Holidej je glavačke uskočio kroz prozor pucajući još u vazduh i prevrnuvši se preko glave dočekao se na noge. Cipela mu se okliznula na glatkom podu i on je seo na prijaviti tepih. Ali, njegov revolver je istovremeno bez greške planuo i drugi gringo je pao mrtav držeći još uvek u ruci revolver koji se dimio. Pao je mrtav i zatvorio put jednom od Meksikanaca koji je uspeo da se izvuče ispod stola i trčeći bosim nogama naleteo na gringosa. Holidej se otkotrljao jednom u stranu i u kotrljanju ispalio metak koji je Meksikanka zaustavio usred pokreta učinjenog da opali iz potegnutog pištolja i razneo mu gornji deo glave.

Onaj drugi Meksikanac uspeo je u međuvremenu da izvuče revolver

i ispali hitac koji je Holideja okrznuo po ramenu. Holidej je nogom odgurnuo jedan sto koji je pao prema Meksikancu i istovremeno opalio, a metak se probio kroz crvotočno drvo i zario se Meksikancu u telo.

Do tog momenta mačka je iskopala nokte iz senjoritinih grudi i skočivši na Holideja odbacila se pravo kroz prozor. Džon „kec“ se još uvek batrgao ispod devojke koja je vrištala, ali je ipak dohvatio svoj revolver. Holidej se bacio prema njemu, dograbio pomahnitalu devojku za dugu crnu kosu i jednim trzajem svukao je u stranu. „Kec“ je uspeo da izvuče pištolj i da nanišani, ali je Holidej munjevito zamaahnuo nogom i „kečevu“ ruku zajedno sa pištoljem nabio „kecu“ u lice. Pucanj pištolja zaglušio je krckanje kostiju „kečevog“ nosa i krv je linula iz nozdrva. „Kec“ je još jednom mahinalno opalio ali je metak besciljno odleteo u stranu. Holidej je zamaahnuo rukom i žestoko spustio revolver na „kečevu“ glavu od čega je ovaj pao onesvešćen.

Pustolov je hitro vratio svoj revolver u futrolu i dohvatio šestometak koji je ispao iz „kečevih“ mlitavih prstiju. Dvojica Meksikanaca dotrčali su ka udubljenju sa drugog kraja kantine. Holidej je opalio iz „kečevog“ revolvera i metak se odbio od zida. Dvojica Meksikanaca odjednom nisu više bili zainteresovani da vide šta se to u udubljenju događa. Strmoglavili su se nazad u zaklon i Holidej se uspravio i uhvativši „keca“ za prsa košulje i digao ga na noge.

Okrenuo se da dočeka Meksikaniku koja se, poderane haljine, ramena i grudi išaranih krvavim brazgotinama, bacila na njega da ga dogradi noćima zgrčenim u kandže. Bez dvoumljenja gurnuo ju je naperenim revolverom u pleksus, i devojka je stala kao da je naletela na

zid. Zagrenula se, uhvatila se rukama za srce, a onda uz tup udar sela na pod.

Holidej se savio u pojasu, prislonio rame Džonu „kecu“ na trbuh, povukao ga malo napred i uspravljajući se navukao ga sebi na leđa. Unvatio je Džona za noge i dok mu je glava visila pozadi izneo ga iz glavne kantine držeći rockarev revolver u ruci. Pogledavši u prolazu u ogledalo iza šanka, zapazio je šankerov pokret koji se rukom mašio ispod tezge da dohvati skraćenu dvocevku koja se tamo nalazila. Holidej je opalio jedan metak u ogledalo u znak opomene, ogledalo se rasprsnulo i konobar za šankom je poskočio i digao ruke uvis.

Ostali malobrojni gosti saluna šćurili su se iza stolova u uglovima odaje.

Držeći palac na obaraču spreman da u svakom momentu na prvi znak neprijateljstva pritisne oroz, Holidej je bacio još jedan pogled po prostoriji, a onda je idući natraške pošao ka vratima.

Ali, niko nije ni pokušao da ga zaustavi i on je izašao na ulicu, a zatim izvan kruga svetlosti koja je napolje prodirala kroz otvorena vrata kantine. Zašavši u mrak okrenuo se i krupnim koracima pošao prema sporednoj ulici u kojoj je ostavio svog konja i još jednog kojeg je uz put nabavio.

Nekoliko minuta kasnije jahao je ka izlazu iz grada, sa uzdama drugog konja čvrsto stisnutim u šaci i sa revolverom u ruci. Na drugom konju ležalo je vezano telo onesvešćenog Džona „keca“.

Izašavši iz grada Holidej je odahnuo. Dotle je sve išlo dobro. Ali, Holidej je znao da je put do granice dugačak i da uz put postoje mnoga mesta pogodna za zasedu.

U to isto vreme jedan čovek u San Antoniju bio je u neprilici, možda samo malo manjoj nego Dok Holidej. Taj čovek se zvao Čarls, Čak Benerman i mada po prirodi, izgledu i osobinama nije imao nikakve veze sa Holidejem među njima je postojala čvrsta sudbinska veza.

Stasom vitkiji i niži od Doka Čarls je izgledao mnogo stariji nego što je u stvari bio. Te noći on se upetljao u napetu partiju pokera sa grupom kockara hladnih, sračunatih pogleda koji su kartanje shvatili kao vrlo ozbiljan posao. Igru je vodio izvestan Flip Bodi, okoreli profesionalni kockar premazan svim bojama, i uvek spreman da u pogodnom trenutku neprimetno izvuče potrebnu kartu ili da drugu sakrije u rukav svog sakoa. U tom prijavom poslu nikada nije bio uhvaćen, jer oni koji su to primetili i smogli hrabrosti da ga optuže za pakovanje, više nisu bili u životu.

Razume se da niko od igrača za stolom o tome nije ništa znao sem Martina Rigena, kockarevog pajtaša koji je sedeo preko puta njega i čiji je posao bio da ohrabruje i navlači druge igrače na povećavanje uloga. Još niko nije bio primetio da je Rigen, mada je skoro uvek počinjao sa povećavanjem prvobitnog uloga i u toku igre istrajno gurao igrače u tom pravcu, vrlo retko u igri ostajao do kraja. On je karte obično bacao mnogo pre završetka, tako da je krajnji dvoboj obično vođen između drugih igrača i Flipa Bodija.

Čak Benerman je stalno gubio. Ništa nije sumnjao i sve je pripisivao svojoj uobičajenoj zloj sreći. Čak je imao dve slabosti: kocku i žene i godinama se borio da izađe na kraj sa tim svojim strastima. Dok Holidej ga je više puta izvlačio iz škripca i spasavao ga od gneva njegovog oca, starog plahovitog Heptika Benermana, jednog od vrhunskih finansijera u zemlji neraz-

dvojnog prijatelja i poslovnog partnera njegovog oca Lajmeja Holideja. Heptik je sem biznisa koji je vodio sa Dokovim ocem, posedovao lanac „Benermanovih prvih nacionalnih banaka“ a bio je i akcionar u mnogim preduzećima za trgovinu stokom, drvenom građom, proizvodnju i prodaju trgovačkih brodova, u železnicama i svemu i svačemu što je donosilo novac. Ukoliko se lakše dolazilo do dolara, utoliko bolje, bila je parola Heptika Benermana mada stari Benerman nije bežao od rada i u stvari je svoju imperiju izgradio sopstvenim trudom i znojem.

Kao i svaki posednik iznad svega je želeo da njegov sin Čak pođe njegovim stopama, ali već davno mu je postalo jasno da Čak za to nije dovoljno stabilan. Njegovo drugorođeno dete bila je devojčica Matilda, koja je imala ulogu domaćice na njegovim mnogobrojnim poslovnim ručkovima, ali koja sem toga ni na koji drugi način nije bila povezana sa Benermanovom imperijom. Njena duhovna stremljenja i osobine bila su sasvim različita od njenog oca.

U takvoj situaciji, pošto nije bilo nikoga ko bi se zanimao i bio spreman da prihvati Benermanovu imperiju i njegovo bogatstvo, stari Heptik Benerman je morao da se usredsredi na sina Čaka i da pokuša da ga izmeni. Čak je pokazivao dobru volju i spremnost, ali nikada nije mogao da istraje i tako su njegove želje i dobre namere uvek padale u vodu. Zbog toga ga je stari Heptik Benerman u nekoliko mahova skoro lišio nasleđstva.

U stvari, Čakova poseta Teksasu bila je njegova poslednja prilika da zauzme određeno mesto u Benermanovoj imperiji. To mu je još pre polaska iz San Franciska njegov otac stari Heptik jasno stavio do znanja sledećim rečima:

„Čak, poveravam ti trideset bi-

ljada dolara kapitala i želim da mi kupiš najbolja i najveća krda »longhorn« goveda koja se mogu naći na tržištu. Želim da na svim našim rančevima bude ta vrsta stoke, ne samo u Teksasu već i širom zemlje. Želim da od tih »longhorn« goveda počnem s odgajanjem posebnog soja koji daje veću količinu odličnog mesa. Sorta »longhorn« nema premca po izdržljivosti, to je pokazalo iskustvo. Ta goveda će podneti svaku klimu. Ti se dosta dobro razumeš u stoku i mislim da tu nećeš napraviti greške u izboru, a ja opet imam svoje ljude širom Zapada koji te mogu posavetovati ukoliko ti savet bude bio potreban. Odgovaraš mi za svaki utrošeni cent od tih trideset hiljada dolara, čuješ li me? Ako slučajno uzmeš karte u ruke i izgubiš makar jedan jedini dolar izbaciću te iz kuće i kompanije i nećeš od mene više ništa dobiti!"

Čak se spremno složio. U sećanju mu je još uvek bilo mučno iskušenje koje je nedavno doživeo kada je potpisao očevo ime na priznanici koju je dao grupi kockara na ime duga na kartama. Još je bio u šoku zbog strahovite grdnje koju je od oca dobio i zbog toga što je u zatvoru proveo celu nedelju dana pre nego što se stari smilovao i izvukao ga iz zatvora. Zakleo se tada da je dobro naučio životnu lekciju i da se to više nikada neće ponoviti.

„To je za tvoje dobro“, rekao mu je otac ledenim glasom.

Čak je pokušao da promeni temu razgovora. „Ako bih tamo naišao na neke interesantne ljude, oče, ovaj, mislim, Teksas je teren gde te mnogi znaju... imaš li možda nekoga kome bi trebalo da prenesem neku posebnu poruku?“

Izraz lica starog Benermana nije se promenio. Nasuo je brendi u dve čaše, jednu pružio Čaku a drugu uzeo i digao da bi kratko nazdravio.

„Ništa posebno, sinko. Ispijmo ovo za uspeh tvog zadatka“, kazao je i ispio piće.

To je bilo pre pet nedelja.

Uskoro je nakupovao više krda prvorazredne stoke za Benermanov „nov projekt“ kako ga je njegov otac nazvao. Išao je preko Teksasa u pravcu juga i do dolaska u Sent Antonio već je bio potrošio nešto preko deset hiljada dolara na najbolja goveda.

U toku puta u više navrata dolazio je u iskušenje da odigra poneku partiju pokera, ali je tom iskušenju odolevao i nije se upuštao u ozbiljno kockanje. Odigrao je, kako je on to nazivao, nekoliko „prijeteljskih partija“ u kojima je dobio nekoliko stotina dolara, dovoljnu sumu da poveruje da mu se konačno dugo očekivana kockarska sreća najzad počela osmehivati.

Tada je na red došao San Antonio. Tu je došlo do dalje kupovine velikih krda stoke, ali i do novih iskušenja za Čaka. Do njegovog uha doprlo je da se u salunu „Nemirna lepota“ u ulici Oro igraju velike partije pokera koje organizuje profesionalni putujući kockar Flip Bodi.

To je za Čaka ipak bilo previše. Predveče se već našao za kockarskim stolom gde je dobijao velike svote. Pred ponoć sreća ga je već bila napustila i kao i obično već je bio na gubitku. Do zore je potrošio sto dolara od onog preostalog novca namenjenog kupovini stoke.

Igra je za izvesno vreme prekinuta da bi igrači crvenih očiju odspavali nekoliko sati, okupali se i pripremili da uveče nastave novu veliku partiju.

Čak se nije dovoljno odmorio. Peklo ga je što je ispao nepromišljen i što se poslužio očevim novcem, pa su ga sada razjedale sumnje i strahovanja. Istini za volju u

poslednjem deljenju dobio je prilično veliki ulog, ali to nije bilo ništa drugo nego možda samo mali podstrek i novo ohrabrenje. Možda je to bio dobar znak i možda će mu se sreća ponovo osmehnuti. Bar se on tome nadao. Itekako se tome nadao!

U takvim mislima Čak je otvorio zaključanu putnu torbu u kojoj je držao novac, ne hajući za očev savet da sa sobom nosi samo čekove. Pretpostavljao je sada da je bez obzira na odluku u podsvesti sve vreme planirao da ipak zagazi u rizik s očevim novcem. Otvorivši tašnu dugo je zurio u novac pre nego što ga je najzad izbrojao. Bilo je tu sedamnaest hiljada dolara i nešto malo više, ali sedamnaest hiljada dolara izgledala mu je dosta lepa zaokrugljena suma. Stavio je sve na jednu gomilu koju je zatim razdelio da bi konačno sve skupio i vratio nazad u torbu.

Ozbiljnog izraza lica Čak je zaključao torbu uzevši prethodno samo dvesta dolara, a zatim je tašnu poneo do filijale Benermanove prve nacionalne banke i zatražio od menadžera Bartona Tripa da torbu stavi u trezor dok ne dođe po nju. Trip je to sa zadovoljstvom učinio i dao Čaku urednu potvrdu.

Dok se vraćao u svoju sobu, Čak je lakše disao i odmah se oporuzio po krevetu rešen da se odmori jedan sat pre nego što ponovo sedne za kartaški sto. Čak i ako izgubi te dve stotine, to će ukupno činiti trista dolara, a on je bio uveren da dokumenta o kupovini stoke može da podesi tako da taj mali gubitak prikrije.

Iskušenje mu više nije bilo na domaku ruke.

U toku prva dva sata igre te dve stotinarke pretvorio je u pet stotina dolara.

Po isteku još jednog sata izgubio

je tih pet stotina dolara, a Bodi je već posedovao priznanicu na stotinu dolara. Kada je Čak pored toga izgubio još sto trideset dolara Bodi je odmahnuo glavom kada je Benerman znojav u licu drhtavom rukom napisao i potpisao još jednu priznanicu.

— Ne može, Čak dok ne vidim novac i dok ne vratiš dug od sto dolara kao i ovih sto trideset dolara koje si upravo izgubio — kazao mu je Bodi mirnim ugladenim tonom. Ostali igrači su mrmljanjem potvrdili svoju saglasnost sa Bodijevim stavom.

— Što je pravo pravo je — rekao je čovek po imenu Konlon. — Sa vama od juče igramo, ali za nas ste još uvek stranac, Benermane, čovek u prolazu.

I ostali su se složili i Čak je porcveneo. Drhtavom rukom obrisao je znoj sa lica.

— Ali imam pokriće! Imam veliku svotu novca u trezoru banke!

Bodi je iskrivio tanke usne u prezriv, nepoverljiv osmeh. — Onda pođi i donesi ga ovamo da ga i mi vidimo, čoveče. Ili ispadaš iz igre dok se banke ujutru ne otvore.

Čak je znao da bi bilo razumno da se s tim složi i da prekine. Igrači su mu davali mogućnost da odustane, mada je pomišljao da će ga verovatno neko pratiti za slučaj ako bi pokušao da grad u toku noći napusti. Suma od dve stotine dolara nije bila velika, ali ni mala.

— Dakle, šta si odlučio? — zapitao je Bodi još uvek mirnim glasom majstorski mešajući karte i odbijajući guste dimove iz svoje tanke cigare. — Ako želiš da ove noći još igraš poker, ovo se mora srediti. Ako nećeš, prihvatiću tvoju potvrdu, ali samo do ujutru dok se banke ne otvore.

Čak je pogledom preleteo po ravnodušnim licima oko sebe. Svi su

pred sobom imali gomile žetona, a u džepovima novčanike nabijene novcem... svi sem njega. Bili su to okoreli kockari; među takvima dugovi su se odmah plaćali ili je dužnik morao da nastrada. Posmatrajući Bodiya i Rigena i jednog ili dvojicu ostalih, Čak je znao da ne može da se suoči s onim što bi oni eventualno primenili prema njemu.

Ipak je hrapavim promuklim glasom nastavio. — Čini mi se da će ipak biti najbolje da probudim Bartona Tripa i da uzmem svoj novac.

Bodi je razvukao lice u osmeh. — To je fer sa tvoje strane. Dopada mi se čovek koji brzo donosi odluke kad treba izravhati račune i koji se ne plaši malog gubitka.

Čak je nejasno naslućivao da se u tim rečima krije još nešto, neka vrsta izazova koji mu neće dopustiti da se elegantno izvuče plativši samo svoje dugove. Znao je da taj izazov znači da mora da plati i da onda odigra još jednu partiju, i još jednu, i još jednu...

Trip nije hteo da otvori banku u to doba noći i pretio je Čaku da će se lično žaliti starom Heptiku Benermanu, ali je ućutao kad mu je Čak pripretilo da će, ukoliko mu Trip ne izvadi novac iz trezora, poslati ocu izveštaj da ga je menadžer ometao u zaključivanju povoljnih poslova.

Kada se dočepao torbe Čak je izvesno vreme oklevao. Možda bi bilo dobro, razmišljao je, da uzme samo onoliko koliko mu je potrebno za plaćanje duga i još neku stotinu dolara za nekoliko sledećih delenja.

Video je kako Trip sa negodovanjem zuri u njega i on je brže-bolje zatvorio torbu proklinjući u sebi osećaj krize koji mu je naterao rumenilo u lice.

— Ima dosta verovatnoće da ću noćas doći do najvećeg i najboljeg krda stoke — kazao je Čak poku-

šavajući da opravda svoj gest, ali su njegove reči zvučale neubedljivo. — Tamo u salunu je jedan čovek koji se interesovao za posao. Mislim da ću postići povoljnu cenu ako mu pokažem da raspolazem gotovim novcem.

— Bićeš vrlo glup ako taj novac pokažeš u bilo kom salunu u San Antoniju — kazao mu je na to Trip. — Ali, ako potpišeš ovu poverdu i oslobodiš me odgovornosti...

Čak je ne gledajući potpisao i za petnaest minuta već je bio u salunu za kockarskim stolom gde je nastavio prekinutu partiju pokera. Bodi i njegov saučesnik Rigen videli su gomilu novca u torbi i očiju sjajnih od zadovoljstva, sa nameštenim osmesima na licu glasno su pozvali krčmara da im donese novi špil karata i flašu najboljeg viskija. Kockarske ajkule osetile su svoju žrtvu.

Igrali su cele noći. Čakovo bogatstvo u više navrata topilo se i ponovo se vraćalo, a kada je flaša viskija ispražnjena donete su još dve. Špilovi karata menjani su nekoliko puta. Ali, ništa se nije promenilo. Čak je i dalje kada je dobijao dobijao malo, a kada je gubio, gubio je mnogo više. Novca u njegovoj torbi bilo je sve manje.

A onda, dok se sunce probijalo kroz jutarnji prekrivač oblaka i magle i dok je umorno osoblje saluna gasilo zidne lampe, iznureni i izmučeni Čak je drhteći od straha shvatio da je sebe priterao u ugao iz koga mu nije bilo izlaza.

Izgubio je. Imao je dva para kraljeva i kečeva protiv trilinga pubova u Bodijevim rukama. Od alkohola i umora vrtelo mu se u glavi, ali je nešto kao iskra saznanja ipak prodiralo u njegovu svest. Spustio je karte na sto mrmljajući:

— Kako može da ima tri puba?
— zaplitao je jezikom Čak. — Ja

sam odbacio jednog, a jednog Rigen. Kako onda može...? Odjednom je shvatio da je za stolom zavlada-
la grobna tišina i on je podigao pogled i pokušavajući s naporom da se sredi primetio kako ga Flip Bodi strelja pogledom.

— Hoćeš da kažeš da ova igra nije čista? — zapitao je Bodi onim istim lažno mirnim glasom.

Čak je jezikom prešao preko suvih usana i pogledao ostale. Brzo je odmahnuo glavom.

— Ah... razume se da neću. Samo sam... bio u nedoumici, to je sve. Rukom se uhvatio za glavu koja mu je pucala od bola.

— Onda je valjda sve u redu — kazao je Bodi bezizrazno. — Ako je tako, onda plati pa možemo opet da podelimo karte i... — pogledao je ostale za stolom. — Ili biste vi ostali možda želeli odmor da se malo osvežite?

Začulo se mrmljanje što je izgleda značilo da su se odlučili za odmor i ukočeni igrači zakrvavljenih očiju od nespavanja počeli su da zevaju i da ustaju sa svojih mesta.

Svi izuzev Čaka, Rigena i Bodija.

— Plati sada ovih pet hiljada i dve stotine. Čak, pa ćemo se videti kada igra ponovo počne — kazao je Bodi.

Zbunjen, odjednom otrežnjen. Čak je sada bio više nego siguran da je prevaren. No, bio je toliko pribran da je samo klimnuo glavom kako bi dobio u vremenu. No, Rigen mu je dodao torbu i mada se nekoliko minuta petljao da otključa bravicu. Čak je znao da i pored izvrđavanja ne može ništa drugo nego da je otvori i da Flipu i Rigenu otkrije da je tašna prazna. Otvorivši je žalosno se osmehnulo.

— Žao mi je momci, izgleda da sam švorc!

Osmeh mu se sledio na usnama kada je video izraz Bodijevog lica.

Rigen mu je istrgao torbu iz ruku, uverio se da u njoj nema više ništa i potvrdno klimnuo glavom kockaru.

— Prazna je, Flipe.

Bodi se zavalio u stolicu i laganim pokretima zapalio dugačku tanku cigaru ni za trenutak ne skidajući pogled sa Čakovog iznurenog lica.

— To je zaista peh... za nekoga!

Čak se na silu nasmejao. — Izgleda da ću opet morati da pišem potvrdu. Kao i ranije.

Bodi je bez reči povukao dim i lagano odmahnuo glavom.

Čak se namrštio. — Zašto da ne? Pre si prihvatao moju potvrdu.

— Ima razlike između sto i nešto dolara i pet hiljadarki. Čak, stari druže, kao što ima razlike između pre i posle. Za toliku sumu ne uzimam komad papira.

Čak se sada već vidljivo stresao.

— Do đavola, nema problema! Hoću da kažem banka će se uskoro otvoriti.

Bodi je prošetao pogledom do Rigena koji je grubo bacio praznu torbu Čaku u krilo. Čak je zurio čas u jedno, čas u drugo bezizrazno lice.

— Banka... banka pripada mom ocu! — kazao je u očajanju. — Do đavola, mogu da dignem mnogo više od pet hiljadarki.

Bodi je pušio ništa ne govoreći, duboko uvlačeći dimove cigare i kada se vrh cigare zažario dobrih pola inča iznenada ga je pritisnuo o Čakovu ruku koja je ležala na ivici stola. U istom trenutku Rigen je zgrabio ruku tako da Čak nije mogao da je povuče. Žar je zacvrčao na koži i u odaji se osetio miris izgorele dlake i sprženog mesa.

Čak je kriknuo i osoblje saluna se trgnulo, ali je krčmar samo digao pogled i odmah se vratio svom poslu. Bodi je izmrvio cigaru na Čakovoj ruci dok se ovaj otimao i nastojao da se oslobodi. Kada je Bodi

ponovo seo na svoju stolicu, Rigen je pustio Čakovu ruku i ovaj je otresao mrvice pepela i duvana sa ruke, posisao otvorenu ranu i oči su mu se napunile suzama bola i straha.

— Sačekaću dok Barton Trip otvori banku — tiho je kazao Bodi, — i još deset minuta duže. Ali, ni sekund više.

Čak je omotao ranu maramicom i grčevito zaklimao glavom.

— To... to je u redu. Nije mi potrebno više od deset minuta.

Bodi je lagano klimnuo glavom. — Martin će ostati s tobom... Polako se digao sa svoje stolice. — Ja odoh da se okupam i odremam. Znači, vidjećemo se za nekoliko časova, Čak. Novac će biti kod tebe, jasno?

— Jasno Flipe — kazao je Čak pokušavajući da ostavi utisak mirnoće. — Dobićeš svoj novac, ne brini.

Bodi je namestio svoj „derbi” šešir i malo se osmehnuo. — Ne brinem, Čak. Dobiću svoj novac... ili tvoju kožu. U svakom slučaju, ti si taj koji gubi a ne ja!

Flip je vrhovima prstiju dodirnuo vrh svog „derbi” šešira i krenuo ka stepenicama koje su vodile na sprat saluna. Martin Rigen je ostao pored Čaka sa rukom na dršci revolvera koji je nosio u futroli malo nagnutoj napred radi lakšeg izvlačenja.

— Pa lepo lutkice — kazao je Flipov saučesnik — idemo da sedimo na stepenicama banke dok se Trip ne pojavi.

Čak se složio i nasmešio se usiljenim izgubljenim osmehom. Ali, u duši je strepeo i noge su ga jedva držale kad ga je Rigen uhvatio pod ruku i poveo prema vratima saluna.

II

Do tog trenutka Holidej je relativno neometano putovao prema granici, ali je bio dosta uveren da to neće moći dugo da potraje.

Džon „kec” je još uvek bio vezan u sedlu. Ni sada, nekoliko časova posle bekstva iz Kordiljera nije izgledao ništa srećniji. Holidej je nekoliko puta pomislio da ga je suviše jako udario revolverom po glavi. Ali, neka se „kec” o tome brine. Ukoliko bude slušao ono što mu se kaže neće imati više nikakvih neprilika.

Toga jutra odmah po izlasku sunca Holidej je ugledao prvi znak potere. U jutarnjem jasnem sjaju, iznad prašnjavog starog puta koji je vodio sa juga, dizao se oblak prašine koji se brzo kretao, u istom pravcu u kome su se i oni kretali. Pošto je već bilo vreme Holidej je skrenuo na sever i kada je dva sata kasnije ponovo pogledao put iza sebe, bio je siguran da ih neko goni, jer je oblak prašine krenuo u njihovom pravcu.

— Izgleda da su to neki tvoji prijatelji — rekao je pustolov „kecu” pokazujući rukom udaljeni oblak prašine. — Čudno da si za tako kratko vreme stekao toliko prijatelja.

Kockar se s naporom okrenuo u sedlu i zažmirio očima. Klimnuo je lagano glavom i bleđa senka osmeha dodirnula je njegove tanke usne.

— Neće ti uspeti Holideje.

— Ako meni ne uspe neće ni tebi — rekao je Holidej bez razmišljanja i pogled njegovih čeličnoplavih očiju zario se u „kečevo” smrknuto lice.

Na te reči „kec” se malo trgao. — Ako misliš da me ubiješ i da se posle toga izvučeš, onda se varaš! To neće ići!

Holidej je slegnuo ramenima. —

Ako tvoji pajtaši priđu i ako ne budem imao šanse da se probijem, ti si mrtav. Od sada to imaj na umu. Džone.

Holidej je trgao vođice i oba konja su ponovo krenula napred kroz pustoš severnog Meksika.

— Neće ti dopustiti da sa mnom pređeš Rio, Holideje! — u „kečevom” glasu naslućivao se prizvuk očajanja. — Ustreliće te iz daljine!

Holidej nije ništa rekao niti se osvrnuo oko sebe. Neprekidno je gledao samo na put i predeo ispred njih.

— Oslobodi me pa ćeš moći slobodno da se vratiš sa glavom na ramenima! — pokušao je „kec” ponovo. — Ako ja budem slobodan ovi koji nas gone neće se zamarati s tobom.

— Ne verujem da si im toliko važan.

— Jesam!

Holidej je odjednom zategao vođice i zaustavio svog konja paralelno sa konjem svog zarobljenika, a onda se nagnuo u sedlu i uneo u lice Džoni „kecu”. — Interesovalo bi me da znam zašto si toliko važan onima tamo? — zapitao je i pokretom ruke pokazao prema udaljenom oblaku prašine.

„Kec” se osmehnulo tajanstveno. — To je moja stvar.

Holidej ga je još nekoliko sekundi netremice posmatrao, a onda se vratio u sedlo i ponovo pošao napred vodeći „kečevog” konja.

Bilo je nečega u „kečevom” glasu što je zvučalo istinito i Holidej se sve više pitao šta bi se moglo kriti iza „kečevog” držanja. Neprirodno je bilo da se neko toliko trudi da „keca” spase iz njegovih ruku. Za to je morao postojati neki jači razlog sem lupeške solidarnosti...

Dignuvši glavu iz misli, Holidej

je osetio da mu se u želucu ispod grudi steže hladna grudva leda.

Iz senki obližnje planine izjahala je grupa konjanika i odsjaj sunca zablistao je na puškama u njihovim rukama.

Začuo je kako se Džon „kec” kratko zasmejao.

*

Barton Trip je digao obrve skoro do kraja čela i zabezeknuto se zagledao u Čaka Benermana.

— Tražite da banka isplati vaš... kockarske dugove! — Trip je žestoko odmahnuo glavom. — Ne ne! To ne ide. To je apsolutno nečuveno! Imate obraza da tražite da ja, kao direktor banke vašeg oca, dam garanciju za dugovanje čoveku kakav je Flip Bodi?

— Nisu važne ličnosti, bankare — obratio se hladno Martin Rigen menadžeru Tripu. — Priznajesh li ovu potvrdu ili ne?

— Naravno da ne priznajem!

Rigen je svoje kao ugljen crne oči okrenuo ka Čakovom bledom, napetom licu. — Ti preuzmi stvar Benermane!

Čak se znojio i podrhtavao celim telom. Bio je svestan da se našao u najvećoj nevolji od kako zna za sebe. A što je najgore, iz te nevolje nije video nikakvog izlaza.

— Slušaj, moraću da pošaljem telegram... — zaustio je neubedljivo, ali je začutao kada je Rigen energično odmahnuo glavom. Čak se namrštio. — Zašto da ne?

— Vrdaš, vrdaš, eto zašto — ciknuo je Rigen koga je izdalo strpljenje. — Vrlo dobro znaš da svom starom ne smeš reći da si izgubio novac za stoku i još pet hiljadarki preko toga! Znaš dobro da taj dug on neće platiti. Otrešće te se kao da si usijano gvožđe.

— Ne, ti to ne razumeš! Imam

sestru koja me voli, da, ona me voli i sve bi učinila za mene...

Rigen je upitno pogledao Tripa koji je kratko odmahnuo glavom i s izrazom potpunog neslaganja sa Čakovim predlogom napucao usne. Rigen je uhvatio Čaka za ruku sa namerom da ga izvede iz kancelarije direktora banke. Čak je počeo da se otima i pokušava da oslobodi ruku, ali je Rigen zavukao levu ruku u džep sakoa i prišao mu korak bliže. Osetivši pritisak revolverske cevi na svom boku Čak se ukočio kao oduzet.

— Idemo da sve ovo javimo Flipu Bodiju — tiho ga je pozvao Rigen. — Čekaće vas u svojoj sobi i biće veoma razočaran Benermane, veoma razočaran kad to čuje.

Flip Bodi je osvežen doručkovao u svom apartmanu kada je Rigen doveo Čaka i objasnio mu da ovaj ne može da isplati dug. Bodi je zastao sa žvakanjem zalogaja sočnog bifteka i svoj ledeni pogled upravio u Čaka Benermana.

— Znači tako? — Flip je začutao i opet nastavio da žvače.

— Pa, nije baš tako Flipe! — očajnički je izustio Čak. — Rigen mi nije dopustio da pošaljem telegram. Objasnio sam mu da u Frisku imam sestru i da bi mi ona najverovatnije pribavila novac.

— Znamo sve o tvojoj sestri Matildi — tiho je kazao Bodi, a Čaku je postalo još hladnije oko srca kada je shvatio da je od samog početka sve bilo namešteno. Prevartanti su dakle znali da nosi veliku količinu očevog novca i znali su zašto ga nosi; znali su da voli da se kocka i... zaljuljao se kada je čuo dalje Bodijeve reči... — Ne Čak, nije verovatno da ona ima pet hiljadarki koje bi mogla da potroši da tebe izvuče iz sosa. Ne, ne možeš više da me farbaš. Ali, ja sam

strpljiv čovek i pružicu ti priliku da pošalješ svoje telegrame...

Čaku je laknulo. — To je vrlo lepo od tebe, Flipe! Mislim da ću... — prekinuo je u pola reči pošto je Bodi podigao ruku i progovorio tek pošto je ispio kafu i obrisao usta salvetom.

— Ali, ne sad odmah.

Čak je zatreptao očima. — Kako? Što pre pošaljem te telegrame po...

Bodi je ustao i prišavši Čaku zastao jedva dve stope daleko od njega. Čačkao je zube zašiljenim palj-drvcem.

— Čak, rekao sam ti već da ćeš ti biti taj koji gubi i da ćeš, ako ne dobijem svoj novac, platiti svojom kožom.

Čak je pokušao da ukruti kolena koja su mu vidno podrhtavala. Silom se osmehnulo. — Ali, ako me ubiješ nikad nećeš dobiti svoj novac, Flipe!

Bodi je iskrivio usta. — Ništa nisam rekao o ubijanju.

Zamahnuo je iznenada i nadlani-com snažno udario Čaka, tako da je ovaj posrnuvši odleteo preko odaje i udario u zid. Onako ošamućen Čak ga je preplašeno pogledao dok mu se krv slivala sa rasečenih usana. Ošamarena strana lica bila je crvena od udarca.

Bodi je i dalje mirno stajao i sa stavom gospodara dao Čaku znak da mu pride. Čak je oklevao, ali kada je Rigen pošao prema njemu digao je ruku u znak pristanka, odvojio se od zida i posrćući pošao da bi stao ispred Bodija. Kockar ga je odmerio ledeno.

— Bedni nitkove. Zar si zaista mislio da ćeš me preći i ostaviti me sa tvojom priznаницom u ruci.

Čak je šumno progutao pljuvačku i nije odgovorio ništa.

— Nismo dobro proračunali. Milili smo da u torbi imaš dovoljno

novca da platiš poslednju partiju pokera, inače bismo te odavno izbacili iz igre. Ali, pružićemo ti priliku da platiš dug. Mada ćeš prethodno morati da iskusiš šta bi se desilo ako to ne učiniš.

— Slušaj Flipe, nema potrebe... — zamucao je Čak, ali se Rigen našao iza njega i pritisnuo mu cev revolyera na leđa. Čak je stajao tako skoro na prstima, dršćući i gledajući ih skoro izbezumljenim očima.

— Martine, odvedi ga dole.

Rigen je potvrdno klimnuo glavom. — Kod šerifa? — zapitao je.

— Ne, kod momaka — odgovorio je Bodi.

Čak je silovito gurnut prema vratima i kroz hodnik grubo povučen prema stepeništu. Kada se našao na ulici, Martin ga je odveo do nekog zemljišta zaraslog u korov doveo do polurazrušene kolibe na samom kraju grada. Izgledalo je da su tu očekivali Rigena pošto je rasklimana vrata otvorio neki čovek grubog izgleda sa revolverom za pojasom koji ih je pozdravio kratkim naklonom glave. Martin je gurnuo Čaka kroz vrata i ovaj je posrnuo i pao na kolena.

Pre nego što je shvatio šta se dešava grube ruke su ga zgrabile i on je odvučen i položen na jedan sto za kartanje. Iskolačenim očima gledao je odozdo u surova lica Martina Rigena i još nekih drugih ljudi koje nije poznavao. Otimao se, ali mlako, ne znajući šta se dešava i bojeći se da ne pogorša svoj položaj. Ti ljudi su nešto radili sa njegovom desnom rukom, ali svaki put kada bi podigao glavu pokušavajući da vidi šta rade dobijao je snažan udarac pesnicom u lice.

— Gotovo je Martine — javio se neki grubi glas i Čak je osetio kako mu ručni zglobovi stežu prsti snažni

kao da su od čelika. Ostali su ga uhvatili za ispružene prste tako da mu je ruka ležala nepokretna i raširena.

Počeo je da više predosećajući da će se desiti nešto grozno i bolno a onda je prestao jer je osetio dodir hladnog otvora revolverске cevi naslonjene na njegov ožnojen dlan.

Čak je iskrivio glavu i ugledao lice Martina Rigena koji ga je gledao. Rigen se bezglasno smejao, a lice mu je ličilo na iscerenu groznu masku.

— Gospode bože, ne! — izustio je Čak gušeći se.

Odmah zatim njegov glas se utopio u zaglušujući tresak „kolta“ koji je uzdrmao prostoriju. Sa sadišćim zadovoljstvom Rigen je pritisnuo okidač.

Grmljavina dvocevke potresla je litice kanjona i Dok Holidej je instinktivno uvukao glavu u rame, a snop olovnih tanadi zafijukao je iznad njega. On je čvršće stisnuo vodice i povodnik konja sa Džonom „kecom“ vezanim za sedlo.

Ugledao je strelca sa dvocevkom uspravljenog i sasvim otkrivenog na vrhu jednog pljosnatog ispusta u steni. Strelac se spremio da skoči nazad u zaklon, kad je Holidej nanišanio i opalio na njega. Metak je pogodio busijaša u prsa i on je zamlatarao nogama, zaljuljao se u kukovima i kao marioneta poleteo niz stenu, mašući nogama i rukama kao da se hvata za vazduh. Holideju se učinilo da je čuo njegov prodoran krik, ali s obzirom na prasak pucnjeva nije mogao da bude siguran.

U kiši kuršuma koji su ih zasipali Džon „kec“ je bio u opasnosti isto toliko koliko i Holidej. On se krivio i izvijao u sedlu toliko koli-

ko su mu konopci dozvoljavali i nagnut na konjski vrat očajnički je stiskao konja kolenima. Lica zagnjurenog u lepršavu konjsku grivu on je vikao kao izbezumljen:

— Prekinite! Prekinite do đavola! Pogodićete i mene, idioti!

Urlao je svom snagom lica crvenog do krvi, čela i grla izbrazdanog nabreklih venama, prestravljen da će mu njegovi prijatelji doći glave.

I Holidej je već počeo da pomišlja na takav ishod kada je na levoj strani kanjona ugledao prolom u litici. Jedan naizgled poseban zid od stene pružao se jarugom do samog njenog kraja, ali tamo gde je on počinjao nalazio se uzan prolaz u steni dovoljno širok da se kroz njega može provući konj sa jahačem. Skrećući konja ka njemu ugledao je nekoliko busijaša koji su izronili ispred njih spremni da pripucaju.

Trzaj uzde bio je tako žestok da je „kečev” konj zamalo pao na bok, a kockar je ostao u sedlu samo zahvaljujući tome što je bio vezan. Za tren oka Holidej je uleteo u usek i začuo za njima prasak pucnjeva, zvižduk kuršuma odbijenih od stena i viku busijaša razočaranih što je za Holidejem i „kec” zamakao u usek. Džonova kolena udarala su o oštre strane uzanog useka, on je jaukao i psovao, ali je morao da sledi Holideja.

Holidej je gonio svog konja napred, a drugog vukao za sobom za povodnik. Video je da se usek širi i... iza toga ništa više. Znao je šta to znači. Iza useka nalazila se padina. Strma padina. No, povratak nazad nije bio moguć.

Mamuznuo je petama svog zadanog i oznojenog konja, životinja je jurnula napred i začuo je „kečev” krik. Bilo je kasno za sve drugo sem za skok i Holidej se nadao da će kolan na sedlu izdržati.

Za jedan stravičan trenutak, kada je ispred sebe video samo magličast zagrejan vazduh i neravnu голу zemlju daleko ispred sebe, pomislio je da ga je sreća napustila. Onda je njegov konj kratko uplašeno njisnuo i pošao napred, ukrućenih prednjih nogu, kopita čitavu stopu zakopanih u okomitu padinu od prašine, peska i sitnog kamenja. Padina je bila vrlo strma, ali bez krupnih stena i drugih prepreka. Klizajući niz padinu, Holidejev konj je ukrućenim nogama orao čitav nanos peska i kamenja ne krupnijeg od dolara, dižući za sobom oblak prašine od koga se nije mogao razabrati konj Džona „keca” koji se takođe suljao niz padinu. Holidej je sedeo u sedlu maksimalno nagnut unazad i zatežući svom snagom uzde, nastojao da što veći deo svoje težine prebaci na konjske sapi. Osvrnuo se delić sekunde za sobom i video da je Džoni „kec” bio toliko razuman da učini to isto. Sedeo je zavaljen u sedlo, očiju iskolačenih toliko kao da će izleteti iz očnih duplji, ali svestan da kada su već pošli više nema povratka. Jedan pogrešan korak mogao je dovesti do prevrtanja i pogibije.

Za njima je odjeknulo nekoliko pucnjeva... a onda je zavladala tišina prekidana samo bujicom brzih reči i meksikanskih psovki. Onda je padina postala nešto manje okomita i srca dvojice begunaca počela su normalnije da kucaju kad se pred njima formirala kosina blagog nagiba koja se posle nekoliko stepenastih talasa pretvarala u ravnicu.

Sada je Dok Holidej mogao dopustiti sebi da se osvrne i okrenuvši se u sedlu on je pogledao Džona „keca” vidno uzbuđenog posle očajničkog skoka niz strminu, a onda do vrha strmine gde su u rupi sta-

jali banditi. Jedan od njih prineo je pušku obrazu, ali pucanj se nije čuo.

I oni su shvatili da je Holidej dobio igru.

To je sada znao i Holidej. Ljudi gore na ivici ponora jednostavno nisu imali dovoljno hrabrosti da se upuste u vratolomno spuštanje niz planinu onako kako je on to učinio. Ili to ili im Džon „kec“ nije bio toliko važan da bi zbog njega rizikovali da polome vratove. No, Holidej se ipak čudio šta je bio razlog i za ovoliku njihovu upornost.

Kroz koprenu prašine Holidej se osmehnuo na svog zarobljenika, a zatim je poterao konja do njega, uzeo njegovog konja za uzde i poveo ga dalje ka ravnici. Pustolov je rukom pokazao u daljinu, tamo gde se u izmaglici zagrejanog vazduha belasala srebrnasta zmijolika traka.

— Ono tamo je Rio, Džone — rekao je promuklim glasom. — Stići ćemo tamo pre nego što tvoji lupеži nađu drugi put da izađu iz planine. A dotle, ti ćeš biti već u Teksasu gde te možda čekaju vešala. Ne tamo gde imaš prijatelje, već na drugom mestu gde niko neće mešati prste u pravdu.

Džon „kec“ je mlitavo klonuo u sedlu i na njegovom licu prvi put se jasno pokazalo da shvata da je potpuno pobeden.

•

Svuda oko njega bio je mrak, potpuni mrak. Nije bilo ni tračka neke svetlosti bilo otkuda, ali se osećao miris vlage, a zemlja pod Čakom Benermanom bila je mokra i meka.

Jeknuo je glasno i ukočio se kada je negde na levoj strani od sebe začuo čudne uznemirujuće šumove.

Počeo je da uzmiče na drugu stranu, ali se trgao kada je naišao na zid od zemlje. Instinktivno se pridržao desnom rukom i zauriao od bola. Rukama savijenim ispred sebe krenuo je u mraku napred dok lićem nije dodirnuo drugi zid, mekan i vlažan kao od blata. Onda se uspravio i seo leđima naslonjen na taj zid. Disao je isprekidano, bol u ruci ga je mučio i svoju razmrskanu desnu šaku naslonio je na grudi dok je drugom, zdravom rukom pridržavao grub zavoj, u stvari neku običnu krpu, kojom mu je ruka bila omotana. Krpa je bila prljava, natopljena ko zna kakvim dubretom u kome je do tog trenutka ležao.

Čak se osećao u najmanju ruku užasno, užasnije nego ikada ranije u njegovom životu. Bol u šaci ga je raskinjavao, u stvari, cela ruka ga je bojevala i pulsirala bolom u ritmu otkucaja srca. U glavi mu se vrtelo, bio je omamljen i nesposoban da bistro rasuđuje, a u ušima mu je stalno odzvanjao neki prodoran oštar šum. Nije znao koliko dugo se tu nalazio. Bilo mu je potrebno izvesno vreme da bi se setio šta se desilo.

Pod pretnjom zapetog revolvera Martin Rigen ga je doterao do kolibe na samoj ivici San Antonija gde se nalazilo nekoliko ljudi zločinačkog izgleda. Tu su ga ti ljudi zgrabili, položili ga na sto i Rigen mu je ispalio jedan metak u šaku i potpuno je smrskao. Ako i preživi tu ranu ostaće zauvek invalid.

Nije mogao da odgonetne kakve namere je Flip Bodi sada imao s njim. Obogaljšio ga je zauvek i bez milosti, odbio je njegov zahtev da pošalje telegram Heptiku Benermanu, mada se iskreno govoreći ni sam Čak nije nadao da će mu otac sada pomoći; najverovatnije je bilo

da će ga sa gnušanjem prepustiti njegovoj zloj sudbini. Ali, on je znao da mora da dobije u vremenu i u onom trenutku to slanje telegrama učinilo mu se kao dobra ideja. Naravno, on nije trezveno razmišljao. Još uvek je uprkos bolu bio zapanjen onim što je učinio.

Sada je za svoju grešku plaćao skupu cenu.

Kako je do đavola, mogao da bude toliko lud da prokocka novac starog Heptika Benermana, neumoljive poslovne ajkule! Gospode bože, i ako bude imao sreće da preživi ono što je Bodi smišljao za njega, Heptik Benerman bi mogao biti dovoljno ljut da ga svojom rukom ubije.

Ta misao nije nimalo pomogla Čaku i on se šćućurio u svom ćošku oslonjen na vlažni zid osluškujući sa strahom šumove na drugom kraju uzane prostorije. Nešto mu je udarilo u nogu i on je kriknuo i ritnuo se. Bilo je to nešto krupno ćupavo, ne velike težine. Dok mu je srce lupalo on je pokušao da se ispravi i da pipanjem ispita mesto gde se nalazio. Pomerajući noge santimetar po santimetar kretao se po prostoriji čija se visina naglo smanjivala tako da je iz stojećeg položaja morao da klekne na kolena, pa je čak i tako morao da se sagne kako ne bi glavom udario u tavanicu.

Zaključio je da to mora biti neki podrum u napuštenoj kući ukopan u podnožju brda. Mogla je to biti i neka prirodna mala pećina na kojoj su izgrađena vrata. Šta je tačno u pitanju nije bilo važno pošto su vrata bila od teškog drveta na krajevima svuda zatutkana slojevima sargije ili starih krp. Vrata su bila ili zaključana ili zabravljena jakom rezom. Možda i jedno i drugo što je Čaku bilo svejedno, jer u svakom slučaju nije mogao izaći.

U jednom momentu začuo je ciku pacova i zadržtao od gađenja i jeze. U tom trenutku glodari su se zadovoljavali time što su dolazili do njega da ga osmotre i eventualno pretrče oko njegovih nogu, a onda su se opet povlačili u tamu. Iako je rukama pipao na sve strane nije mogao da nađe nikakvo oruđe kojim bi ih mogao oterati i zato je skinuo čizmu i zadržao je u levoj ruci sedeći na nozi koja je ostala u čarapi, da bi se zaštitio od eventualnog ujeda pacova.

Tada su se iznenada otvorila vrata i zapljusnuo ga je talas svetlosti od koga je ustuknuo i pokrio oči rukama da bi ih zaštitio od naglog svetlosnog udara. Unutra su ušla dva čoveka i grubo ga podigli na noge i izveli ga napolje na svetlost dana. Kada su ga ponovo uveli u kolibu u kojoj je doživeo ranjavanje vid mu se još nije bio dovoljno povratio, ali je on ipak prepoznao prostoriju, onu istu prostoriju u kojoj mu je Rigen ispalio metak u šaku.

Flip Bodi i Martin Rigen čekali su unutra i dva čoveka razbojničkog izgleda bacili su Čaka na neki sanduk. Posle boravka u vlažnom podrumu Čak je zaudarao na blato, memlu i znoj i uopšte uzev izgledao je užasno. Blatnjav zavoj na ruci bio je zamrljan krvlju. Zamisljeno pušeci cigaru Bodi ga je pogledao neprijateljski.

— Još uvek mi duguješ pet hiljada dvesta dolara — kazao je onim svojim namešteno mirnim glasom od koga čovek može da poludi, a ledenim pogledom prodorno je gledao Čaka. — Ali, nemam nameru da dugo čekam na vraćanje duga, Čak. Neke stvari koje si juče rekao imale su smisla. Prvo, tvoj stari je vlasnik banke i ima para. Na žalost on sigurno neće hteti da plati tvoje dugove. No, možda ipak

postoji neki način. Iz onoga što sam saznao ovo ti nije prvi put da se nađeš u nevolji. Ali, možda je ipak prvi put da si se uvalio u pravu nevolju, zapamti pravu nevolju iz koje se nećeš izvući tako kako si se do sada uspevao izvući. Žilav si ti, preživećeš, Čak. Zbog toga sam nešto razmišljao i umesto da ti prosviram metak kroz glavu, kako mi moj instinkt govori da učinim, odlučio sam da ti predložim jedan sporazum.

U Čakovim mutnim očima najzad je zaplamsala iskra interesovanja. Podigao je glavu očekujući nastavak.

— Imaš tri dana da smisliš način kako da dođeš do tog novca. Mene samo to interesuje. Pet hiljada dvesta dolara. Donesi mi ih i slobodan si.

— S obogaljenom rukom! — šapnuo je jedva čujno Čak.

Bodi je slegnuo ramenima. — Bićeš živ.

Čak je progutao pljuvačku i ponovo se skljkao na svoj sanduk.

— Kako... kako ću...

— To je tvoj problem. S tobom će se postupati podnošljivo — rekao mu je Bodi stojeći. — Tri dana. Pobrini se da za to vreme smisliš neki realan plan.

Čak je šumno udahnuo vazduh. — Ili... ?

Bodi ga je samo pogledao, povukao dim, a onda bacio opušak na drugi kraj sobe. Zatim je dunuo dim Čaku u lice, okrenuo se i izašao iz kolibe praćen Martinom Rigenom.

III

Još nije bilo sve sasvim gotovo. Kada su Dok i Džon „kec“ stigli do Rija tamo su ih čekala dva naoružana konjanika.

Dvojica busijaša pogrešno su pro-

cenili mesto gde će Dok sa svojim zarobljenikom izaći i zbog toga su morali da jašu četiri stotine metara preko otvorenog terena. To je Dok Holidej iskoristio, pa je svog i Džonovog konja naterao da zaplivaju preko brzog i dubokog dela reke kojim obično niko nije prelazio, kako bi izašli na peskovitu obalu reke na strani Sjedinjenih Država.

Holidej je kliznuo iz sedla i zaplivaio vukući se pored svog ždrepa i držeći se jednom rukom za jabuku sedla. Tom istom rukom držao je povodnik Džonovog konja, a ovaj je sedeo u sedlu preplašen, lica belog kao kreč.

— Prokletstvo, udaviću se! — zauriao je gušeći se od straha. — Ne umem da plivam! Ako ovo kljuse izgubi dah ili se prevrne ja sam gotov!

Holidej je ćutke prešao preko njegovog zapomaganja i Džon „kec“ je nastavio da urla, psuje i koluta očima, a kada ih je struja zahvatila i počela da nosi nizvodno, njegov glas je postao histerično piskav. U isto vreme busijaši su sa obale otvorili vatru. Meci su opasno fijukali blizu Džona „keca“ i on je okrenuo glavu i crvenog i iskrivljenog lica zauriao prema njima.

— Proklete budale! Prestanite sa pucanjem! Ja sam Džon, Džon „kec“! Holidej je ovaj u vodi!

— Danas očigledno nije tvoj dan, Džone — kazao mu je Dok podsmehljivo. — Može se desiti da te pogodi metak jednog od tvojih pajtaša. Uostalom, nisam siguran da možda ne gađaju baš i tebe. Očigledno da im je važnije da ne stupiš nogom na tlo Sjedinjenih Država nego da ostaneš živ. S druge strane, ako mene pogode, struja će te povući sa sobom. Ne znam kako ćeš se onda izvući!

Džon je još više pobledeo. Izgledao je zaista jadno. Posle toga pokazao je više sklonosti da sarađuje sa Holidejem i gonio je svog konja koliko je više mogao. U jednom momentu potonuo je u vodu skoro do očiju, a glava njegovog konja jedva je izvirivala iz vode. On ga je očajnički podbo petama i kolenima. U tom trenutku Dok Holidej se ne bi začudio ako bi ga čuo da se moli bogu.

Pucnji sa druge obale još nisu bili prestali, a uz to je u reci bilo i stena koje je trebalo zaobilaziti. Zbog snage i brzine matice begunci su u plivanju često menjali pravac, pa je strelcima sa obale bilo dosta teško da pogode sitnu metu kao što su glave dva čoveka i njihovih konja.

Čim su konji pod nogama napipali dno rečnog korita i počeli izlaziti prema obali Dok Holidej je iz futrole zgrabio svoju u voštano platno zavijenu pušku i potapšavši konja po sapima, plegao u zaklon iza nekih stena u pesku. Kada su olovna tanad počela da zvižde i da se odbijaju od njegovog zaklona i on je pripucao. Svojim trećim metkom izbacio je jednog napadača iz sedla i on je pao mlatarajući rukama i nogama. Posle toga pokušao je da ustane, ali nije uspeo i posle nekoliko pokušaja ostao je da leži na zemlji. Sledeći metak prozviždao je nedaleko od glave poslednjeg preostalog napadača i ovaj se okrenuo i nadao u bekstvo, mada mu je na putu stajalo gusto grmlje. Požurivalo ga je još nekoliko metaka ispaljenih iz Holidejeve puške.

Holidej je vratio pušku u futrolu i vinuo se u sedlo. — Sad smo kod kuće Džone — zatim se kiselo osmehnuo... ne baš sasvim, ali mislim da ćeš kroz jedan čas jahanja biti sasvim suv. Do tada ću i ja još

ponešto razmisliti. Hajdemo. Trebalo bi da si srećniji sada kada si opet na čvrstom tlu... mada ne znam koliko ćeš još dugo na njemu ostati. Možda ćeš se uskoro njihati u vazduhu.

Džon „kec“ se namrštio.

Dok Holidej se zadovoljno nasmejao i poterao konja. Put je bio pogodan za jahanje... i verovatno čist sve do Ostina, kuda je Holidej nameravao da odvede svog zarobljenika. Kada ga bude predao u ruke federalnom šerifu i kada bude pokrenuta istraga u vezi sa ubistvom senatora Gernija, mnoge stvari će se verovatno otkriti, a taj deo avanture Holideja je posebno interesovao. Zbog toga je hitao da uhvati voz u Kingsvilu. Na taj način već sledećeg dana trebalo je da stigne u glavni grad države što je Holidej žarko priželjkivao. Bio se uželeo udobnog kreveta, finih restorana i naravno žestoke partije pokera. Sa novcem koji je trebalo da dobije na ime nagrade za braću Megoven, mogao je bogovski da proživi dosta meseci... čak i ako bude vrlo široke ruke.

Putovanje se odvijalo onako kako je predvideo. Više nije bilo nepravilika i voz iz Kingsvila krenuo je na vreme i stigao na veliku železničku stanicu u Ostinu sa samo sat zakašnjenja. U to vreme ako bi voz stigao istoga dana kada je po redu vožnje bilo predviđeno, smatralo se da je to još uvek na vreme. U nekim slučajevima ako bi stigao iste sedmice, svi počev od putnika, mašinovođe i ložača pa do staničnog osoblja železnice, bili su zadovoljni...

Džon „kec“ je zvanično optužen za ubistvo senatora Gernija i zatvoren u ćeliju ispod glavnog štaba rendžera u zgradi na glavnom trgu. Istražni sudija odbio je da Džona „keca“ pusti da se brani iz slo-

bode uz jemstvo koje je ponudila neka nepoznata osoba i tako je uhapšenik ostao u zatvoru. Ali, Holidej nije propustio da kapetanu rendžera skrene pažnju na tu činjenicu. Ko je mogao biti toliko zainteresovan da za jednog sitnog provincijskog kockara polaže veliko jemstvo. U Holidejevoj glavi opet se počela formirati sumnja da sve to nisu čista posla i da iza Džona „keca“ stoji neko drugi koji iz senke vuče konce. Ali u tom momentu nije hteo da se zamajava tim problemom. Otišao je u svoj apartman u hotelu „Kontinental“ u ulici Konfederacije gde ga je čekalo kupatilo i čisto ispeglano odelo. A onda je na red dolazila Džeraldina. Holidej je morao sebi da prizna da je želeo da je što pre vidi. Nadao se da je ta želja obostrana.

U tome se nije prevario. Malo kasnije zastao je pred jednom kućom u tihoj maloj uličici, odmah do glavne ulice u Ostinu i otvorivši vrata u kitnjastom baroknom stilu ušao u ukusno uređen modni salon Džeraldine Gensi, prve modne kreatorke u Ostinu. U njenom butiku mogle su se kupiti skupe evropske haljine iz Pariza, ali i njene sopstvene kreacije koje maštomi prefinjenošću linija nisu zaostajale za ovim prvim. Kada je Dok Holidej ušao unutra iza jednog panoa išaralog skicama pojavila se Džeraldina sa makazama u ruci. Videvši Holideja, osmeh joj je razvukao usne.

— Gle koga vidim! Nisam te očekivala.

— Oprostite što dolazim nenajavljeno mis Gensi. Nadam se da ćete imati malo vremena za mene. — Rekao je Dok prilazeći joj.

— Oh, to ćemo tek videti — odgovorila je ona vragolasto. — Zavisí od toga da li si bio dobar.

Holidej se osmehnuo i lagano za-

vrteo glavom. Preteći kažiprstom pošao je ka njoj, a ona se hitro izmakla i stala iza svog radnog stola. — Izgleda da se tebi igra, koliko vidim — rekao je i pokušao da obide oko stola.

Džeraldina je ustuknula i glasno se zasmejala. — Dok, ne budi vrag, imam puno posla! Moram nešto da iskrojim i da napravim jedan model! Dok! Pusti me! Nemoj! Molim te! Moram ovo da završim... još danas! Dok! Pusti...!

Toga dana u modnom butiku Džeraldine Gensi bilo je malo kreativnog rada. Ali, Džeraldini to nije smetalo. Naprotiv, bila je raspoložnija nego ikad u toku tih poslednjih nedelja.

Nije bilo nikakvog načina da dođe do novca. Čak je najzad morao sam sebi to da prizna. Osvanuo je i drugi dan, a on još nije bio smislio ništa što bi bilo prihvatljivo za Flipa Bodija. Imao je dosta ideja, ali morao je sebi da prizna da su sve te ideje bile puko maštanje i gubitak vremena. Bodi mu sigurno ne bi bio zahvalan ako bi ga pozvao i izložio mu takve lude planove. Najverovatnije da bi ga za kasnu još više mučio, a Čaku je već sasvim dovoljna bila i ova jedna smrskana ruka.

Bodi mu je poslao lekara koji je bazdio na jeftin viski i na čijem se odelu slučajno zadržao i miris ženskog parfema. Lekar mu je prevorio ranu na šaci, promrmlijaao nešto o mogućoj infekciji i dodao da će biti srećan ako ne bude morao da mu amputira ruku, a onda je otišao i ostavio Čaku u gorem raspoloženju nego što je ovaj ikada u životu bio.

Ovde u kolibi u toku dana nisu ga vezivali. Za to nije bilo potrebe. Pred kolibom su stalno stražarila

dva naoružana čoveka. Bili su to oni isti ljudi koji su ga držali kada mu je Rigen pucao u šaku. Nije mogao da pobegne. Koliba se nalazila na samom kraju grada, ali bila je na velikoj čistini. Čak kad bi bio dovoljno lud ili dovoljno jak da odvali nekoliko dasaka na začelju kuće i da pokuša bekstvo, bio bi vrrio laka meta za stražare.

Ali, morao je nešto da učini. I to brzo. Činilo mu se kao da mu je šaka veličine šunke. Bila je natekla i žuljili su ga grubi zavoji iznad kojih se počelo pojavljivati crvenilo, siguran znak infekcije. Deo ispod pazuha bio mu je osetljiv i natečen, što je bio drugi loš znak. Ključanje u šaci bilo je nepodnošljivo. U ruci je osećao neku težinu kao da je od olova. Ispred očiju povremeno su mu kružile svetlucave u raznim bojama obojene sulude vizije kojih nije bio svestan, tako da kad bi slike fatamorgane iščezle ispred očiju, on bi ostao iznenađen što se još uvek nalazi zarobljen u toj kolibi, sav u znoju i grozničav.

Očajanje ga je gonilo na još luđa razmišljanja, uključujući i plan da opljačka Benermanovu prvu nacionalnu banku. Trip je rekao da mu ni u kom slučaju neće pomoći i zato nije vredelo da mu se obraća. Ali, Čak je znao da se u tim trezorima nalaze desetine i stotine hiljada dolara novca stočara.

Za Čaka Benermana vreme je neumitno isticalo. Već je bilo popodne i njemu su se pričinjavali pacovi u podrumu koji su se skupljali oko stolice sa koje su visili kožni kaiševi. Ili su ih možda pacovi već bili izgrizli.

Druga stvar koja je Čaka zabrinjavala bilo je to, što ukoliko uskoro ništa ne učini, groznica će ga onemogućiti da jasno razmišlja ili da izvede bilo kakav pokušaj bekstva. A bekstvo je sada bilo prva

stvar koja mu je bila na umu. Ako ne uspe da odavde izađe pre noći, biće sigurno mrtav.

Strah i očajanje delovali su stimulativno na njegov duh i pojačavali njegovu moć razmišljanja dok je obilazio unutrašnjost kolibe, tražeći neko oružje ili bilo šta što bi mu poslužilo da stekne neku prednost nad dvojicom stražara koji su naoružani stajali ispred kolibe.

U kući je bilo stolica i pribora za jelo, piehutih tanjira, krčaga i hrane. Razume se nije bilo nikakvog cruzja, pogotovu ne revolvera, ali je u kredencu našao jedan patron kalibra 45'. Najpre je pomislio da mu sam patron bez puške ne vredi ništa: bila mu je potrebna puška da ga ispaši. Ali ipak ga je stavio u džep i nastavio da traži. Noževi su bili obični tupi noževi za jelo, ali tu je bila i jedna viljuška za sečenje mesa sa dugačkim zupcima, drškom od jelenskog roga, koja bi u bliskom kontaktu mogla da posluži kao oružje, mada Čak nije želeo da se približi bilo kome od tih ubica ispred kuće.

Ali, izlaza nije bilo, a izbor potencijalnog oružja bio je ograničen. Viljušku sa dugačkim zupcima stavio je na kartaski sto i nastavio sa pretresanjem. Tu su bile i flaše sa različitim sadržajem: kerozinom, sircetom, čili-sosom, maslinovim uljem i neka je nebu hvala, pomislio je na kraju jedna flaša sa malo viskija na dnu. Ispio je viski i zakašljao se; viski je imao kiselkast ukus kao da je tu odavno stajao, a verovatno i jeste, pošto je flaša bila prekrivena prašinom, a čep truo. Ali, osetio je njegovo blagotvorno dejstvo i Čakov grozničavi mozak kao da je živnuo i vratio se u stvarnost.

Čak je poredao po stolu sva potencijalna oružja. Pet flaša, viljušku sa dugačkim zupcima, patron i

pakovanje crnog bibera. Dodao je tome i vreću brašna tešku možda dve funte, a onda se izmakao i pogledom obuhvatio svoj patetični arsenal.

— To je sve što ovde može da se nađe i to što imam moram što bolje da iskoristim — promrmljao je.

Sedeo je tako nekoliko minuta zureći u te predmete, a pogled mu se stalno vraćao na viljusk u dugačkom drškom. Znao je da će morati da je upotrebi da njome ubode jednog stražara. To nije moglo da se izbegne: ona je bila najubojitije oružje koje je imao i moraće da bude iskorišćeno, iako je mogao da se služi samo levom rukom, jer mu je desna bila potpuno onesposobljena.

Ali ipak, možda ne potpuno nekorisna, pomislio je pošto je pregledao zavoje. Bilo je moguće staviti nesto u taj zavijeni dlan i hitnuti. Mogao bi to da učini samo jednom, jer tako ranjenom i povređenom rukom ne bi bio u stanju da ponovi nikakav energičniji pokret. Ako se ne onesvesti od bola možda bi mu uspeo...

Ali, tu su bila dva stražara i nikad mu neće poći za rukom da ih sastavi zajedno. Ponovo je pogledao patron. Kada bi samo imao revolver...

Nije imalo smisla slediti takav tok misli. Otišao je do kamenog ognjišta i izvukao ulubljenu džezvu i nasuo sebi šolju kafe, a zatim opet vratio lonče pored zažarenog ugljevlja. Sada se Čak Benerman zagledao u to užareno ugljevlje. Njegovo izmučeno lice ozario je osmehe.

Ipak je postojao način.

Bilo mu je potrebno nekoliko minuta da deo stvari postavi prema smišljenom planu. Vreću sa brašnom postavio je iznad vrata i vezao je za kuku za šešire, tako da je

njeno dno visilo iznad klina ukuca-nog u vrata. Kada se vrata otvore klin će probušiti tkaninu i dve funte brašna pašće na onoga ko ude. To ga neće osakatiti, ali sigurno će biti neočekivano... a iznenađenje, kao i u svakom ratu biće njegovo najveće oružje.

Flaše je poredao duž ivice kamenog ognjišta. U flašu sa kerozinom ugurao je jednu krp. Zatim je patron postavio na ognjište blizu ugljevlja, i dodao još drva da bi se vatra rasplamsala, ali ne suviše, jer nije želeo da dim počne da izlazi iz dimnjaka što bi moglo da skrene pažnju stražara da se u kolibi nešto događa.

Viljusk u je obesio o klin iznad ognjišta. Iako nespretno, uspeo je da otvori paketić s biberom i da ga stavi na dlan svoje ranjene ruke balansirajući oprezno sa njim.

Drhtao je od uzbuđenja, usta su mu bila suva, a kada je pogledao prema vratima osetio je u želucu hladan grč. Ali, druge mogućnosti nije bilo i nazad nije mogao. Onda je u plamen bacio krp u flaše sa kerozinom. Krpa je počela da gori, i on ju je onda lagano vratio na ivicu flaše. Zatim je sa ivice ognjišta ubacio metak u užareno ugljevlje. Priljubljen što je moguće više uz zid pored ognjišta, znojio se i podhtavao od uzbuđenja. Kakva bi to bila ironija sudbine ako bi posle eksplozije metak poleteo na njega i ubio ga. Zatim je uzeo bocu sa kerozinom u čijem je grliću goreo komad zapaljene krpe.

Prošao je pun minut i on je svoje izbuljene zabrinute oči okrenuo prema vatri. Zašto metak nije eksplodirao? Pogledao je u krp koja je gorela. Plamen je polako smanjivao dužinu primitivnog fitilja i približavao se grliću boce. Do davila, pomislio je, ako plamen stigne do grlića pre nego što patron u

vatri eksplodira, isparenja iz boce mogla bi prouzrokovati eksploziju kerozina i to bi bilo kao da je bomba eksplodirala u njegovoj ruci.

Poskočio je na svom mestu kada je patron iznenada eksplodirao uz glasni tresak i kada su se po sobi razletele zapaljene cepanice i užareno ugljevlje. Lonče sa kafom odskočilo je i odletelo sa zveketom u ugao. Pucanj nije u stvari odjeknuo kao pravi pucanj iz revolvra, jer nije bilo pritiska u uglačanoj cevi revolvra, ali je tresak bio ipak dovoljno jak da ga stražari čuju, poviču iznenađeno i da pojure prema vratima.

Za tren oka digli su rezu i otvorivši vrata zajedno jurnuli unutra, a na njih se sručilo brašno iz džaka u vidu zaslepljujućeg belog oblaka. Nepovredeni ali iznenađeni stražari su skočili unazad i za trenutak se zaglavili na vratima. Tek posle nekoliko sekundi jedan od njih se pribrao i ponovo uskočio u sobu.

Čak je stisnuo zube i zamahnuo povredenom rukom. Glasno je jauknuo od bola ali je biber poleteo stražaru pravo u lice i on je vrisnuo kada ga je ljuti prah počeo da peče u očima. Stražar je ispustio revolver i šakama pritisnuo oči. Drugi stražar ga je odgurnuo u stranu i pokriven od glave do pete brašnom, nalik na neku vrstu cirkuskog klovna, izvukao revolver u momentu kada mu je Čak bacio pred noge bocu sa kerozinom. Boca se rasprsnula pred nogama iznenađenog stražara i plamen je buknuo, ali je stražar ipak uspeo da opali jedan metak pre nego što je kerozin eksplodirao i obavio ga plamenom. Izbezumljeni stražar se okrenuo i istrčao napolje iz prostorije, a njegovi krici prigušili su jauk drugog stražara zaslepljenog biberom.

Radeći sve po komandi nekog instinkta i zaboravljajući i bol u ruci, Čak je dograbio viljušku sa dugačkim zupcima i jurnuo na prvog stražara. Nošen neodoljivim nagonom za samoodržanjem zario je dugačku viljušku u grudi čoveka kome je sasuo biber u oči. Ovaj se zateturao, zakašljao i pao. Čak ga je odgurnuo u stranu i dograbio njegov ispušteni pištolj. Zatim je iskočio napolje, što dalje od vrata kolibe koja su već bila zahvaćena plamenom.

Napolju je u vidu žive buktinje drugi stražar klečao na kolenima, a njegovo lice jedva se videlo u razbuktalom plamenu i iz njegovih usta nalik na neku crnu rupu otimali su se stravični životinjski krici. Čak je uzdrhtao od užasa i ispalio dva metka u njega. Verovatno mrtav, stražar je pao na zemlju i njegovo telo nastavilo je da gori. Dok je spotičući se išao ka zadnjem delu kolibe gde su se nalazili konji, Čaku je pozlilo od stravičnog prizora. Na drugoj strani kolibe konji su skakali i propinjali se, a dim i vatra lizali su zidove i drveni krov.

Čak je na brzu ruku odvezao jednog krupnog ridana, popeo se na jedan prevrnut sanduk i svom težinom plegao na leđa neosedlane životinje.

Dok je uplitao prste u konjsku grivu i okretao ždrepcu da pođe dalje od zapaljene kolibe i San Antonija, u Čakovoj glavi se vrtelo. Upinjao se svim snagama da se ne onesvesti i ne padne s konja.

IV

„Zlatni paun” bio je žiža društvenog života u Ostinu. Bila je to kombinacija pozorišta i restorana, i njegova pozornica sa zlatnim ornamentima i zavijenim svodom u kome se nalazilo niz svetiljki reflek-

tora bila je mesto na kome su se odigravali Šekspirovi komadi i savremene drame koje je izvodila jedna putujuća glumačka grupa sastavljena od glumaca iz Čikaga, Njujorka pa čak i Londona.

„Zlatni paun” je bio skup restoran-pozorište i trebalo je da bude i ekskluzivan, ali kada su se u gradu nalazili kauboji iz velikih dogona stoke sa džepovima punim para, galerije tog pozorišta znale su da ožive.

Tako se desilo i te večeri kada su Holidej i Džeraldina otišli da vide predstavu Šekspirovog „Julija Cezara” sa poznatim glumcem Pirsom Ordvejem u glavnoj ulozi. Holideja su više interesovali oklopi i oružje, a naročito kratki rimski mačevi nego dijalozi i govori glumaca, ali je i on kao i svi drugi počeo da negoduje kada su dvojica kauboja u društvu blistavo namazanih salunskih zabavljačica počeli da dobacuju. Oni su očigledno bili tu samo zato da prave gužvu, i radili su ono što su smatrali smešnim, ne obazirući se na to da kvare predstavu.

Čuvari reda u „Paunu” su se umešali, ali kauboji su bili ne samo pripiti nego i naoružani. Dva hica iz pištolja u tavanicu od čega je na publiku počeo da pada malter i svi su se uplašili i potrčali prema vratima.

Holidej je izustio kletvu sebi u bradu kada su se redari uhvatili u koštac sa pijanim kaubojima i kada je i treći metak poleteo u vazduh. Gurnuo je Džeraldinu između sedišta i pošao da pomogne redarima kada je u dvoranu prispeo šerif sa kratkom dvocevkom, i jednog kauboja onesvestio udarcem kundaka u glavu, a drugog bacio preko ograde balkona. Taj drugi kauboj je kriknuo i pao u parter gde

je polomio tri sedišta ali i ruku i nogu.

Red je na kraju uspostavljen, ali je Holidej izgubio svaki interes da dalje gleda predstavu. I Džeraldina je osećala da joj je to veče upropašćeno i kada je Dok predložio da odu, ona je to spremno prihvatila.

— Ako budem dovoljno naliven viskijem dovešću te ovde sutra uveče — rekao je Holidej dok su prolazili predvorjem.

Džeraldina se osmehnula i oslonila se na njegovu ruku.

— Mislim da bismo to komotno mogli da propustimo. Nije trebalo da te nagovaram da dodemo ovamo. Znam da nikada nisi mnogo mario za Šekspira.

Holidej je slegnuo ramenima. — Ne da ga ne volim, meni se dopada to što je napisano. Ali, neki put mi se čini da glumci suviše poziraju. Uostalom, više bih voleo da smo večeras bili nas dvoje sami, na reci ili negde na drugom mestou. i da otuda posmatramo izlazak meseca.

Džeraldinino lice razvuklo se u osmeh. — A šta nas sprečava da to učinimo? Napolju nas čekaju kola. A do reke nije daleko...

To je Holideju odgovaralo više nego bilo koje drugo rešenje ali kada su došli do gradske štale u kojoj su ostavili iznajmljene kočije, iz senke je ka njima pošao neki čovek i Holidej je instinktivno spustio ruku na revolver. Nikuda, čak ni u vreme zabave, Holidej nije išao bez svog „kolta” sa drškom od slonove kosti. To ne bi bilo prvi put da se na njega ustremi neki miadi revolveraš željan slave.

— Mister Holidej? — zapitao je taj čovek i Holidej je pri slaboj svetlosti zapazio da liči na kauboja, prašnjavog i umornog od putovanja, kauboja relativno mladog po godinama. Neznana je nosio pripa-

san revolver, ali su mu ruke bile prazne i sigurnosti radi on ih je digao i pokazao ih Holideju. shvativši šta njegov instinktivni pokret znači. — Čekajte, stanite! Nemam na umu nikakvo zlo.

Holidej je u magnovenju bio gurnuo Džeraldinu iza sebe i sada je ona oprezno izvirila i pogledala kauboja. Kauboj je klimnuo glavom i učtivo dodirnuo obod šešira vrhovima prstiju ali je to učinio polako, obazrivo, sve vreme motreći Holideja.

— Ko ste vi? — zapitao je pustolov.

— Zovem se Bib Stokvel. Radim za ranč Orked Dži, južno od Lokarda.

Holidej je ostao oprezan i podzriv. — To je ranč Taka Morgana?

Stokvel je nabrao obrve. — Morganov? Ne gospodine. Ranč Orked Dži je vlasništvo Meta Henrija i tako je to već punih pedeset godina. Ranije se ranč zvao Leteći Ha, ali kada je umrla njegova žena Džin on je ime ranča promenio u Orked Dži. Kćerka koja se tada rodila takođe je dobila ime Dži i to je razlog što je slovu Dž dodao jednu kvačicu na drugu stranu.

Holidej je lagano klimnuo glavom. — To je istinita priča o starom Metu Henriju. Ali, ta priča je dobro poznata...

Bib Stokvel je nabrao čelo a zatim slegnuo ramenima. — Pa, ovo što sam rekao, istina je, kunem vam se. Istina je sve što sam rekao.

— Pretpostavimo da jeste — rekao je Holidej uzdržano. — A zašto želite da razgovarate sa mnom?

— Šalje me Čak Benerman.

Holidej se trgao a Džeraldina se zabrinula videvši promenu na Holidejevom licu, a zatim pogledala mladog kauboja.

— Kakav Čak Benerman? — za-

pitala je tiho kušajući mladog kauboja.

— Ja ne znam ko je on, gospodo, ali čovek koji me je poslao rekao je da se tako zove. Mislim da je govorio istinu. Rekao je da želi da odnesem jednu poruku njegovom prijatelju u Ostin, rekao mi je da je taj njegov prijatelj Dok Holidej, a da li je sve to tačno, ne mogu da se zakunem.

— Da, mi smo prijatelji — rekao je Holidej i pokušao da njegovom i Čakovom odnosu da pravo ime. Čak je bio nešto stariji od njega, ali rasli su zajedno, jer su im očevi bili nerazdvojni prijatelji... u nekim poslovima čak i ortaci. Čakov otac Heptik Benerman učinio je Holidejevom ocu Lajonelu neprocenjive poslovne usluge i to je bio razlog što se Holidej osećao obavezanim da pomogne njegovom sinu u nevolji. To je već dva puta učinio i oba puta Čak Benerman je obećao da više neće biti lakomislen, ali to obećanje očigledno nije održao. — Gde je Čak? — zapitao je.

— Skriven je u jednom salunu u Lokardu.

— Skriven? Hoćete da kažete da se od nekoga ili nečega skriva.

Stokvel je potvrdio glavom. — Ne beži pred zakonom. Skriva se koliko ja znam od nekih kockara. A bio je u jednom salunu u sobi devojke koja se zove Šugar. Ja... ovaj... ja je znam. Izgleda da ju je i Čak poznavao. Viđali su se i ranije, nekoliko puta. U svakom slučaju tražio je nekoga ko će vam doneti njegovu poruku i Šugar me je zamolila... i evo me tu sam.

Holidej je pažljivo odmerio glasnika. — Prešli ste dosta veliki put od Lokarda.

Stokvel je slegnuo ramenima.

— Šta vi imate za to? Je li vam Čak dobro platio?

Bib Stokvel je pocrveneo. — Ne,

nije! Ovo sam učinio zbog nje, zbog Šugar. Za njega to ne bih uradio. U svakom slučaju nije ni mogao da mi plati, jer je bez prebijene pare.

Holidej je uzdahnio i okrenuo se Džeraldini. — To mi potpuno liči na Čaka. Bez prebijene pare, krije se od nekih kockara kojima svakako duguje novac. Je li inače dobro?

Stokvel je odrečno odmahnuo glavom. — Ne ser, nije. Neko mu je opalio hitac iz revolvera kroz šaku i rana je gadno inficirana. Šugar nije mogla da je izleči i pozvala je lekara. Lekar opet kaže da mu mora odseći šaku.

Džeraldina je napravila grimasu groze i priljubila se uz Holideja koji je samo zažmirio.

— Kako se to desilo?

— Čujte mister Holideje, vaš prijatelj Benerman je vrlo bolestan i u velikoj je nevolji. Ja lično ne znam ništa više od ovoga što sam vam rekao... Ja sam vam to saopštio, a vaša je stvar šta ćete povodom toga učiniti.

Kauboj je vratio šešir na glavu i klimnuo glavom Džeraldini i Holideju u znak pozdrava. Kada je hteo da se okrene i pođe Holidej ga je uhvatio za ruku.

— Vi mora da mnogo cenite tu salunsku devojk.

Stokvel ga je pogledao u oči i izdržao Holidejev pogled. — Da, cenim je.

Holidej ga je posle nekoliko sekundi pustio. — U kom salunu se Čak nalazi?

— U salunu „Palata“. — Stokvel je žmireći pogledao Holideja. — Hoću li mu onda reći da ćete doći?

U Holidejevoj desnoj ruci odjednom je blesnuo revolver i Džeraldina je kratko kriknula. Stokvel se trgao i žurno izmakao korak unazad dižući ruke uvis.

— Hej, čekajte malo...!

— Ne ortalice. Vi ćete malo pričakati. Ja ću poći na sastanak sa Čakom, ali ja ne bih želeo da vas pustim da odete napred i da obavestite nekoga ko me možda čeka u zasedi na putu. Kad budemo pošli poći ćemo zajedno. Stokvele.

Kauboj je odahnuo. — Vraga, vi ste još sumnjičaviji i oprezniji od Benermana! A ja sam mislio da je on u tom pogledu najgori.

Holidej je skrenuo pogled do Džeraldine. — Ne znam šta Čak tamo radi. Džeri, ali sklon sam da skoro sasvim poverujem ovom momku. Čini mi se da ću morati da odem do Lokarda i da tamo istražim šta se događa. Ti znaš da prema porodici Benerman imam obaveza bez obzira na to što je Čak krajnje neozbiljan i nepouzdan.

— Shvatam te Dok. — Preletela je pogledom do Stokvela, a zatim opet do pustolova. — I meni se čini da se ovom čoveku može verovati. Mislim da je rekao istinu.

— Za njega bi bilo dobro da jeste — rekao je Holidej ozbiljno i prodorno pogledao Stokvela u oči. Oborio je pogled kada mu je Džeraldina stavila ruku na podlakticu. Za trenutak, njegovim licem preleteo je jedva primetan osmeh. — Nepredviđeno i neizbežno, Džeraldina.

— Kao i uvek Dok, neka te sreća prati.

Holidej se onda okrenuo Stokvelu i rukom u kojoj je još držao revolver pokazao prema gradskoj štali.

— Hajdemo mister. Pred nama je dug put.

*

Devojka po imenu Šugar mogla je imati dvadesetak godina ali je izgledala starija. Imala je prilično

lepo lice, ali je Holidej zapazio da su teške godine ostavile svoj trag na njemu. Plava farbana kosa počela je da crni u korenu, a haljina je bila iznošena i izbledela. Salun „Palata” nije bio jedan od elitnijih saluna na Dalekom zapadu i od devojaka koje su u njemu radile očigledno se tražilo da same kupuju svoju garderobu.

Na kucanje, Šugar je pažljivo otvorila vrata pridržavana lancem i osmehnula se upola zadovoljno a upola nervozno kada je prepoznala Eiba Stokvela. Odmah je otkočila lanac i širom otvorila vrata, kriknuvši kratko kada je za Bibom Stokvelom unutra ušao Holidej sa revolverom uperenim u Stokvelova leđa.

— Sve je u redu Šugar — rekao joj je kauboj mirno bez uzbuđenja uprkos uperenom revolveru. — Džentlmen je samo po prirodi sumnjičav.

Kaubojev ton doprineo je da se Holidej oseti malo neprijatno; sada je bilo očigledno da je kauboj sve vreme govorio istinu i da su mere predostrožnosti koje je preduzeo bile nepotrebne, pa čak i smešne. Na krevetu u drugom kraju uzane sobe ispod pocepanih prljavih pokrivača ležao je čovek sa zavijenom rukom koju je držao na grudima.

Bio je to Čak, izmučenog lica, zarastao u bradu, sa tamnim kolutovima oko očiju.

Holidej je vratio revolver u frotrolu i pogledao kauboja i devojkicu.

— Ne izvinjavam se što vam nisam verovao, ali vam zahvaljujem za sve što ste ovom čoveku učinili. Zavukao je ruku u džep i izvadio zlatnik od dvadeset dolara i pružio ga devojci. — To je na ime dela troškova.

Ona se osmehnula i instinktivno koketno digla obrvu. — Prijatno je upoznati pravog džentlmena koji

shvata da devojke zaista imaju krupne troškove. Ali da znate, ovo što sam učinila za Čaka ne košta ništa.

No ipak, uzela je novac i pogledala upitno Stokvela. Ovaj je potvrdno klimnuo glavom. — Ti si sama rizikovala i to dosta!

— Šta lekar kaže? — zapitao je Holidej.

Devojka se uozbiljila. — Još uvek hoće da mu amputira ruku — šapnula je i pogledala ka Čaku. — Ali, otkako mu je lekar dao neke iekove i neke praškove koji mirišu na baruštinu, Čaku se groznica nešto smirila. Međutim, ruka mu je gore, pocrnela je.

Začutala je i pogledala Holideja.

— Znaate li zašto je rana toliko inficirana?

— Kako bih do vruga znao? Nisam znao ni da je ranjen.

Šugar je zavrtela glavom. — U tome i jeste stvar. Lekar kaže da je rana bila puna zrnaca izgorelog baruta. Takođe je nagorelo i tkivo oko rane. Izgleda kao da je neko prislonio revolversku cev na Čakovu ruku i opalio.

Holidejevo lice pretvorilo se u hladnu kamenu masku i pustolov je pogledao ka delu odaje gde se nalazila postelja.

— Je li vam rekao kako je ranjen? — zapitao je Holidej tiho ne skidajući oka sa Čaka.

Šugar je zavrtela glavom, a onda shvatila da je pustolov ne gleda. — Ne... zaista ne znam ništa kako se to desilo. On je posrćući ušao u moju sobu dok je Bib... dok je Bib bio ovde. Goreo je u groznici i sve što je mogao da kaže to je da pošaljem poruku da dođete.

— Vama oboma sam mnogo zahvalan za to. A sada da li biste imali nešto protiv da me za trenutak ostavite nasamo sa Čakom? Ne-

mojte ići daleko, Šugar. Možda će biti potrebno da mi nešto učinite.

Šugar je uzela Stokvela ispod ruke. — Bićemo u susednoj sobi. Ako vam nešto bude trebalo samo kucnite u zid.

Holidej je lagano klimnuo glavom, otpratio ih pogledom i zaključao vrata za njima. Zatim je prišao postelji i pogledao Čaka. Digao je kraj zavoja i napravio ružnu grimasu kada je ugledao taman obruč na mesu i crvenkaste zmijolike linije na unutrašnjem delu podlaktice. Čak je tiho zastenjao i zatrepetao očima. Holidej ga je blago dodirnuo po ramenu.

— Čak, Čak, to sam ja, Dok Holidej.

Čak izvesno vreme nije ništa odgovorio ali kada ga je Holidej pipnuo rukom za rame on je otvorio grozničave sjajne oči i zagledao se u Holidejevo lice. Usne su mu se pomerile, ali ne dovoljno da se uobliče u osmeh.

— Holidej! — izustio je promuklim šapatom.

— Stokvel me je doveo. Kako se osećaš?

— Prilično... luckasto. Ti znaš? Ništa mi ne izgleda realno...

— To je od lekova i groznice. Kako ti je ruka?

Čak je uzdahnuo, i upola digao glavu sa jastuka mokrog od znoja i pokušao da vidi ranjenu ruku na prsima. — Šaka je još uvek tu... ali ne znam koliko će još dugo biti! Holideje, znaj da je to pakleno... pakleno!

Zajecao je, i Holidej je lagano zaklimao glavom. — Polako, ne brini se sada. Reci šta mogu da učinim?

— Za moju ruku? — Čak je lagano zavrteo glavom na jastuku. — Mislim da je sada suviše kasno. Bodi me je držao zatvorenog sa pacovima i pretpostavljam da su pr-

ljavština i otrov ušli u ranu kroz zavoje...

— Stani malo stani. Počeo si negde u sredini. Vрати se na početak... ispričaj mi sve od početka i uopšte kako si se ti našao ovde u Teksasu...

Ovaj put Čakove usne uobličile su se u osmeh. — Moj... stari...

Holidej se trgao. — Heptik Bernerman?

Čak je klimnuo glavom i počeo da priča. Uz česte pauze trebalo mu je više od dvadeset minuta da ispriča svoju nesrećnu avanturu i za to vreme Holidej mu je nekoliko puta dao vode iz čaše na noćnom stočiću. No konačno, priča je završena i Holidej je imao kompletnu predstavu o tome šta se desilo, a Čak je iscrpen, sjajnih očiju ležao na jastuku. No, ozbiljnog lica Holidej ga je prodrmusao.

— E nemoj sad da mi se onesvestiš! — rekao je oštro. — Moram da znam više... da vidimo pre svega jesam li te dobro razumeo. Izgubio si sedamnaest hiljada dolara cčevog novca i novac je uzео neki kockar po imenu Flip Bodi u San Antoniju. Pošto nisi mogao da izmiriš dug on ti je ispalio metak u šaku, zaključao te u neki podrum i dao ti rok od tri dana da smišliš plan kako da mu novac vratiš. Je li to tačno?

Čak je klimnuo glavom, upinjući se da ostane pri svesti. No, širom je otvorio oči kada je Holidej dreknuo na njega.

— Šta...? — promucao je.

— Sto mu gromova Čak! — razdrao se Holidej. — Sit sam do guše tvojih gluposti i tvojih brljotina, a najviše od svega tvog idiotskog kockanja!

— Ali... ali...

— Da da, znam da si bolestan i znam da se osećaš loše — rekao je Holidej nestrljivo. — To me i

ljuti, jer ne mogu da te uhvatim za uši i da te dobro izdevetam!

— O... Dok!

— Nemoj ti meni ništa „o Dok“! Kunem ti se da sam znao da je to u pitanju ne bih koraknuo ni jedan korak iz Ostina!

— Ti... ti si surov Dok.

— Surov, je li! Da sam surov ja bih iz ovih stopa otišao i ostavio bih te da ovde istruneš! Kunem ti se da bih to iskreno želeo. Ni broja se više ne zna koliko sam puta u toku ovih godina raščišćavao tvoje kockarske budalaštine, i koliko puta sam te izvlačio iz brloga. Ozbiljno sam računao da si do sada naučio životnu lekciju!

Čak se upinjao da dođe do daha.

— Ali Dok... oni su pakovali karte i podvaljivali!

Stisnutih usana pustolov je sekao pogledom Čaka u postelji. Klimnuo je lagano glavom.

— Naravno. Podvaljivali su. A šta si drugo očekivao od Bodija i njegovog saučesnika Rigena. A šta je sa tvojim podvalama, a? I ti si prevario tvog oca, Heptika, i iskoristio njegove pare za kocku.

Čak je sklopio oči i počeo isprekidano da diše. Digao je zdravu ruku sa postelje, ali ju je opet klonulo spustio. Progovorio je ne otvarajući oči.

— Nisam... nisam nameravao ni da taknem taj novac.

— Do vraga, to mi je poznato, ti nikada ništa nisi nameravao niti misli! Naravno samo onda kada krene loše po tebe!

Čak je zastenjao i uzdrhtao. — O Dok... meni je jako loše. Pusti me. Nemoj sad da se ljutiš na mene. Zlo mi je, možda ću umreti.

Holidej je gledao ranjenika sve dok ovaj trepćući nije otvorio oči.

— Da da, još uvek sam ovde i gledam te... u redu Čak, evo šta nameravam da uradim. Poći ću da

nađem tog Bodija i sešću s njim za kockarski sto. Ako utvrdim da varira u igri, da s Rigenom ili nekim drugim namešta igru, naći ću neki način da ti vratim novac tvog oca koji si tako blesasto izgubio. Ali, ako se ispostavi da nije ništa gori i nepošteniji od običnog kockara u kockarnicama, onda gledaj sam šta ćeš.

— Kako... kako to misliš?

— Jednostavno. Ako budem uveren da si novac izgubio zbog tvog ličnog lošeg igranja, ja ću se vratiti nazad u Ostin da živim svoj život koji sam zbog tebe prekinuo. U tom slučaju ti se sam suoči sa svojim ocem i pokušaj da mu objasniš kako je došlo do toga da nemaš više od polovine sume koju ti je dao za kupovinu goveda.

Čak je zastenjao glasno. — Do vraga, ne možeš mi to učiniti! On mi je već zapretio da će me isključiti iz kuće i nasleđstva...

Holidej je pokretom ruke pokazao na njegovu zamotanu šaku. Možda će se sažaliti na tebe kada to vidi... ili kad vidi patrljak od nekadašnje ruke.

Čak je sada izgledao zaista vrlo rđavo. — Ti... suroviji si nego ikada od kada te znam... Dok.

Holidej je zastao na vratima, još jednom bezizrazno pogledao Čaka, a onda otvorio vrata i izašao u hodnik. Čim su se vrata za Holidejem zatvorila Čak je odbacio pokrivač i spustio noge na pod pored kreveta. Ustao je, zaljuljao se, ali je ipak koraknuo nekoliko koraka do boce viskija koja se nalazila na stolu u sredini sobe.

Skamenio se nadohvat stola kada su se vrata odjednom ponovo otvorila i na njima se ukazao Dok Holidej, ozbiljan, smrknutog lica.

— Ja... ja... objasniću ti Dok...

— Uštedi sebi taj trud. Imao sam utisak da više glumiš svoje rđavo

stanje nego što ti je stvarno loše, da bi zadobio moje sažaljenje. Bojao si se da ću se zaista naljutiti i da ću te izvući iz kreveta i prebiti! — zakoračio je nazad u sobu. — A sada, pošto si već ustao...

Čak se zateturio unazad i pao na krevet dižući ranjenu ruku ispred lica da bi se zaštitio od Doka koji se nadneo nad njega.

— Neću te tući bedni pasji sine — rekao je Dok škripeći zubima. — Šta ti je lekar stvarno rekao za tu šaku?

— Šaka je... stvarno smrskana, Dok. Nikada više neću moći da je koristim niti da mičem prstima.

— Hoće li je amputirati. — Reci mi istinu, bitango.

Čak se kratko vreme kolebao, a onda odmahnuo glavom. — Mislim... da neće. Rekao je da je na vreme sprečio veću infekciju.

Očiju hladnih kao ledeni breg, Holidej je klimnuo glavom. U stvari, nije bio siguran da je lekar sprečio infekciju, jer crveni otok oko rane nije izgledao nimalo nainno.

— O keji Čak, ne miči se iz ove sobe do mog povratka. Ja ću ovoj devojci Šugar ostaviti dovoljno novca da se stara o tebi, a daću nešto i Bišu Stokvelu da pazi da ne pokušaš da odeš odavde.

— Do đavola, pa nećeš me valjda uhapsiti ovde!

Holidej se lukavo osmehnuo i spustio ruku na kvaku. — Ne Čak, ti si sam to učinio, već dosta, dosta davno.

Kada je Dok po drugi put izašao Čak se skljkao nazad u postelju i praveći bolne grimase na licu opipao ranjenu ruku. Trebalo je da zna da neće moći da prevari Doka, ali morao je da igra ovakvu igru, jer je po svaku cenu hteo da Holideja ima na svojoj strani.

Jer, ako je neko mogao da ga

spase iz nevolje u koju je upao, onda je to bio Dok Holidej. Ako Dok Holidej ne bude mogao da mu pomogne, Čak je znao da se može smatrati mrtvim čovekom.

V

Ulica Oro u San Antoniju odjekivala je te noći od subotnje vreve. Dok Holidej se umorno klatio po trotoaru od dasaka. Na njemu je bilo iznošeno prašnjavo putno odeło a o ramenu mu je visila torba koja kao da je videla mnogo logorskih vatri pored pustih usamljenih puteva.

Taj njegov preobražaj od džentlmena do kaubojja nije bio bez razloga. Plan mu je bio da se u San Antoniju pojavi ne kao Dok Holidej od koga bi Flip Bodi možda zazirao, već kao običan čovek koga vošt kockar lako može da očerupa. U tome je imao uspeha, jer ni u čemu nije odskakao od izgleda drugih kaubojja koji su njišući se hodali i vikali ulicama San Antonija. Izgledao je kao i svaki drugi gonič stoke u gradu, spreman svakog trenutka da se napije i podivlja. Bilo je mnogo krda stoke u velikim ogradenim prostorima van grada kao i dalje uz put i prugu. No, prethodno je sve dobro proverio i saznao imena nekoliko grupa goniča krda koja su već bila u gradu.

Mogao je izabrati bilo koju od tih nekoliko grupa i tvrditi da jaše s njima, pošto nije bilo mnogo verovatno da će naleteti na nekog baš iz te grupe goniča. U svakom slučaju, čak ako bi se desilo da bude otkriven, to ne bi bilo ništa strašno: mnogi kaubojji koji su besneli po gradu izmišljali su imena svog vođe ekipe, naročito ako su bili oženjeni ili ako su imali devojke koje ih čekaju na ranču kod kuće. Holidej se odmah opredelio

za salun „Nemirna lepotica” i krenuo preko izlokane ulice zaobilazeći kola i trojicu pijanih kaubojâ koji su na poludivljim konjima jurili kroz grad pucajući u vazduh i urlajući iz sveg glasa. Nasmejao se pošto se izmakao da ga čovek koji je stajao ispred saluna i reklamirao čari onoga što unutra može dobiti, ne uhvati za ruku i ne uvuče unutra. Kada je prošao kroz leptir vrata čuo je iza sebe tog čoveka kako udara u bubanj i izvikuje: — Evo jednog kaubojâ koji zna šta hoće, narode! Nisam morao da mu pričam kakve ga sve divote unutra čekaju. On to zna! On je već bio ovde, ljudi i uputio se s puta pravo ovamo! On se i prošli put divno proveo u ovom salunu i želi da taj provod sebi opet priušti... zato narode, krenite za njim, pođite tamo gde vas čeka provod... želite da se kockate? da pijete? želite lepe devojke? Sve to imamo!

Do tada je Dok već bio unutra i probijao se prema šanku. Najzad se jedan od konobara za šankom okrenuo i zapitao ga šta želi, a Holidej mu je glasno odgovorio:

— Najpre želim jedan viski i jednu veliku čašu piva da pročistim grlo. Onda hoću sobu i kupanje. A onda... — nagnuo se malo preko šanka i namignuo umornom konobaru bezizraznog lica. — A posle toga amigo, poželeću malo za-ba-ve! Samo zapamti zabave sa velikim slovom! Komprene?

Konobar nije čak ni klimnuo glavom. Natočio je viski i pivo, sagnuo se ispod šanka i na ravnu drvenu ploču pljesnuo šakom ključ od sobe. Na privesku ključa bio je utisnut broj osam.

— Ravno četiri dolara... piće, soba i kupanje.

Holidej mu je platio iz debelog smotuljka novčanica i pri tome namerno prosuo nekoliko novčića od

pola dolara na šank. Osmehnuo se s izrazom lica kao da se izvinjava.

— Upravo sam maločas primio zaradu. Ta tromesečna plata prosto mi je progorela rupu na džepu!

— Želite li da vam pošaljem neku od naših devojaka, mister?

— Ne, zasada ne. Želim više da odigram nekoliko partija pokera. Želim u stvari veliku igru. Ima li neki sto gde se mogu pridružiti?

Krčmar je slomljenim palcem pokazao prema zasvođenom prolazu koji je bio zatvoren zavesom. Dok Holidej je sručio svoje piće u grlo, dograbio svoju torbu i uzeo ključ. Otišao je gore u mračnu sobu, sačekao da mu jedan dečak Meksikanac donese kriglu piva i dva drvena vedra tople vode, a zatim se okupao. Pola sata kasnije na sebi je imao čistu košulju i čiste „levis” pantalone uvučene u polučizme. Mašio se rukom da uzme opasač sa revolverom, a onda je zastao.

Možda bi za njega bilo povoljnije ako vide da kod sebe nema oružja. Zbog toga je opasač sa revolverom gurnuo u svoju putnu torbu i opasao običan širok kožni pojas sa velikom metalnom kopčom na čijem je jednom kraju, skriven u pregibu kože bio pričvršćen kso brijač oštar bodež dug desetak santimetara. Bila je to usavršena varijanta nekadašnjeg bodeža koji je pre nekoliko godina bio omiljen među kockarima na rečnim brodovima i mnogo nošen od strane ljudi koji su prezali od nepredviđenih opasnosti.

Taj skriveni bodež već više puta spasao mu je život. Smatrao je da će mu to oružje biti dovoljno te noći... ukoliko se nađe u situaciji da mu bude potreban.

Ako uspe da uđe u igru koju vodi Flip Bodi i njegov pajtaš Martin Rigen, bilo je mnogo verovatnoće da će doći do gužve. Holidej je do-

voljno znao o kockanju i bio je u stanju da prepozna većinu trikova u varanju. Ako ih ne bi mogao baš uhvatiti na delu, znaće da varaju po načinu na koji karte padaju... ukoliko je u igri postojao ortak, onda je to imalo svoju metodiku u deljenju i lansiranju uloga i po tome će lako zaključiti da li Bodi operiše zajedno sa Rigenom u šta u stvari nije ni sumnjao.

Prema tome, ako je Čak govorio istinu što je bilo vrlo verovatno, ova noć bi mogla da bude veoma zanimljiva.

Namestivši šešir na čelo Holidej je izašao iz sobe i zaključao vrata za sobom. Zatim je pošao niz ras-klimane stepenice u bučni pakao saluna spreman na svako iskušenje koje bi mu ta noć mogla doneti.

*

Velika partija na koju je Holidej računao odigravala se u zadnjem uglu sale za kockanje. Taj sto bio je nešto izdvojen od drugih kockarskih stolova i privukao je dosta publike. Ljudi su stajali oko stola i posmatrali i pili, ali bez komentara. Ako je neko hteo nešto da kaže onda je to činio najtišim šapatom. Neki oko stola držali su barske dame zagrljene oko pasa, a neki su opet bili sami. No, u svakom slučaju, posmatrača je bilo vrlo mnogo i pre nego što je prišao, Dok ih je pažljivo odmerio i uverio se da među njima nema poznatih lica.

Za stolom sedelo je pet ljudi. Po Čakovom opisu odmah je uočio Flipa Bodija. Nije bio siguran u pogledu Martina Rigena, mada je verovao da je među igračima prepoznao i njega: čovek na koga je sumnjao da sarađuje sa Flipom imao je na glavi šešir sa širokim obodom i lice mu je bilo u senci, ali pošto

ga je izvesno vreme posmatrao kako diže uloge, a onda se povlači iz igre, Holidej je bio skoro siguran da je taj čovek Bodijev saradnik bio to Rigen ili ne.

Ostala trojica izgledali su kao dobrostojeći igrači amateri, i pred sobom su imali dosta novca bilo u gotovini ili u drvenim žetonima obojenim u crvenu, belu i plavu boju.

Dok Holidej je strpljivo čekao rastežući dve čaše pića u toku sledećih pola sata, sve dok jednom od igrača nije preostalo samo nekoliko dolara u žetonima ispred njega. Taj čovek se digao od stola, obrisao znoj sa čela i obratio se Holideju.

— Ostao sam skoro bez prebije-na dolara, Flipe. Ali, ti znaš da imam pokriće za sve što izgubim. Dopustićeš mi valjda da odigram još koju partiju.

Držeći cigaru u zubima Bodi je lenjim pokretima ruku mešao karte, ali je bez oklevanja odlučno odmahnuo glavom. — Ne, to ne mogu, Erni. Znaš i sam šta se desilo s onim Benermanom. Pobegao je i ostao mi dužan pet hiljadarki.

— Do đavola, ali ja nisam došljak, ja živim ovde! — protestovao je Erni, ali je Bodi ostao nepokolebiv u svom odbijanju. Erni je ljutito pokupio svojih nekoliko preostalih žetona, odgurnuo nogom stolicu i izjurio dobacivši Bodiju preko ramena: — Ovo je bio poslednji put da igram s tobom!

Bodi se nasmešio lukavo. — Ne bih se ja u to kladio pošto te je dobro ujela kockarska buva...

Podigao je glavu i uz mehanički smešak pogledom preleteo preko posmatrača. — Gospodo, jedna stolica je ostala upražnjena... da li je neko zainteresovan?

— Naravno. Želeo bih da oprobam nešto uzbudljivije od ovoga na

šta sam do sada naišao — rekao je Dok Holidej zvonkim glasom iza gomile posmatrača, iako su već dvojica bili pošli prema stolici. Grubo ih je odgurnuo u stranu i tresnuo na sto svoj prilično veliki svežanj novčanica. — Ovo je za početak.

Bodi ga je pogledao i po sjaju njegovih očiju videlo se da procenjuje novog igrača, a usne su mu se razvukle u bezizrazan osmeh. Pogledao je Holidejevo odelo, njegovo preplanulo lice i procenio ga kao kaubojia ili goniča koga svrbi višemesečna zarada u džepu. Bila je to vrsta ljudi sa kojima je Bodi najviše voleo da odigra nekoliko deljenja. Toliko je obično bilo dovoljno da tim tupavim kaubojima uzme njihovu teško zaradenu platu.

— Izvoli došljače. Rekao si pravu reč! — dodao je pogledavši svežanj novčanica na stolu i tiho kikotanje začulo se među posmatračima. Brzo je obavio proceduru upoznavanja. — Ovo su Martin Rigen, i gospoda Lumis i Birket Bleju, a ja sam Flip Bodi. Ostaje samo da nam vi kažete svoje ime.

— Brong Barton — rekao je Dok — po zanimanju većinom ukrotitelj konja, mada sam se bavio i žigosanjem stoke kada u blizini nije bilo pravih mustanga koje bi trebalo ukrotiti.

Palo je zatim još nekoliko neobaveznih pitanja o grupi goniča sa kojima je došao, ali svi su žurili da što pre započnu igru i Holidej je to znao.

— Čujte gospodo, nisam seo ovde zato da naklapam. Došao sam da igram poker. Jeste li zainteresovani ili ne?

Rekao je to s osmehom i nešto tanjim glasom od svog normalnog glasa što je kod ostalih igrača izazvalo smeh. Bodi je zatražio nov

špil karata i posle nekoliko minuta prve karte su podeljene i Holidej je pred sobom u rukama gledao tri keca, kralja i žandara. Dvourumio se malo da li da odbaci ove dve poslednje, a onda se odlučio i odbacio kralja. Dobio je još jednog žandara. Osmehnulo se neprimetno. Vec u prvom deljenju dobio je ful.

Izgleda da se Flip Bodi bio odlučio na brz obračun. Hteo je da ga zainteresuje dobitkom u početku, da ga posle toga u nekoliko deljenja počisti. Holidej je verovao da bi, u slučaju da je odbacio žandara verovatno dobio još jednog kralja.

Cd samog početka igra mu je zamirisala na prevaru.

To ga je malo iznenadilo, jer nije pretpostavljao da će odmah preći na varanje. Izgleda da je Bodi bio vrlo samouveren i siguran u svoje metode... ili možda u zaštitu koju Holidej nije video i pretpostavljao. Dok je automatski povećavao ulog i stavljao žetone na sredinu, preleteo je pogledom po odaji. Nije uočio nikoga ko bi mu izgledao kao Bodijev specijalni čuvar, ali bilo je nekoliko ljudi sa niskopripasanim revolverima koji su mogli da ispune tu ulogu za slučaj da dođe do incidenata.

Odlučio je da to ima u vidu.

U prva tri deljenja dobio je partije. U prvom deljenju veliki ulog, a u druga dva nešto manja, ali bio je stalno dobitnik.

— Viskiii! — uzviknuo je posle trećeg dobitka. — Poštovana gospođa sreća je večeras sa mnom! Gospodo, kažem vam ako se ovako nastavi vrisnuću toliko jako da će me čuti čak u Laredu!

Bodi i Rigen su se neprimetno osmehnuli. Ostala dva igrača su se namrštili; novac koji je Holidej dobio bio je u stvari njihov.

Osetivši miris jeftinog parfema i dodir zaobljenog bedra u svilenof

haljini na mišici, digao je pogled i pored sebe ugledao ženu svetloride kose, kože tamne i glatke kao slo-novača i osmehnutog lica. Žena je u ruci držala čašu providne tečno-sti.

— Vlasnik vam šalje svoje komplimente — rekla je svojim setnim zvučnim glasom i tešnje se prislonila bedrom na njegovu mišicu. — Uz komplimente šalje vam i ovo iz njegove lične boce. — Nasmejala se zbog Holidejevog zbunjenog izgleda. — To su pravila kuće. Svakome ko tri puta uzastopce dobije protiv našeg glavnog igrača. — Pokretom glave pokazala je prema Bodiју.

Kockar je slegnuo ramenima i navukao na lice namršteno zabrinutu masku. — Ovaj kauboj večeras ima nevidenu sreću. — Ne samo da je dobijao prave karte već je i igrač, ume jako dobro da izblefira.

— Izvolite, zaslužili ste ovo. — Pružila je piće Holideју i osmehnula se kada ga je on uzeo i posle toga sručio ga u grlo.

— Hopa! Ovo je pravi viski! Nastaviću da dobijam kao i do sada, a nastaviću i da pijem ovaj kvalitetan viski, sve dok sam ovde. — Namignuo je ostalima. — Dakle, nemojmo pustiti da se karte ohlade, Bodi. Podelite.

Devojka je stavila ruke na Holidejeva ramena i on je neprimetno nabrao obrve. Na to se ona nagnula i dodirnula ga usnama po vrhu uha.

— Ovo vam je za sreću — šapnula je. — Ja se zovem Laki...

— Onda ostanite u blizini. Bio bih lud da udaljim nekoga sa tako lepim imenom kao što je vaše. Vi i ja ćemo večeras tumbе prevrnuti ovaj grad, Laki! Predosećam da hoćemo.

Devojka ga je pipnula rukama i

ostavila ih da leže na njegovim ramenima dok je Holidej uzimao svoje karte. Osetio je kako mu viski ubrzava cirkulaciju i širi prijatnu toplinu celim telom. U tom deljenju dobio je dva para desetki sa sedmicama. Holidej se u sebi osmehnulo. Pretpostavio je da će sada izgubiti. I bio je u pravu. Ulog na sredini stola se naglo povećavao i u igri su ostali samo Holidej i Bodi. Kockar je pobedio pustolova takođe sa dva para, ali kečeva i kraljeva. Bio je to klasičan kockarski poduhvat; navući žutokljunca u igru, navesti ga da veruje da ne može izgubiti, podići ulog do nebesa, a onda ga slistiti.

Sada je već znao kako rade. Bodi i Rigen su se smenjivali u dobijanju, tako da to ne bude suviše uočljivo. Pokušao je da uhvati signale među njima, ali to mu nije pošlo za rukom.

Onda je shvatio da signale daje devojka.

Bodi je bio vrlo oštrouman prevarant. Nije igrao obeleženim kartama niti je njemu potrebne karte držao na donjem delu špila da bi ih kad su mu potrebne koristio. Ali, varao je skoro u svakom deljenju, ako ne Holideja, onda nekog od drugih igrača, no svaki put je koristio drugi način. Bilo je deljenja kada je igrao nazovi poštenc, a to je bilo onda kada je devojka stajala iza Holideja i davala neku vrstu signala Bodiју ili Rigenу, o tome kakve karte ima u rukama.

Nije mogao da dokuči kako je to radila; očigledno da je bila vrlo iskusna u tome, jer bi inače posmatrači mogli postati podozriv.

Kada je počeo da gubi dopustio je sebi da ispolji svoje neraspoloženje i sve češće je naručivao piće. Piće mu je uvek donosila ridokosa. Kada je poslednji put stavila čašu

ispred njega ona se sagnula i lako ga gricnula za vrh uha.

— Hajde medeni, trgni se, kreni na sve ili ništa. Tvoja srećica mora se promeniti. Nateraj je da se ova puta promeni, važi?

Holidej je nabrao obrve. Izgleda da su želeli da mu uzmu sve što ima i da naprave mesta za novog žutokljunca. Ali, nastavio je da igra i... izgubio sve do poslednjeg centa.

— Pa, šta možemo Bartone — rekao je Bodi onim svojim mirnim tihim glasom, s izveštačenim osmehom na licu. — Dobro si nas zagrejao. — Žao nam je što smo te počistili, ali takva je ova igra.

Holidej je lagano ustao smrknutog skamenjenog lica.

— Ova igra je podvaljivanje! — rekao je razgovetno.

Istog trenutka za stolom je zavládala potpuna tišina. Na te Holidejeve reči prestao je svaki pokret. Holidej je uglom oka zapazio da se dvojica koje je pre toga ocenio kao Bodijeve telohranitelje, tiho probijaju prema stolu, ali je zasađa zanemario njihovo približavanje i zagledao se u Bodijeve hladne oči. Ovaj je sada bio ozbiljan kao smrt. Rigen je sedeo bezizraznog lica sa rukama na ivici stola.

— Ne budi zao gubitaš Bartone — rekao je Bodi mirno. — Ti znaš kako je; bilo je i dobitaka i gubitaka. Primi svoj gubitak kao pravi čovek. Evo ti nekoliko dolara da častiš sebe pićem. Je li to pošteno?

Holidej je trzajem ruke izbio novac iz kockareve šake i među posmatračima nastao je žamor i oni su uzmakli kada je Bodi ustao lica hladnog kao kamena maska. Pokretom ruke kockar je zabacio kraj svog kaputa i otkrio revolver na kuku. Dvojica revolveraša prišli su Holideju po jedan sa svake strane.

Stajali su još uvek ne vadeći revolvere.

— Vidim da ne nosiš revolver Bartone — rekao je Bodi. — Srećnici si nego što misliš. Da sam na tvom mestu, ja ne bih toliko kušao sreću.

Bodi je učinio pokret glavom i Holidej je osetio dodir cevi revolvera na leđima iznad struka. Pogledao je Rigena koji se nije ni makao, ali se po njemu videlo da je spreman za svaki slučaj. Ostali igrači odmakli su se od stola; nisu hteli da u onome što dolazi imaju bilo kakvog udela. Riđokosa je napeta stajala u gomili, ali nije skidala sa Holideja zabrinut pogled. On ju je odmerio bezizraznim praznim očima, a onda opet skrenuo pogled do Bodija.

Kao da je doneo odluku, Holidej je učtivo klimnuo glavom, naglo se okrenuo i silom prošao između dvojice revolveraša. Gomila se razdvojila i on je ukrućenim korakom pošao ka stepenicama i popeo se uz njih. Na vrhu je zastao i bacio pogled dole u salun. Tamo je još uvek vladala grobna tišina i sve oči su bile okrenute ka njemu. Revolveraši su još uvek držali u rukama izvadene revolvere.

Holidej je uzdahnio i idući kroz polutamu ka svojoj sobi oslušnuo žagor koji se ponovo začuo u saluru. Kada je otvorio vrata svoje sobe u salunu je vladala galama kao i pre.

Kod stola za poker riđokosa je ulučila trenutak i prišavši Bodiju rekla:

— Mislím da smo izabrali pogrešnog čoveka Flípe. Ovaj mi ima nekakav nezgodan izgled.

— Odlazi dalje od mene! — promrmljao je Bodi gnevno. — Ako se ne udaljiš upropastićeš mi igru!

Devojka je porumenela i počela da skuplja prazne čaše sa stola. —

On je opasan tip! — ponovila je tiho.

— Mogu da ga sredim — odgovorio je on muklo.

— Da, prepusti to nama — rekao joj je Rigen. — Gubi se!

Devojka se žurno udaljila ka šanku, jer su se na Bodijev znak ka njoj uputila dva revolveraša. Zastali su kada se ona žurno udaljila. Bodi je onda navukao osmeh na lice, i mešajući karte obratio se gomili.

— Gospodo! Ovde je sto koji čeka dobre igrače pokera... ko bi hteo da okuša sreću? Dodite, odlučite se i sedite. Prva runda pića Da li se neko interesuje?

U roku od jednog minuta sto je bio pun, a mnogi drugi su čekali da zauzmu stolicu onoga ko se digne. Bodi je zatražio nov špil karata i počeo da deli. Dvojica revolveraša sada su stajali bliže stolu; za slučaj da neko nastavi tamo gde je Holidej odustao.

Ridokosa je ostala blizu šanka i sedeći na visokoj stolici sa dosadom gledala nekog štrkljastog kauboja koji joj je, podstaknut velikom količinom popijenog viskija predlagao smeke planove. Odjednom, dok joj je kauboj nešto šaputao na uho, ona se trgla. Kauboj je to pogrešno shvatio kao reakciju na njegov predlog.

— O hajde do đavola! Nemoj mi reći da ti niko nikada nije predložio da...

No, začutao je i okrenuo se kada je video da ona gleda preko njegovog ramena.

Niz stepenice je silazio Dok Holidej. Oko pojasa nosio je pripasan opasač sa šestometokm.

Laki se odvojila od šanka i tiho dozvala. — Flipe, Martine!

Pokazala im je prstom i kockar i njegov saučesnik naglo su okrenuli glave. Oko stola za poker nastala je trka i bežanje. Oni koji su

igrali poskočili su sa svojih mesta i u žurbi da pobegnu prevrnuli stolice. Dvojica revolveraša ostali su na svom mestu očekujući Bodijevo naređenje. On je neprimetno digao ruku i dao im znak da se nalo udalje.

Holidej se uputio pravo stolu, ne obraćajući pažnju na ljude koji su mu se sklanjali sa puta. Kod stola je zastao i pogledao Bodijsa.

— Sve u svemu izgubio sam više od pet stotina dolara. Ako računam i dobitak onda je to duplo više, ali zadovoljiću se sa pet stotina.

Bodi je i dalje dokle mešao karte. Pogled mu se sreo sa Holidejevim, a lice mu je postalo ozbiljno.

— Uprkos sam te da ne kušaš sreću kauboje.

Pokretom glave pokušao je ka dvojici ćutljivih revolveraša. Oni su stajali spremni da stupe u akciju. Rigen je šumno disao kroz nos i pogled mu je šetao između Holideja i Bodijsa. Lice mu je bilo oznojeno. Ruke je držao vidno na stolu. Nešto u tom strašnom kauboj izazivalo je ledeni grč u njegovom želucu.

— Pet stotina — rekao je Holidej odlučno stojeći sa rukama na kukovima.

Bled osmeh zaigrao je na Bodijskim usnama. — Idi u pakao — rekao je ljubazno.

Holidej je znao šta to znači. Bio je to izazov. Sada je nastupao trenutak odluke. Potegnuti oružje ili pasti mrtav!

Desna ruka mu je poletela ka dršci revolvera. Revolverasi su samo čekali taj njegov pokret da potegnu oružje; oni su sve vreme već držali ruke na drškama revolvera. Bodi i Rigen bacili su se na pod.

Uprkos prednosti revolveraša, Holidejev revolver je prvi grmnuo

i oborio s nogu bližega koji je pao zgrčen od udara kuršuma teškog kalibra. Drugi revolveraš je kleknuo na jedno koleno i opalio delić sekunde pre nego što je Holidejev revolver grmnuo i drugi put. Revolverašev kuršum otkinuo je komad ivice kockarskog stola, i uz tup udar zario se negde u tavanicu. Holidejev metak, pak, pogodio je revolveraša ispod grla i oborio ga na leđa, odbacivši ga još nekoliko stopa po podu posutom strugotinom.

Holidej je uperio revolver koji se još dimio na Bodijsa i Rigena koji su zastali kao ukočeni sa upola izvučenim revolverima. Pokretom revolverске cevi Holidej je dao znak da ustanu i oni su poslušali bledi, zbunjeni, dižući ruke uvis.

— Pet stotina dolara — ponovio je Holidej kratko, glasom koji nije trpeo pogovor.

Bodi je klimnuo glavom i Rigen je šumno odahnuo. Holidej je nestrpljivo pružio levu ruku. Bodi je spustio desnu ruku ka džepu svog sakoa.

— Levom rukom — naredio mu je Holidej i kockar je brzo promenio ruku, oprezno izvukao novčanik iz džepa i počeo da odbrojava novčanice iz nabreklog novčanika.

Holidej ga je mirno posmatrao, ali se odjednom trgao, jer je osetio dodir cevi na leđima.

— Odbaci pucu mister — naredio je neki glas koji do tada nije čuo.

Pritisak revolvera se povećao i Holidej je pustio da mu „kolt“ ispadne iz ruke pošto je prethodno spustio obarač. Bodi je pogledao iza Holideja i odahnuo s olakšanjem.

— Drago mi je da vas vidim šerife!

— U čemu je nevolja? — zapitao je čuvar zakona i Holidej je okrenuo glavu i odmerio šerifa, čoveka starog oko trideset godina s uvuče-

nom vilicom i očima ubice. Tog čoveka nije poznavao, jer su se predstavnici zakona u San Antoniju brzo menjali i izgledalo je da je ovaj jedan od onih koji je došao iz nekog predgrada u Frisku.

— Ta skitnica je izgubila platu na pokeru — objasnio je Bodi. — Igra je bila žestoka, ali on je tvrdio da nije bila poštena. Otišao je i vratio se sa revolverom i ubio Bila i Keta, a mene je prinudio da mu dam pet stotina dolara.

— U nevolji si momče — rekao je šerif. — U velikoj nevolji.

— Pucao sam u samoodbrani, a bio sam prevaren u igri.

Šerif je jače pritisnuo cev revolvera Holideju na kćmu. — Zaveži. To ćeš reći sudiji.

— Hej, čekaj malo! Ima mnogo svedoka koji su videli da su oni ljudi prvi potegli oružje!

Šerifa to nije interesovalo. Dograbio je Holideja za okovratnik i pritiskajući mu revolver u leđa pogurao ga prema vratima. — Martine, donećeš njegov revolver u zatvor.

Holidej je poguran kroz sporedna vrata u jednu sporednu ulicu i napolju ga je šerif udario revolverom iza uha. Pre nego što je mogao da se uspravi, šerif mu je nabio cev revolvera u pleksus i on se previo od bola. Šerif je zamahnuo kolenom i od pogotka u bradu Doku su sevnule varnice ispred očiju. Svet oko njega počeo je da se okreće. Osetio je još jedan bol uz eksploziju svetlosti u očima, a onda mrak.

Kada je došao sebi ležao je na hladnom kamenom podu u ćeliji. Zastenjao je i delimično otvorio oči. Kroz rešetke ugledao je siluete trojice koji su razgovarali u hodniku.

— I šta da radimo s njim? — zapitao je šerif. — Hoćete li da ga izvedem na sud?

— Vraga, ne — odgovorio je Flip Bodi. Mogao bi nam napraviti svakakvih neprilika. Operacija se razvija kao po loju i na drugim mestima i ne možemo dozvoliti da nas neko javno optuži.

— Dobro. Recite mi onda šta da radim — zapitao je šerif.

— Pa to je jasno, zar ne? — zamumlao je Martin Rigen. — Dobiće metak u pokušaju bekstva.

Nastalo je kratko ćutanje. Onda je šerif zapitao. — Je li to, Flip?

— Baš to. Još noćas.

— To će vas koštati dodatni iznos — rekao je šerif.

— Dobro! — odgovorio je kockar. — Dobićeš ekstra nagradu. Ali, sledeći put dođi dovoljno brzo da moji ljudi ne budu pobijeni. Razumeš?

— Svakako, ali ne mogu biti na više mesta u isto vreme.

— Plaćen si da paziš na mene i moje ljude! — izustio je resko Flip Bodi. — Postaraj se da odsada bolje radiš. I sredi noćas tog Bartona.

Bodi i ostali pogledali su prema ćeliji, a onda je šerif pustio kockara i Rigena na zadnja vrata i vratio se u svoju kancelariju.

Holidej je lagano ustan na noge i odvuкао se do ležaja gde je seo i zagnjurio glavu u šake. Upao je u daleko težu situaciju nego što je očekivao.

VI

Devojka po imenu Laki skinula je sa sebe tanak pokrivač i pogledavši kratko kaubojia koji je hriкао u krevetu pored nje spustila noge na pod zamračene sobe.

Kauboj se okrenuo na leđa i levu ruku položio preko tople postelje koju je ona maločas napustila. Laki se ukočila i zastala pored kreveta još uvek držeći u ruci kraj pokrivača. No, kauboj se nije

probudio, već se samo udobnije namestio, prazno mljacnuo usnama i ponovo zahrkao.

Sa lakoćom duge prakse Laki se obukla uz minimum suškanja odeće, gurajući noge u cipele još dok je rukama zakopčavala poslednju dugmad bluze. Sve vreme nije skidala pogled sa kaubojia u strahu da će se probuditi i htetiti da ponovo vode ljubav. Platilo joj je za celu noć i ne bi olako pratio njen pokušaj da se usred noći udaji.

Na putu do vrata zastala je i pogledala njegove iznošene pantalone prebačene preko stolice. Ugrizla se za donju usnu i zavukla ruku u džep. Metalni novac je tupo zazvečao u džepu i ona se ohladila. Kauboj se promeškolio ali se nije probudio. Njeni prsti napipali su novac i ona je brzo izvukla nekoliko metalnih komada. Pri mutnoj svetlosti svetiljke na ulici dva novčića su zasijala toplim zlatnim sjajem.

Laki se osmehnula i spustila novčiće u nedra. Prišla je vratima i nečujno izašla u hodnik. U salunu je još bilo živo, mada je bilo nešto mirnije posle nedavnog obračuna revolverima. Mnogi gosti bili su otišli kući, ali se još uvek kockalo; nekoliko pijanaca stajalo je naslonjeno na šank i salunske devojke primale su poslednje goste.

Laki je izbegla da prođe kroz glavnu odaju skrenuvši ka jednim vratima na sporednom stepeništu koje je vodilo do kratkog hodnika iz koga se izlazilo do umivaonika iza saluna. Tamo je pušeći stajalo nekoliko kaubojia koji su još dok je prolazila dobacili nekoliko drskih primedbi, ali ona se uputila preko dvorišta i izašla na ulicu.

Laki se nije bojala da u to doba noći bude na ulici. Noć je bila nena priateljica, vreme za rad. Mnogo puta u rane jutarnje sate vraćala se u svoju sobu iz posete nekom klijentu. Sad je žurila spored-

nim ulimaca i došla do iza zatvora. Tu se šćućurila pored visoke ograde sa bodljikavom žicom na vrhu kojom je dvorište zatvora bilo ogradoeno. Provirila je kroz jedan procep u ogradi i ugledala malu baraku koja je šerifu služila kao štala i pozadinu zatvorske zgrade.

Slaba svetlost dopirala je kroz mali prozor na vratima koja su iz zgrade vodila u dvorište. Znaia je da je to od svetiljke u hodniku ispred ćelija. U hodniku se nije zapazalo nikakvo kretanje.

Znala je da taj mir neće trajati dugo. Bilo je pola tri, a ona je čula kada je Bodi rekao Rigenu da oko tri bude negde gde ga mnogi ljudi mogu videti. Nije smelo biti ni najmanje sumnje, rekao je Bodi, da je bilo ko od njegovih ljudi umešan u bekstvo Bronga Bartona.

No, Laki je znala da to nije kaubojevo pravo ime. U stvari, znala je da on uopšte nije kauboj. To je bio razlog što je došla tu iza zatvora. To i način kako su s njom postupali Bodi i Riden..

Za ono što je htela da učini nije joj bilo preostalo mnogo vremena.

Pre svega, trebalo je otvoriti vrata na ogradi. Sećala se kako je nedavno jedan drugi zatvorcnik ubijen u pokušaju bekstva. Inala je prilike da vidi njegovo telo na bodljikavoj žici, razderano i krvavo, u krvavoj odeći pocepanoj u očajničkom naporu da se prebaci preko ograde, pošto su vratnice bile spolja zatvorene. Mehanizam na vratnicama bio je prost sistem reze. Na rezu je mogao da se stavi katanac ako je to bilo potrebno ali je šerif retko zaključavao rezu. Osnovna namena ograde bila je da spreči bekstvo zatvorenika u toku dnevnog telesnog vežbanja. Laki je stoga jednostavno povukla rezu iz zasuna, i pažljivo gurnula vrata koja su se odškrinula dva-tri santimetra. To je bilo dovoljno da ve-

like gvozdene šarke kratko i glasno zaškripe i ona je uplašeno ustuknula.

Srce joj je zalupalo u grudima kao ludu, ali očigledno da škripu niko nije čuo. Priljubila je lice uz jednu pukotinu i ponovo pogledala svetao prozor na vratuna. Nije bila sigurna ali učinilo joj se da se tamo neko kreće. Vreme se verovatno bližilo. Morala je da požuri.

Laki je pošla pored ograde, zaustavila se pored jednog malog žbuna i kleknuvši počela da kopa zemlju golim rukama. Osetila je pod prstima dodir tkanine i nestrpljivo povukla, ali je tkanina još uvek bila pritisnuta zemljom. Ras-kopala je još malo i izvukla krpu. Odmotala ju je i otkrila jedan metalni predmet... „kolt“ kalibra 41' sa kratkom cevi. Uzela ga je od jednog trgovačkog putnika koji je od srčanog udara umro u njenoj sobi.

Zakopala ga je tu ranije te večeri kada je uspela da se nekoliko minuta izvuče od svojih obaveza u salunu. Uzela je revolver u ruku i pošla pored ograde kada je u zatvoru odjednom čula neko kretanje.

Vrata prema dvorištu naglo su se otvorila.

Srce joj je skočilo u podgrlac i Laki se priljubila uz ogradu gledajući kroz procep koji joj nije omogućavao da dobro vidi. Čula je tih glas nekog čoveka. Žurno je prišla jednom širem procepu u ogradi i pogledala. Na otvorenim vratima stajala su dva čoveka. Pri svetlosti iz hodnika u šerifovoj ruci bistala je cev teškog revolvra. Onaj drugi čovek, viši i širi u ramenima bio je tobožnji kauboj Barton.

Zakasnila je...

— Imaš dve mogućnosti mister — rekao je šerif Holideju. — Možeš pokušati da pobegneš, ali upozoravam te da su vrata zašpipljena a da na vrhu ograde ima bodljika-

va žica. No ipak, neka mogućnost postoji. Možda ćeš uspeti da umakneš kuršumu! — nasmejao se glasno promuklim smehom. — Druga mogućnost je da te odmah ubijem i da tvoje telo bacim na ogradu tako da izgleda kao da si pokušao da pobegneš.

— To u stvari i nije neki izbor — rekao je Holidej nastojeći da dobije u vremenu, tražeći pogledom mesto koje bi mogao iskoristiti. Jedina okolnost u njegovu korist bio je mrak, ali, i to je malo vredelo pri tako malom dvorištu.

— Dakle, šta si odlučio? — rekao je šerif nestrpljivo. — Hoću da idem na spavanje.

— A kako ćeš objasniti sto je ćelija bila otključana? — zapitao je Holidej.

— Objasniću... ako budem morao. Ti o tome ne treba da brineš. I nemoj gnjaviti... kreni odmah ili...

Šerif je preteći digao pištolj i nanišanio. Obarač se počeo lagano dizati.

Holidej se okrenuo i jednim skokom zaronio u tamu. Taktikom dobijanja u vremenu postigao je jedno: oči su mu se navikle na mrak dok je šerif tek morao da se prilagođava. To nije bilo mnogo, ali moglo mu je dati predah između prvog i drugog hica.

Šerif je odmah zakoračio u noć i žurno opalio. Holidej je skrenuo u stranu i potrčao u cik-cak izbegavši tako i drugi metak. Čuo je kad su se oba kuršuma zarila u ogradu. Potrčao je prema štali ali je skrenuo na drugu stranu kada je šerif ponovo opalio i metak mu oprljio lice.

Bila mu je, dakle, preostala ogradna i zatvorske vratnice. Holidej je jednim kratkim pogledom na bodljikavu žicu shvatio da je ograda suviše visoka i da je u jednom skoku ne može preskočiti. Dok bi se

on penjao, šerif bi imao dovoljno vremena da pažljivo nanišani tako da bi ga na vrhu ograde stigao metak u leđa. Verovatno bi onda njegovo telo ostalo da visi raspavano na bodljama žice.

No, nastavio je da trči pored ograde iako je za sobom čuo šerifove kletve i psovke.

— Sto mu gromova kauboj! Hoćeš li se ostaviti toga? Ne možeš pobeći i nema smisla da se tako zamaraš! Ako se budeš izmotavao doneću moju skraćenu dvocevku i raskomadaću te tako da te niko neće pokupiti po dvorištu!

Holidej se bacio na zemlju kada je metak iz revolvera odbio iverke ograde njemu u lice. Nastavio je da se kotrlja i lupkanje njegovih čizama u ogradu otkrilo je njegov položaj. Onda je odjednom osetio da se pod njegovom nogom ogradna pomerila i on je sa nevericom zastao.

Bile su to vratnice. Otvorene.

— Vrata su otvorena! — začuo se nečiji očajnički šapat iza vrata i Holidej je video kako se vrata širom otvaraju. Još uvek na kolennima bacio se kroz otvor u trenutku kada je šerif opalio i metak se zario u drvo iznad njega. Tek što je ustao na kolena osetio je da mu je neko tužno revolver u ruke. Niko mu nije rekao ni reč, ali kada je kasnije o tome razmišljao prisetio se da je osetio dodir ženske ruke i miris parfema.

No, u tom momentu, osetio je samo da je naoružan i da jasno vidi razjarenog šerifa kako preko dvorišta trči ka njemu.

Holidej je digao revolver i primetio da je to pištolj sa kratkom cevi koji pri pucnju jako trza u ruci. Levom rukom obuhvatao je desnu ruku i dršku revolvera i ispalio dva brza uzastopna hica. Ble-sak svetlosti obasjao je šerifa koji je posrnuo i pao pogođen olovnom

kuršumima. No, šerif je ipak uspeo da ispali još jedan metak: Holidej je i po treći put pritisnuo okidač i okrenuo se kada ga je nečija ruka dotakla po ramenu.

— Konji su tamo! — rekla mu je Laki.

Holidej je odmah skočio na noge i praćen devojkom potrčao niz mračnu uličicu.

— Osedlala sam konje, ali nisam imala vremena da ih dovedem ovamo — govorila je Laki, isprekidano dok je trčala pored Holideja koji ju je sa čuđenjem prepoznao.

Povela ga je iza ugla ulice do jedne naherene napuštene kolibe obrasle puzavicama. Unutra su bili vezani konji i dok su se penjali u sedla, Holidej je u blizini zatvora čuo viku i kretanje. Građani su hitali da vide šta se desilo.

Dopustio je Laki da jaše napred i ona ih je sporednim ulicama izvela iz grada i konačno su ravnicom pojahali prema jugu. Kada su stigli do jedne jaruge a za njima nije bilo ni traga od potere, zategli su vodice i dopustili ožnojenim konjima da se odmore.

— Mnogo sam vam zahvalan Laki — rekao je Dok. — Ali, čudim se zašto ste ovo učinili. Mislilo sam da radite za Bodiju.

— Radila sam — rekla je ona mirno.

— Kako onda?

Pri sjaju zvezda ona se okrenula prema njemu. Bilo je suviše mračno da bi joj razabrao crte lica.

— Mislila sam da bi bila nesreća... ili čak ludost... ubiti Doka Holideja.

Holidej je kratko vreme ćutao. — Prepoznali ste me?

— Ne odmah — rekla je idokosa. — Dok ste sedeli i igrali karte, a ja stajala iznad vas i davala signale Bodiju, nisam mogla dobro da vas zagledam. Ali to sam mogla kasnije kada ste silazili niz ste-

penice sa pripasanim revolverom. Onda sam vas prepoznala po hodanju... i urzanju. To mi je ostalo u sećanju.

Holidej je kratko dunuo kroz nos. — Him.

— Videla sam vas pre nekoliko godina na Pennenuru kada ste se sukobili sa trojicom besnih ubica. Nisam stigla na vreme da pobegnem iz saluna, pa sam se sakrila ispod stola... sa još nekoliko gonika koji su se tu zatekli. Ali su tada leteli kursumi! I da znate, da je lakše izbeći kuršume nego ruke požudnih kaubojia gladnih zenskog tela. Videla sam vas tada u akciji i dobro sam vas zapamtila. Kada sam vas večeras ponovo ugledala trebalo je samo malo da vas prepoznam mada ste onda bili sasvim drukčije obučeni. Kada sam shvatila ko ste, odjednom mi je puklo pred očima da ne želim više da imam bilo šta sa Filipom Bodijem i njegovim sindikatom.

Holidej ju je pogledao oštro. — Sindikatom?

— Da... čujte, nije potrebno da sa mnom glumite naivca. Jasno mi je da vi nešto istražujete u vezi s njim i njegovim društvom. Ne mogu mnogo da vam kažem, ali pomoći ću vam koliko mogu... naravno pod uslovom da ja izvučem citavu kožu, važi? Jesmo li se dogovorili?

— Zavisi od toga šta imate da ponudite? — zapitao je Holidej oprezno, pitajući se na šta je to sasvim slučajno natrapao.

— Pa... ne znam koliko znate o sindikatu.

— Znam da postoji — rekao je Dok da je tu činjenicu upravo čuo od same devojke.

Ona je klimnula glavom. — Da, posao se uhodava. Ne znam kako je federalna policija to saznala, ali to je njihov posao. Sindikat potice sa istoka. Ne вреди da me pitate za imena pošto to ne znam. No, oni

su dali novac Bodiju i njegovim ljudima. On je razgranao mrežu kockara na Zapadu i svi oni su opremijeni spravama za podvajivanje. Visok procenat zarade ide sindikatu, a ostalo dele Bodi i njegovi kockari. Bodi odlučuje koliko će ko dobiti. A obzirom na organizaciju i potkupljenu lokalnu vlast, zaraduju mnogo. Ako se neko žali, revolveraši ga srede, kao što su pokušali sa vama, ili lokalni serifi preuzme stvar u svoje ruke, tako da sve izgleda legalno.

— Vrlo interesantno — rekao je Dok glasno razmišljajući. — Tako dakle organizovani kriminalci se sada širi i na Zapad.

Devojka se trgla i Dok je primetio šok iznenađenja na njenom bleđem licu.

— Vi govorite... kao da je to nešto novo za vas.

— I jeste — osmehnuo se Dok.

Ona je opsovala i izlila bujicu kletvi. — Prevarili ste me! Mislila sam da ste došli ovamo da in pohvatate...

— I jesam. Ali po privatnoj liniji. Hteo sam da raščistim račune sa Bodijem zbog onoga što se desilo Čaku Benermanu.

— Shvatam. To je ono što se zove drugarstvo!

Holidej se osmehnuo kiselo. — Nije baš sasvim to, ali pustimo to zasada. U svakom slučaju, dobro ste uradili što ste me spasili.

Ona je duboko uzdahnula. — Pretpostavljam da jesam. Bilo bi gadno da Dok Holidej nastrada ovde, bez obzira da li radi za federalnu policiju ili ne.

— Tačno. Trebalo bi da pođete sa mnom u Ostin.

Laki se trgla. — Zbog čega? — zapitala je sumnjičavo.

— Komanda rendžera će želiti da zna što više o tom sindikatu.

— Već sam vam rekla sve što znam. — Laki je žestoko odinannula

glavom. — Čula sam za neke ćelije u tom štabu rendžera.

— Ne treba da verujete u sve što čujete. U svakom slučaju, vi nećete tamo stići, ja ću se za to postarati. Ništa loše neće vam se desiti.

Ona ga je bojažljivo dotakla rukom po podlaktici. — Dajete li mi svoju reč?

— Dajem vam reč. Spasli ste mi život i ja ću se brinuti o vama.

— Moraćete. Za ovo što sam učinila Bodi i njegovi prijatelji će me progoniti.

— La mnom ćete biti bezbedni, a za kasnije ćemo nešto organizovati. A sada, krenimo da što pre stignemo u Ostin.

Poterali su konje i čuteći zamakli u noć.

Kroz providna povesma duvanskog dima Holidej je gledao kroz prozor i samo povremeno vraćao pogled na komandanta rendžera u Ostinu zadubljenog u čitanje spisa pred sobom.

— Izgleda da je ta devojka govorila istinu — promrmljao je kapetan nastavljajući da čita. Po svemu sudeći postoji kockarski sindikav koji pokušava da se proširi i na Zapadu i da korumpira lokalnu policiju. To je organizovano varanje. Digao je pogled do Holideja. — Prihod od toga bio bi verovatno ogroman. I sve bi to otišlo u njihove džepove bez poreza — dodao je nastavljajući da čita. — Po ovome, oni već godinama operišu na istočnoj i zapadnoj obali, u Njujorku, Filadelfiji, San Francisku, Nju Orleansu i Sent Luisu! — Tiho je zvižnuo. — Brodovi na rekama su takođe mesto njihove delatnosti.

Holidej ga je gledao nabranog čela. — Prilikom poslednjeg putovanja uz Misisipi nešto mi je bilo sumnjivo, ali sam mislio da uobra-

žavam. Sada su gamsteri izgleda bacili oko na ovaj deo Zapada. Tu leže velike pare: plate kauboja i rudara, bogatstvo kopaca zlata i rančera. Ali, taj deo zemlje već je pokriven individualnim putujućim kockarima.

Kapetan je značajno klimnuo glavom. — E, to za njih nije nepremostiv problem. Verovatno će ti pojedinci morati da se uključe u sindikat... ili... U stvari za poslednjih pet meseci desetak kockara su nađeni mrtvi... nijedan od njih nije umro prirodnom smrću. Nije nemoguće da je to delo sindikata.

— I šta ćete preduzeti — zapitao je Dok.

— To ćemo još videti. Odredićemo nekoga da preuzme slučaj... možda čak i ekipu ljudi — rekao je kapetan. — A šta ćete vi činiti?

— Ja ne bih želeo ništa bolje nego da Bodiju vratim na onaj način kako je on zadužio mnogo drugih. Ali, mislim da bih najviše želeo da se s njim pogledam oči u oči preko nišana revolvera. On je hulja a isto tako i Rigen. Voleo bih da mi se prvi prilika da ih obojicu sredim.

Kapetan je uzdahnio i skupivši papire stavio ih u fasciklu i zatvorio je. — Bojim se da je to luksuz koji nam za sada ne bi odgovarao, mister Holideje. Sve indikacije govore da je Bodi glavna ličnost u teksaškoj filijali tog prevarantskog udruženja. Ono što bi nam sada trebalo to je lista onih koji ga podupiru. — Kucnuo je prstom po fascikli. — Ovde imamo obrise njihovih aktivnosti, ali ni jedno ime aktivnih učesnika tog udruženja. Da bismo ih skršili, potrebna su nam ta imena. I sada bih prešao na ono glavno: Pošto vi želite da sredite račune sa Bodićem predlažem vam da nastupite u naše ime. Dobićete sva ovlašćenja i podršku službe rendžera...

— Znam, znam — rekao je Dok i digao ruku kao da se brani — ali ja sam individualista i ne volim da radim po tuđim instrukcijama... i...

— Imali biste potpuno odrešene ruke... prihvatite tu ulogu Holideje — navaljivao je kapetan — tako ćete najlakše izravnati račune sa Bodićem a državi će se učiniti veliku uslugu.

Holidej se osmennuo i ugasio opušak cigare. — Pogrešili ste profesiju, kapetane, trebalo je da budete političar. Ubedili ste me da učinim nešto inače što nije moj običaj.

— Život traži svoje, moramo mu se prilagodavati, Holideje — čekao je kapetan i uzeo pero. — Napisaću vam ovlašćenje.

— O kej. Napišite mi istovremeno i propusnicu za zatvor.

Kapetan je iznenađeno zatreptao. — Zbog čega? Ona devojka je puštena, nismo je zadržali...

— Znam, to je u skladu sa našim sporazumom — rekao je Dok mirno. — Hoću da vidim Džona „keca“. Mislim da bi mi mogao biti od koristi.

Kapetan je upitno digao obrve, ali mu Holidej ništa više nije rekao i nekoliko minuta kasnije pustolov je izašao iz štaba rendžera sa potrebnim ovlašćenjima u džepu.

VII

Džon „kec“ je na sebi imao zatvorsko odelo kada se pojavio u odužici za razgovor. Izgledao je nešto mršaviji i Holidej je na njegovom licu zapazio nekoliko modrica koje nije imao kada ga je Dok predao rendžerima.

Ali, to je bila njegova greška. Verovatno da nije učinio, ono što se od njega tražilo, pa je to morao da plati. U svakom slučaju to Holideja sada nije interesovalo. Pokretom ruke pokazao mu je stolicu i dao

znak čuvaru da sačeka napolju. Džon „kec“ je sa čuđenjem digao obrve.

— Mora biti da ovde važite za veliku zverku, Holideje. Nije uobičajeno da bilo koga ostavljaju nasamo sa uhapšenikom.

Holidej je slegao ramenima i pružio Džonu tabakeru sa cigarama. — Posluži se.

Džon „kec“ se za trenutak dvoumio, a onda uzeo jednu cigaru. — Holidej se osmehnuo. Bio je stari običaj uhapšenika da se posluže, zapale i posle kratkog vremena ugase cigaretu ili cigaru da bi je imali kad se vrate u ćeliju. Bio je razumljivo da ih sagovornik u toku razgovora onda posluži bar još jedanput. Kresnuo je palidrvce o uglačanu površinu stola i pripalio mu. Džon je sa zadovoljstvom odbio dim.

— Mnogo bolje od one krdže koju dobijamo u zatvoru — priznao je kockar.

Holidej je klimnuo glavom. — Tvoje suđenje odloženo je za sledeću nedelju. Možda neću biti ovde, ali dao sam izjavu. Imam pravo da je promenim sve do početka suđenja.

Džoni „kec“ je nabrao obrve. — Da li mi time nešto posebno nagoveštavate?

Holidej izvesno vreme nije rekao ništa. Džon „kec“ je odbio još nekoliko dimova, a onda ugasio cigaru i stavio je u džep.

— Nameravate li da nešto promenite? — zapitao je ponovo.

— Ne — rekao je Dok. — Ali, mogao bih nešto izmeniti i predstaviti te u boljem svetlu.

Džon „kec“ je sada sedeo ukršten u stolici. — Zašto biste to učinili?

— Pa, sigurno ne ni zbog čega. Morao bih za to da imam dobar razlog, a moja izjava mogla bi ti značajno smanjiti kaznu.

„Kec“ je napravio grimasu lica. — Pa, ja računam da neću uopšte biti osuđen. Senator je bio pijan i vredao me, jer nisam varao. Računam da će me moj advokat izvući.

— Možda — složio se Holidej. — Ali, ako ne uspe? Šta ako porota nade da si ipak varao i da je senator bio u pravu? Mogao bi da budeš obešen ili da dobiješ najmanje deset godina.

Džon „kec“ je malo pobledo, zagledao se u Holideja i cvilazio usne. Zatim je kratko odmahnuo glavom. — Ne, to se neće desiti.

Holidej je ravnodušno raširio ruke. — Dobro, ako baš hoćeš da rizikuješ... — oslonio se šakama na sto i pošao da ustane sa stolice.

Džon „kec“ ga je zgrabio za zglavak ruke i oštro ga pogledao. — Čekajte Holideje. U redu, znam da postoji mogućnost da budem osuđen. Vi sigurno na umu imate neki sporazum. Voleo bih da znam šta je to.

Holidej se osmehnuo krajem usana i ponovo seo.

— Džone, od kako sam te doveo ovamo preko granice stvari su se dosta promenile. Znam da imaš dosta dobrih prijatelja koji ne bi želeli da te vide u zatvoru i to je razlog što si tako dobro čuvan i što su svi radili na tome da te ubiju pre nego što predeš Rio. Ali, ja sam od tada dosta razmišljao. Sve to nije radeno zbog toga što su ti oni prijatelji već što su želeli da te zadrže izvan Teksasa, jer bi mogao dirnuti u osinjak iz koga bi se posle svašta izrodilo. Oni jednostavno nisu želeli da bilo ko od njihovih ljudi u ovom momentu izade pred lice javnosti.

„Kečevo“ lice izgledalo je zatvorenije nego ikada. — Šta mislite time „neki od njihovih ljudi“? Čijih ljudi? Ja sam svoj čovek, svoj gospodar.

— Ti svoj čovek? Sa ovako skra-

pim advokatom? Ti si sam zadužio i unajmio tuce Meksikanaca i revolveraša da me spreče da te dovedem ovamo? Ili su oni, kao što ja mislim, imali zadatak da onemoguće da ti budeš doveden ovamo. Kuršumi na reci nisu bili namenjeni samo meni. Bio je to njihov poslednji pokušaj da spreče da budeš doveden pred sud... i da eventualno nešto progovoriš o sindikatu.

Na tu reč Džon „kec“ je ustuknuo na stolici, a lice mu je postalo sivobledo, čelo mu se orosilo znojem, a oči kao da su mu upale dublje u očne duplje.

— Ti si jedan od prevaranata Flipa Bodija — rekao je pustolov kratko.

Džon „kec“ je progutao pljuvačku i nije rekao ništa. Sedeo je naslonjen leđima na stolici i Holidej se nagnuo napred i snažno tresnuo pesnicom po stolu.

— Je li to tačno? — grmnuo je.

Džon „kec“ je bojažljivo klimnuo glavom. Holidej se zavalio na naslon stolice i osmehnulo se. — Znao sam da sam u pravu. Izgleda da se oni svim silama trude da zaštite uloženi novac.

— To je... to je deo dogovora... na koji pristajemo pri stupanju u organizaciju.

— Znaš li da mi kažeš neko ime?

„Kec“ je energično odmahnuo glavom. — Ne znam. Znam samo Bodija i Rigena. Znam doduše da iza njih stoje neke krupne zverke, ali ne znam njihova imena. Kunem se da govorim istinu, Holideje.

Holidej mu je verovao. — Ne smeta, ipak se možemo dogovoriti. Ako si zainteresovan?

Džon „kec“ je uzdahnuo i lagano klimnuo glavom kao čovek koji u stvari nema šta da bira.

*

— Oni to zovu jednostavno „prednost“ — rekao je Džon „kec“ Holideju u specijalnoj odaji prip-

remljenoj u jednom delu zatvorske zgrade. — Ili ponekad „prednost u igri“.

— Prednost u igri za kockara, naravno — izneo je Holidej svoje mišljenje o brojnim kockarskim rekvizitima koji su na „kečev“ zahtev bili doneti i poredani po stolu u cilju davanja instrukcija.

— Naravno. Cilj igre je dobitak. Na pošten način ili... nepošten. Ali, videćete da mnogo više kockara primenjuje nepoštene nego poštene načine. Moraju, jer se to od njih traži.

— Ostavi se sada opravdanja. Mada o tome dosta znam, interesuje me da saznam sve načine kako varate žutokljunce i kako uzimate novac poštenim ljudima.

Džon „kec“ se zagledao Holideju u oči. — Pre svega, čovek mora da bude spretnan, da ima svojstva slična mađioničaru — počeo je Džon „kec“ mešajući špil karata u rukama. — Obeležene karte postoje na tržištu među profesionalcima još od hiljadu osamsto tridesete. Tada je njihovo štampanje počelo na istoku, a u isto vreme stari Enri Deringer usavršio je svoj mali džepni pištolj. To je bila kombinacija: obeležene karte i skriveni pištoljčić za slučaj da neko otkrije „prednost u igri“.

— Ostavi sad to. Znam sve o pištoljima. Znam „fiting“ sa srebrnim koricama „loden“, četvorocevi stari „deringer“, pištoljčić za rukav, i sve drugo slično što može da puca. Mogu ja tebi dosta da kažem o oružju koje koriste kockari. Ti meni kaži šta znaš o sredstvima varanja, kartama, kockama, ruletu i slično.

Džon „kec“ je slegnuo ramenima. — O keji, ali mislio sam da će vam biti interesantno da znate kako su se neke od tih stvarčica razvijale. O tome sam dosta čitao pre nego

što sam počeo. — Zakašljao se. — Naravno najviše u zatvoru.

— Ja neću da pravim karijeru od toga, trepa mi samo ono što moram znati da bih sretno Bodija i njegovu senu.

Pri ponenu Bodijevog imena Džon „kec“ se uozbiljno i spustio špil karata na sto. Počeo je zadim redom.

— Vidite li sve ovo? Tu su karte, kutije za „taro“ su specijalnim sekacem za skraćivanje karata, kocke napunjene olovom tako da teže onako kako želimo i sve one dalje spravice poredane po stolu počev od leuera za držanje karata u rukavu i sve ostalo. Ivo, da predemo najpre na karte. Znaite li za napravu koja pojedine karte tako suzi da je to neprimetno, ali vi kao profesionalac tacno osetite šta imate u ruci?

Holidej je klimnuo glavom. Posle toga nastali su casovi objašnjavanja kako koja sprava funkcionise, kako se delovi opreme montiraju u odeću, poglavito rukave i manžetne i kako se aktiviraju u slučaju potrebe, a onda su na red dosla pravila ponasanja za slučaj da se kod žrtava nečim izazove sumnja. Kad je završio Džon „kec“ je udao.

— Ali, ne zaboravite da je od svega najvažnija praksa. Svaki pokret mora ići glatko, i to se postiže samo vežbom. Ako je čovek uporan može postići savršenstvo.

Holidej je ustao, zavrteo glavom i proteglio se da bi odagnao ukočenost mišica u udovima.

— Mislim da više nikada u životu neću zaigrati karte ili baciti kocku, a da ne posumnjam da će me neko prevariti — rekao je.

Džon „kec“ je slegnuo ramenima. — Ima i poštenih kockara... ali ti nisu bogati.

— Bar im život nije u opasnosti, zar ne?

„Kec“ je ponovo siegnuo ramenima. — Tacno, ali ljudi rizikuju. Zato čovek mora biti vrlo svestan pre nego što odluči da vara na kocku. — Zauzao je i udao: — ne verujem da ste vi za to sposobni, morate je.

— Znam da nisam. Ja sam uvek igrao samo glavom i nervom. Ali pokušao da mi privukao Bodijevu pažnju. U svakom slučaju cu pokušati.

„Kec“ je odjednom skočio i pružajući se preko stola dogradio Holideja za ruku.

— Nećete zaboraviti našu pogodbu? Postarajte se da budem oslobođen ili da dobijem blažu kaznu...

Holidej ga je hladno pogledao i ozbiljno klimnuo glavom.

— Držaću se svojih ugovornih obaveza, ali ne mogu ništa da garantujem.

„Kec“ je klimnuo glavom i nervozno liznuo usne. — O keč, verujem vam. Neka bude kako bude.

Holidej je izasao razmišljajući o tome da će mu trebati mnogo, mnogo sreće.

VIII

Čak Benerman je bio nespokojan. I ne samo to, bilo mu je dosadno. Rana na ruci nije zarastala ali je lekar uspeo da otkloni infekciju i izlec groznicu.

Još uvek se skrivao u zadnjem delu salona u sebi devojke Sugar i ona se sasvim lepo brinula o njemu. Ali, Bib Stokvel nije želeo da se njegova devojka uvlači u Čakov krevet i da se stara o svim njegovim udobnostima.

— Jasno mi je da je sve to priлично šašavo — rekao je kauboj, — da čovek kao ja oseća nešto prema Sugar. Znam šta je ona. Znam šta je radila u prošlosti, ali nastojim

da se pobrinem da to u budućnosti ne mora da čini.

Čak nije bio u stanju da to primi ravnodušnog izraza lica i po Stokvelovom pogledu zaključio je da je Stokvel primetio njegovo zaprepašćenje.

— Da, kao što rekon, izgleda ludo — nastavio je kauboj. — Ali, planiram da se Šugar i ja venčamo.

Čak Benerman je uzdahnuo i odbio dim iz zapaljene cigarete. — Zna li ona za te planove? — zapitao je.

Bib Stokvel je pogledao na drugu stranu. — Ja sam joj to nago-veštavao. Ja, mislim da bi želela da pokuša, ali nije sigurna. Sumnja da se to ne može izvesti.

— Kladim se da to ne veruje ona niti još mnogo drugih.

Stokvela je obililo rumenilo. — U redu, ali postoji mogućnost i želim da je iskoristim. Dobro zarađujem i štedim, a imam i ugovor za isporuku konja jednom rančeru. Traži sto nežigosanih konja iz prerije i deset drugih konja. Do đavola, poznajem ovaj kraj kao sopstveni džep. Mogu mu bez muke pribaviti to što želi. U stvari, skoro da sam mu već pribavio. Platiće mi dobro, i to će biti dosta da odmah odemo odavde. I zato tražim od tebe da prestaneš sa bilo kakvim udvaranjem, Benermane. Ako želiš neku devojkicu reci gazdi. On će ti je poslati.

Čak je napravio grimasu. — Devojke koje bi on poslao morao bih da platim amigo.

Stokvel je slegnuo ramenima. — Ja ću platiti račun... u razumnim granicama. Samo ostavi Šugar na miru. Važi?

Čak se složio, ali nije mislio ozbiljno. Čeznuo je za Šugar, a ti planovi za venčanje izgledali su mu nerealni. Za Čaka je to značilo da je u odnosima sa Šugar slobodan. Naravno, nije imao nikakve ženid-

bene planove, ali voleo je udobnost i način na koji mu je Šugar to pružala.

Tako se desilo da, kada je Bib Stokvel otišao iz grada da završi prikupljanje i žigosanje konja, Čak je pozvao Šugar da sedne pored nje-ga i kada je ona to učinila on ju je uzeo za ruku.

— Bib kaže da ćete se možda venčati.

Šugar je to bilo neugodno. — On to želi. Ja nisam načisto. Misliš li da bi to moglo uspeti, Čak?

Čak je odmahnuo glavom. — Ne, premlad je za tebe.

— Nisam mislila na to, mislila sam na... pa dobro, tebi je poznat moj posao. Ako se to raščuje biće ga sramota. Moraćemo da se selimo ali to će nas pratiti ma gde krenu-li. On je previše dobar i ne zasu-žuje tako veliko iskušenje...

— Da — kazao je Čak gladeći je po ruci i ljubeći je u rame.

— Hajde Čak, hoćeš li se amiriti? Ja samo pokušavam da se držim klijenata kojih ne mogu da se otresem. Gazda insistira na određenom broju i ja se toga držim. Ali, Bib je tražio da ne provodim vreme s tobom.

— I od mene je tražio to isto. Ali, on nije ovde a ti jesi. Meni je užasno potrebna uteha, Šugar.

Čak je uvek umeo sa ženama, a sa Šugar mu je zaista bilo lako. No na nesreću, time je mnogo izgubio.

Jer Bib Stokvel se vratio da Šugar saopšti dobre vesti. Naručilac konja ponudio mu je povišicu ako konje sakupi do kraja nedelje. To je značilo da bi već sledeće nedelje mogli da napuste San Antonio i da potraže sveštenika.

Tako je Bib upao u sobu u pogrešnom trenutku.

Ni Čak ni Šugar ga nisu ni čuli ni videli, pošto su bili zauzeti drugim poslom.

Bib je stajao na vratima skamenjen, otvorenih usta od zaprepašćenja, ošamućen. To je trajalo bar pola minuta. Zatim je tiho zatvorio vrata i vratio se dole u salun.

— Šta li do đavola hoće? — zamumlao je Flip Bodi dižući se iz kreveta i žmirkajući pri svetlosti sunca koje je prodiralo kroz prozor njegove hotelske sobe. Podigao je zlatan časovnik sa noćnog ormarića i namrštio se. — Gospode, tek podne! Kazao sam ti da me ne budiš pre dva sata!

Martin Rigen je umirujući digao ruku. — Znam Flipe i ne bih te uznemiravao da ovaj čovek ne izgleda zaista zabrinut. Kaže da je stvar hitna. U stvari, rekao je da ako ti ne javim da je tu, a ti kasnije saznaš, najverovatnije ćeš mi prosvirati metak kroz glavu. Ne znam šta to ima da ti kaže, ali siguran sam da taj ne laže.

Bodi je provukao prste kroz gustu kovrdžavu kosu nastavljajući da mrmlja. U ustima je osećao gorak ukus neprospavane noći pošto je cele prošle noći igrao poker sa grupom kauboja koji su insistirali da i njegova čaša uvek bude puna. Glava mu je pucala od bolova kao da je između očiju imao pukotinu rascepljenu „tomahavkom”. Bio mu je potreban san, a ne slušanje priča nekog glupog kauboja.

— Izgleda da ima zaista neke važne vesti za tebe, Flipe. — Ostao je uporan Martin Rigen.

— U redu, u redu! — razdrao se Bodi i odmah zažalio prinoseći ruku čelu. — Daj mi deset minuta za oblačenje, pa ga onda dovedi cvamo gore. I moli boga da ima zaista nešto vredno da mi saopšti, inače ćeš hodati bez levog kolena.

Rigen je potvrdno klimnuo glavom pokušavajući da sakrije strah i bledilo lica. Znao je da to nije bila prazna pretnja. Video je kako se to već dešavalo. Bila je to jedna od omiljenih Bodijevih kazni. Jednom ga je neki čovek razljutio i on ga je obogaljio smrskavši mu metkom čašicu na kolenu.

Martin Rigen je izašao ne osećajući se više tako siguran, i moleći boga da ga kauboj koji ga je čekao ne izneveri...

Bodi je izgledao malo vedriji i svežiji kada je Rigen deset minuta kasnije uveo kauboja. Kockar je sedeo zamagljenog pogleda držeći drhtavom rukom čašu viskija.

— Ja sam Bodi — rekao je razdraženo. — Šta hoćeš od mene? Ko si ti?

— Ja sam Bib Stokvel — smereno je odgovorio kauboj. — Iz Lokarda, na jugu.

— Znamo gde je to do đavola! — prosiktao je Rigen i sam razdražljiv kada je njemu pretila neka opasnost.

Stokvel je klimnuo glavom. Izgledao je malo nesiguran, ali ne i uplašen.

— Koliko je meni poznato u Lokardu nema ničega što bi mene interesovalo — kazao je Bodi kauboj.

— Možda se vrate. Znate li za salun, „Palata”?

Bodi se nije potrudio da odgovori. Bilo je glupo postavljati takvo pitanje čoveku koji je poznavao skoro svaki salun u Teksasu i po imenu i po mestu.

— Predi na stvar, do đavola — grmnuo je Bodi lupnuvši rukom po stolu, tako da je čaša sa viskijem oaskočila, a od tog uzvika i potresa u glavu kao da mu se zario nož oštrog bola. Zatvorio je oči. — Da čujem šta imaš da kažeš, ali požuri!

— U redu. Evo o čemu se radi. Vi tražite Čaka Benermana zato što vam duguje pet hiljada dvesta dolara?

Kockari su živnuli i pokazali interesovanje. Činjenica da je Bib Stokvel znao tačnu sumu ubedila ih je da govori istinu.

— On se krije u salunu „Palata”. Devojka po imenu Šugar sakrila ga je tamo i dovela lekara da mu zaleći šaku koju ste mu ranili. Sada, kada mu je bolje, on izjavljuje da će otići. Ako želite da ga uhvatite ne treba dugo da čekate.

Rigen i Bodi su izmenjali poglede. Smrknutog lica glavni kockar je opet pogledao Stokvela.

— Čuo si da nudim nagradu onome ko mi dovede Benermana? Zbog toga si ovde?

Stokvel se namrštitio. — Mene ne interesuje nagrada. Samo tražim da udesite tog nitkova, to je sve.

Bodi je digao jednu obrvu i nasmešio se sa razumevanjem. — Sigurno te je nasamario, a nemaš tri čiste da ga sam središ, pa si dotrčao kod mene da ja to obavim, je li?

Stokvel se zacrveneo. — Ne tiču vas se moji razlozi. Kazao sam vam gde je, a ostalo prepuštam vama.

Klimnuo je glavom u znak pozdrava i okrenuo se da pođe, ali je stao kao ukopan kada je ugledao revolver u Martinovoj ruci. Kauboj se okrenuo i našao se oči u oči sa Bodijem.

— Šta je ovo do đavola?! Ono što je Benerman učinio nema sa mnom nikakve veze!

Bodi se zavalio u stolicu i zadovoljio prstima po stolu ne skidajući sa Stokvela pogled svojih zakrvavljenih očiju.

— Znaš, to je sve komplikovano Stokvele. Ti si došao i kazao mi gde mogu da nađem Benermana i za to sam ti zahvalan. Ali, ti znaš

da ću poslati nekoga da ga ubije. A ja nikako ne mogu da dopustim da momak kao ti slobodno šeta po ovom kraju, znajući o meni takve stvari. Shvataš šta hoću da kažem?

Lice Biba Stokvela bilo je belo kao kreč. Podrhtavao je i grčevito stiskao pesnice.

— Ali, ja neću nikome ništa reći. Kunem se. Želim samo da tog smutljivca vidim mrtvog! On mi je učinio nažao kao što rekoste. Pokušao je da mi preotme devojku.

— Naravno, i ona će morati da umre.

— Ne! Zaboga, njoj ne želim nikakvo zlo! Ona je dobra žena! Saosećala bi sa bilo kojom životinjom ako je povređena... to joj ne možete zameriti! Samo njega uklonite i sve će biti u najboljem redu između Šugar i mene...

Bodi je odmahnuo glavom kao da se izvinjava. — Ne mogu to da učinim Stokvele, bez obzira koliko sam ti zahvalan što si došao.

— Gospode, mnogo će mi to vredeti kad mi zahvališ metkom u glavu.

— Život je težak Stokvele. Ako si religiozan i veruješ u život posle smrti, možda ćete ti i tvoja devojka biti zajedno pre nego što se nadaš. Neka ti to bude uteha.

Iz Stokvelovog grla oteo se pisakav životinjski krik i on je skočio prema Bodiju mašajući se rukom za opasač. Rigen je koraknuo napred i revolverom ga udario po glavi. Bib Stokvel je jeknuo i stro-poštao se ispred Bodijevog stola.

Bodi je ispio viski i pogledao Rigena. — Prokleti Benerman! Krije se na trideset milja odavde, a mi ga tražimo po celom Teksasu i drugim državama. A on nam je sve vreme bio pred nosom!

— Uzeću dva-tri momka i odmah idem tamo, Flipe. A šta ćemo

sa ovim? Da ga dokrajčimo i bacimo u kanjon?

Bodi se zamislio a onda odmahnuo glavom. — Povedi ga sa sobom i udesi kao da je on uhvatio Benermana i devojk, i poubijao ih u nastupu besa. Pazi, Benerman će uspeti da njega ustreli. Obavi to kako valja i niko neće potražiti drugi motiv izvan tog događaja. — Lice mu se odmah smrklo. — Samo mi je žao što neću dobiti tih pet hiljadarki koje mi Čak Benerman duguje.

Rigen je sa sobom poveo jednog čoveka, ubicu koji se zvao Brenan. Ispred Lokarda prosvirali su metak Bibu Stokvelu kroz srce i sačekali da se smrkne pre nego što su ušli u grad noseći sa sobom Stokvelovo telo.

Osmotрили su salun, jedan spolja a drugi iznutra. Kada je Rigen dobio Brenanov signal znao je da je Šugar u Čakovoj sobi. Rigen je sklonio prazne sanduke sa Stokvelovog tela kojima ga je ranije zaklonio, prebacio ga preko ramena i poneo ga uz spoljne stepenice. Brenan je otvorio vrata na spratu i pokazao mu na jedna vrata u hodniku.

Još uvek sa Stokvelovim telom na ramenu, Rigen je krenuo hodnikom, a Brenan je izvukao Stokvelov „kolt“ iz opasača. Neko vreme prisluškivali su ispred vrata. Do njihovih ušiju dopirali su kikotanje i neki muški glas. Martin Rigen je dao znak i Brenan je udarcem noge otvorio vrata i pripucao. Prasak revolvera prigušio je prestravljene krike devojke Šugar i žestoke psovke Čaka Benermana.

Brenan je ispraznio „kolt“ u osobe u krevetu i beli čaršavi su se zacrveneli od krvavih mrlja koje

su se širile. Rigen je revolver kojim je ubijen Stokvel bacio na pod tačno pored Čakove ruke koja je beživotno visila. Iz već poluukočenih prstiju krv je kapala na sjajni metal.

Za to vreme je Stokvel ostavljen da leži upola u sobi, a upola van nje, sa „koltom“ koji se dimio pod česnom šakom.

Kada je iz saluna nagrnulo narod, Martin Rigen i Brenan već su bili na ulici i trčali prema mestu gde su ih čekali njihovi konji.

— Zabrinuta sam i bojim se da te nećeš moći da izvedeš, Dok — rekla je Džeraldina i njen izgled odavao je suštu nesigurnost, kao i njene reči. — Hoću da kažem, taj Džon „kec“ je priznao da je godinama učio i vežbao te kockarske trikove i veštine. Sigurno se ne možeš nadati da ćeš ti to isto znati posle nekoliko dana vežbanja.

Dok Holidej je sedeo udobno zaljubljen u fotelju odeven u tamni sako i svileni prsni sa cvetovima preko bele košulje i tanke kravate vezane u mašnu. Na sebi je imao i pantalone na štrafte spuštene preko polučizama. Oko pojasa imao je pripasan crni kožni pojas sa skrivenim bodežom na svom mestu. U futroli od mekanog crnog boksa visio mu je njegov šestometak sa drškom od slonovače. Sem „kolta“ nosio je i mali „remington-deringer“ sa duplom cevi u maloj kožnoj futroli ispod pazuha. Bio je to onaj pravi Dok Holidej u punom izdanju, možda čak malo i pojačan dodatnim kockarskim rekvizitima.

U pohabanoj kožnoj torbi pored stolice imao je krivotvorenu „faro“ kutiju sa skraćanim kartama, špil pakovanih karata i kocke namagnetisane, izvitoperene i različito op-

terećene. Sem toga bio je snabdeven i sa dva paketa obeleženih i doteranih karata.

Bio je dakle opremljen i spreman za kockarski pohod.

— Razume se, ako bi kojim slučajem to bilo kod njega pronađeno, bio bi namazan katranom, uvaljan u perje i izbačen iz grada. I to ako bi imao sreće. Ali, verovatnije je bilo da bi bio obešen ili ustreljen na licu mesta.

— Džeraldina — kazao je, dižući obrve — nemam na raspolaganju godine pa čak ni nedelje. Znam osnovne principe, imam prilično dobre reflekse i memoriju. Neću biti toliko lud da se hvatam ukoštac sa profesionalnim kockarima, ali, mislim da sam dovoljno vešt da se pokazem igrajući poker sa običnim ljudima i polupijanim kaubojima.

— A ako te neko prepozna... ako te izazove? — zapitala je Džeraldina zabrinuta.

— Nadajmo se da neće. Nisam do sada boravio u tim krajevima i male su šanse da me neko pozna. Nadam se takođe da me niko neće uhvatiti u varanju na kartama. To se ne događa tako često kao što se misli. Većina ljudi kad posumnja da su prevareni jednostavno napušta igru, a skoro niko i ne opomene druge polazeći od toga da kad je već on nasamaren i prevaren zašto se to isto ne bi desilo i nekom drugom? Vidiš, ljudska pakost zlu ide u prilog. Sem toga, u današnje vreme kockari odlično koriste noževe i revolvare. Zbog toga, sem ako je igrač pijan ili razdražen, nema mnogo izgleda da dođe do obračuna.

Džeraldina još nije odustajala od svoje ideje. — A zašto, jednostavno, tamo ne odu rendžeri i raščiste sve gradove gde operiše Bodijeva banda. To bi bilo efikasno, Dok, treba ih poplašiti.

— Rendžeri ne znaju dokle su pruženi Bodijevi prsti, Džeraldina. Treba pre svega utvrditi dokle su stigli pipci tog sindikata, a onda ko stoji iza njega. Sindikat je moćan i moje iskustvo sa ljudima je da moćni žele sve više i više moći. Konačno će sindikat poželeti da kontroliše i državu.

Devojka je uzdahnula. — Naravno, u pravu si Dok. Sebična sam. Znam da preuzimaš veliki rizik i zabrinuta sam za tebe.

Holidej se nasmejao. — Pa lepo je to znati. — Ali, moraš znati da je to posao koji se mora obaviti. Priznajem da se u tom poslu rukovodim pre svega ličnim motivima, želim da Bodija i Rigenu pritisnem uza zid zato što su uzeli Čaku novac Heptika Benermana, a možda i deo novca mog oca, i zbog toga što su njemu učinili. No, da je samo to u pitanju ja bih sa obojicom sredio račune. Ali, izgleda da se radi o mnogo krupnijoj stvari i potrebno je da se to tačno utvrdi.

Džeraldina je prišla i stala kraj kanabeta. — Drukčije izgledaš sa bradom i brkovima i zalizanom kosom, Dok, ali zar misliš da je to dovoljno da prevariš Bodija ili Rigenu?

Dok je slegnuo ramenima. — Možda jeste a možda i nije. Nije ni važno. Mogu da dam objašnjenje za nov izgled kao i za novo ime „poker” Benon. Kako ti to zvuči? Pravi nadimak za kockara, zar ne?

Džeraldina se nasmejala uprkos svojim brigama i pružila Doku ruku. On ju je prihvatio i ustao. No, kad je hteo da je privuče sebi začulo se kucanje na vratima i Dok je nešto progundao sebi u bradu. Džeraldina se udaljila do svog radnog stola pre nego što je pozvala: — Udite.

U odaju je ušao jedan visoki namrgođeni rendžer i kratko pozdra-

vio Džeraldinu dodirrom prstiju po ubodu šešira, a onda se okrenuo Doku. U desnoj ruci držao je žut, malo izgužvan obrazac.

— Izvinite što vas uznemiravam, mis, ali mister Holidej treba što pre da pročita ovaj telegram.

Džeraldina mu je prišla, uzela papir i ponela ga Doku, ali je zastala da na papir baci pogled. Holidej je pošao prema njoj ali pre nego što je uzeo telegram Džeraldina je digla glavu i on se namršti videći da je pobledela, zbunjeno ga pogledala i zaustila nešto da kaže rumenim poluotvorenim usnama.

— Oh Dok! — izustila je — tako mi je žao...

Još uvek namršten, Holidej je uzeo telegram iz njene ruke i brzo ga pročitao. Bilo je to zvanično saopštenje stanice rendžera i glasilo je:

„Trostruko ubistvo u Lokardu stop Dva čoveka i žena stop Jedan čovek identifikovan kao Čarls Čak Benerman stop

Dok Holidej se nije ni potrudio da pročita ostatak obaveštenja.

IX

U toku sledeće nedelje Dok Holidej, alijas „poker” Benon, istakao se u svetu kocke.

Klonio se većih gradova kao što je San Antonio, ali se zadržavao u mestima pored kojih su prolazili dogoni stoke, počevši od Dalasa i krećući se duž puta koji će ga spiralno obilazeći okolo na kraju ipak dovesti nazad u San Antonio. Bilo mu je važno samo to da u međuvremenu Flip Bodi ne promeni komandni centar operacije.

Za kratko vreme on je već bio stekao reputaciju kockara i bližio se terenu gde se Bodi kreće. Bodi je bio čovek koga je hteo da uništi; možda on lično nije povukao

okidač, ali je stajao iza ubistva Čaka, devojkje Šugar i ljubomornog kauboja Biba Stokvela.

Površno gledano, činilo se da je glavni motiv tih ubistava bila ljubomora, da je Stokvel uhvatio Šugar u preljubi sa Čakom i u besu izvukao revolver i ispraznio ga u njih. pri čemu je i sam stradao od očajnički ispaljenog Čakovog metaka.

Pažljiviji pogled međutim otkrivao je sasvim drukčiju sliku.

Bib Stokvel je na primer, bio ustreljen iz blizine i košulja mu je bila oprljena barutom, a oko rane bilo je čestica izgorelog baruta što bi bilo nemoguće da je metak ispaljen nanjega došao sa drugog kraja sobe iznad saluna. Kaubojevo telo nađeno je na vratima, a Čakovo je ležalo preko kreveta na petnaestak stopa razdaljine. Isto tako, Bib Stokvel je minimalno iskrvario, u stvari krvi oko njega skoro da nije ni bilo, iako je bio ustreljen kroz srce. Bilo je logično da tako pogoden obilno iskrvari. Ali, na ulici je nađena velika lokva krvi, a bilo je dosta krvi i na nekim praznim sanducima kao i na samim stepenicama.

Uz to je jedan svedok potvrdio da je čuo kako odmah posle pucnjave neko trči niz te spoljne stepenice.

I Holidej i rendžeri koji su vodili istragu bili su mišljenja da je sve troje ubio neko drugi i da je sve udešeno kako bi se dobio utisak da se radi o zločinu iz strasti.

Holidej je smatrao da zna ko je naredio da Čak i ostali budu ubijeni.

Bilo da se dočepa dokaza o sindikatu ili ne, morao je da izravna račune sa Flipom Bodijem. To je bila najvažnija stvar koju je sve vreme imao na umu. Ako bi uz to uspeo da mu pokvari planove o ore-

ganizovanju ogromne mreže kockara duž celog Zapada, tim bolje, ali Dok je sebi dao reč da do izravnivanja računa mora doći bez obzira na sve drugo.

Došao je trenutak da stupi u akciju, smatrao je Dok Holidej. Trenutak da ga Flip Bodi i njegova banda zapaze.

Možda je ime „poker” Benon već bilo stiglo do Bodija, ali Dok je želeo da Bodi svakako sazna da s njim nije baš lako izaći na kraj, da je verziran u sve kockarske kombinacije.

Do tog trenutka u kocki je imao dosta uspeha zahvaljujući delom svojoj kockarskoj veštini i iskustvu, a delom primenom sumnjivih naprava, tako da je njegovo ime postalo dosta poznato. Otuda „poker” Benon nije imao teškoće da nađe partnere kada je u mestu Sرامي severno od San Antonija počeo svoju veliku partiju pokera.

Igrao je sa petoricom ljudi koji su svi bili kockari. Njihova imena su bila Veli, Abraham, Porter, Rusak i Brenan. Taj poslednji ličio je malo na revolveraša i znao je dosta o pokeru, to je Holidej uočio. Umeo je da blefira i dva puta je dobio mali ulog, a da nije pokazao karte, jer su se svi povukli. Holidej je procenio da mu je Brenan glavna opasnost.

U sledećem deljenju iskoristio je takozvanu Džekobovu lestvicu, napravu za skrivanje i izbacivanje karata iz rukava, zasnovanu na principu lastiša. Dva puta je trik dobro uspeo i Abraham i Porter počeli su da proklinju i prave greške mrmljajući maglovite optužbe o nekome ko je sa „gospodom srećom” zaključio ugovor!

A treći put... nesreća. Jedna gu-

mena zatega se prekinula i cela konstrukcija Džekobove lestvice ispalila je iz Holidejevog desnog rukava, na šta su se ogorčene oči četvorice igrača smesta okrenule prema njemu.

Začule su se psovke i tresak prevrnutih stolica kada su igrači skočili na noge. Holidej je odgurnuo stolicu i mašio se revolvera, ali mu je zapletena naprava u rukavu smetala da brzo pruži ruku i on je zastao skamenjen, pred zinutom cevi Brenanovog „kolta”. Ostali su bili mnogo sporiji u pokušaju da izvuku svoje revolvare.

— Prljavi prevarante! — zaurao je Brenan. — Pretpostavljam sam da imaš neku smicalicu pri sebi i bio sam spreman da te zgrabim za ruku i da ti skinem sako! — Udarilo je Holideja vrhom revolverске cevi po bradi i nišan revolvera otvorio je kratku ali duboku posekotinu na vilici. Pustolov se zateturio svestan da su sve oči u salunu okrenute prema njemu i svestan takođe da je naprava koja je visila iz njegovog rukava nepobitan dokaz njegove krivice.

— Namažimo ga katranom i uvaljajmo u perje tog pasjeg sina! — povikao je Rusak. — Uzco mi je više od dve stotine dolara!

— Linčujmo ga! — zaurao je Abraham.

— I ja sam za to! — složio se Porter.

Gomila je zauralala u znak odobravanja, ali je Brenan energično podigao ruku da bi došao do reči. — Ne, ovaj čova je moj. Pratim ga već nedelju dana. Opelješio je moje ortake u Teneku i Hagino Kriku. Više od svega sam želeo da ga uhvatim na delu... a moji drugari jedva čekaju da ga propuste kroz šake... zato napravite mi mesta za prolaz, vodim ga sa sobom. A ako neko od vas slučajno sutra bude

prošao putem za San Antonio, kada bude jahao pored onog niza kanadskih topola blizu Dženifer Benda neka baci pogled na najviše drvo. Tamo će se nešto njihati na povetarcu, što će, budite sigurni, strašno ličiti na ovog hombra!

Brenan je još jednom udario Doka i gurnuo ga prema leptir vratima. Gomila ih je opkolila i sa svih strana su počele da pljušte psovke i udarci nogama i pesnicama. Kada je najzad kroz leptir vrata Dok izleteo na ulicu odelo mu je bilo poderano, a on sam bio je tek polusvestan. Brenan ga je grubo uspravio na noge i pritisnuo ga uza zid držeći mu sve vreme uperenu revolversku cev pod bradom.

— Kreni ka štali, nevaljalče, ili ću te naterati da puziš celim putem! Ti i ja idemo malo na jahanje.

Gurnuo je Doka na ulicu i izubijani pustolov se zateturao i s mukom jedva uspeo da održi ravnotežu, a onda je klateći se kao pijan krenuo preko ulice u pravcu trošne gradske štale praćen Brenanom koji je sa naperenim revolverom išao odmah iza njega.

Deset minuta kasnije izjahali su iz grada iz koga je Dok ispraćen trulim voćem i kamenjem. Brenan je poterao konje u trk, a Dok je zatresao glavom da strese sa lica smrdljive sokove trulog voća i povrća, jer je rukama bio vezan za sedlo. Još uvek nije bio siguran da li je Brenan govorio istinu kada je rekao da ga već nedelju dana prati. To nije bilo nemoguće, a ako ga stvarno vodi kod nekih koje je uz put opelješio, nije bilo baš mnogo nade da će posle tog susreta ostati živ.

— Srećan si ti čovek, Benone, jes li svestan toga? — rekao je Brenan kada su se najzad našli

van grada i krenuli glavnim južnim putem prema San Antoniju.

— Kako to misliš? — progundao je Dok. — Vodiš me kod svojih pajtaša da me obesite i ti to nazivaš srećom?

Brenan se glasno nasmejao. — Ne, to je bila obmana. Do večeras te nikad nisam video, ali zapažen jes. Jedan čovek želi da te vidi. Onaj tvoj trik je samo malo ubrzao stvar. Sledeći put trebalo bi da koristiš feder. Lastiš je tiši, ali uvek se prekine u nezgodnom trenutku, znam trojicu koji su zbog lastiša izgubili glavu.

Uprkos konopaca koji su mu žuljali ruke Dok je bio zadovoljan. Izgleda da je postigao cilj kome je težio.

Cilj je zaista bio postignut. Brenan ga je odveo Flipu Bodiju u salun „Nemirna lepotica” u San Antoniju.

U odaji se nalazio i Martin Rigen i obojica kockara su hladno odmerili Holideja dok je Brenan objašnjavao ko je on.

— „Poker” Benon? — ponovio je Bodi. — Nikada nisam čuo za tebe, momče. Ali, možda ni ti nisi čuo za mene.

— Čuc sam. — Holidej je progovorio svojim normalnim glasom mnogo dubljim od onoga kada je igrao Bronka Bartona.

— Onda mora biti da si lud kad si se ubacio na moju teritoriju.

— Nisam. Želeo sam da me zapaziš. Računao sam da ćeš me možda uzeti u svoju grupu.

Na Holidejevo priznanje Bodi je digao obrve od iznenađenja. Pogledao je Rigenu koji je smrknuto zurio u pustolova.

— To bi dakle hteo. Čuo si za moju grupu.

— I za udruženje. — Holidej je znao da rizikuje; samo pominjanje udruženja kockara stavljalo ga je u vrlo opasan položaj. Ali, bio je to sračunati rizik.

Izgledalo je da se taj rizik isplatio, jer je Bodi rekao. — Osluški-vao si otkucaje zemlje, a? Pa do-bro, reći ću ti... Benon?... Benone ja uzimam samo najbolje. U mojoj ekipi nema mesta za šeprtlje. Oni prave neprilike a ponekad gube i glavu, shvataš?

— Guma mi se otkinula. — Holidej je bojažljivo digao ruku i pokazao deo Džekobove lestvice koja mu je još virila iz rukava.

— Mi koristimo federe. Guma često puca. — Bodi je klimnuo glavom Brenanu koji je prišao Doku i pokretom noža presekao veze na njegovim rukama. Bodi je pripalio cigaru. — Otkuda si se ti pojavio, Benone? Znaš, to ime mi nešto ne leži. Znam te odnekuda, ali tada se nisi zvao Benon.

— Ja sam ga prepoznao Flipe — rekao je Martin Rigen progovorivši prvi put. — To je onaj kauboj Bron, koji je pre nekoliko nedelja sradio Bila i Keta.

Brenan je još držao naperen revolver na Doka, a sada je i Rigen izvukao svoj „kolt“. Bodi je zastao sa cigarom ispred usta, zažmirio očima i pažljivo odmerio pustolova. Zatim je lagano klimnuo glavom.

— Do vruga Martine u pravu si! Brada me je prevarila. Kosa mu je nešto tamnija i glatka zbog briljantina, glas mu je nešto drukčiji... a naravno i odelo. Kakvu ti to igru igraš, mister?

— To ću lako objasniti — progovorio je Dok i lukav osmeh zaigrao mu je na jednom uglu usana. Trojica kockara gledali su ga i dalje ne menjajući kameni izgled svojih lica i preteći sjaj pogleda. — Moje pravo ime je Benon... čuo sam za

vas i hto sam da vidim koliko vredite. Kada sam prošli put došao cvamo bio sam prašnjav i umoran i smatrao sam da izgledam kao i svi drugi kauboiji na ulicama San Antonija. Upao sam u igru sa vama u želji da proverim koliko ste dobri u svom poslu... Nisam pretpostavljao da će doći do pucnjave... ali, kada se to već desilo, nisam imao kud nego da uzvratim i pobegnem, da bih se nekoliko nedelja prikrrio pre nego što se ponovo vratim... ne ljutite se?

Kockari su ćutali odmeravajući svaku njegovu reč. Onda je Rigen progovorio. — Kada si se priključio igri mi smo znali da u San Antoniju nema nijednog predvodnika grupe goniča koji plaća onoliko koliko si ti imao u džepu.

— Ali, to vam nije smetalo da me oćerupate!

— Dolar je dolar Benone — rekao je Bodi i Holidej se neprimetno osmehnuo: to je često čuo od starog Heptika Benermana.

— Ja nisam baš mnogo vešt u varanju — priznao je Holidej — ali, mogu da učim.

— Brenane — izvedi ga časkom napolje dok Martin i ja nešto porazgovaramo.

Holidej i Brenan su čekali skoro desetak minuta u maloj čekaonici, a onda su pozvani unutra. Bodi je gurnuo jedan papir na sto ispred Holideja, a pustolov je kradomice pogledao pored kockara u kasu iza njega. Stajale su tamo neke knjige, papiri i vrećice sa novcem. Holidej bi mnogo želeo da se dočepa tih knjiga.

Pogledao je upitno Bodija kada mu je ovaj dodao pero.

— Potpiši Benone. Čovek kao ti može nam koristiti... bolji si sa pištoljem nego sa kartama, ali to ćemo srediti. Dopustićemo ti jedan period treniranja.

Holidej je žurno pročitao rukom ispisan ugovor. Ugovor ga je vezivao za udruženje kockara, a njegova pravila bila su ispisana na poleđini papira. Na nekoliko mesta uočio je reč smrt. Čitanje na brzu ruku otkrilo mu je da ima malo grešaka koje sindikat toleriše, a mnogo onih koje se kažnjavaju smrću.

— Hoćeš li potpisati ili nećeš? — prasnulo je Bodi. — Ako ne potpišeš nećeš moći da radiš... s druge strane ako ne potpišeš nećeš izaći odavde živ.

Holidej ga je još za trenutak gledao u oči, a onda na mestu gde je Bodi pokazao potpisao: „Poker” Benon.

— O keј, sad si jedan od nas, Benone. Tvoj jedini posao je da cediš novac iz naivnih žutokljunaca i da to radiš, a da ne budeš uhvaćen. Verno nam služi i mi ćemo se brinuti o tebi.

— Šta znači to brinućete se o meni? — zapitao je Holidej suvo.

Bodi je izdržao njegov pogled. — Mi ćemo ti pružiti zaštitu. Kad možemo izvući ćemo te iz zatvora. Ako dođe do suda, zavisno od tvoje važnosti u organizaciji, mi ćemo ti obezbediti advokata. A mi koristi-

mo samo najbolje advokate, kao na primer sada jednom našem čoveku u San Francisku koji je optužen za ubistvo senatora. Zove se Džoni „kec”. Obezbedili smo mu najboljeg advokata i smatramo da će se izvući. To su načini na koje mi brinemo o našim ljudima i interesima, Benone.

Holidej je uspeo da sačuva bezizrazno lice. Imao je prilike da čuje i lepše vesti od ovih.

X

Flip Bodi je bio odličan instruktor, a isto tako i protivnik u igri. On je Holideju pokazao dopunske metode za ono što je od Džona „keca” naučio i u svim slučajevima ti metodi su bili bolji. Holidej je obično pokazivao kako on igra određenju igru, a onda bi mu Bodi pokazao poboljšanje tog metoda ili nešto što je bilo bolje.

Bodi je bio pravi stručnjak i u odnosu na njega Džoni „kec” je izgledao kao amater. No, Holidej je ubrzo saznao da većina Bodijevih kockara nisu u varanju bolji od Džona „keca” i da taj nivo uglavnom zadovoljava potrebe sindikata.

DRAGI ČITAOCI!

Od juna meseca 1987. godine DOK HOLIDEJ izlazi dva puta mesečno i to svakog 7-og i 21-og u mesecu.

NE ZABORAVITE!

Od 4. aprila 1987. godine nova vestern edicija „KOLT” izlazi svakog 4-og u mesecu.
ČITAJTE „KOLT”.

Posle tri dana neprekidnog vežbanja Bodi ga je u jednom trenutku upitno pogledao.

— Gde si ti naučio ove prednosti Benone?

Holidej se zamislio shvativši istog trenutka šta se krije iza kockarevog pitanja. Nekoliko puta dok je demonstrirao svoju tehniku Holidej je primetio da je Bodi zastao i zamislio se. U toku tih poslednjih nekoliko dana naučio je takođe da svaki profesionalni kockar ima neki svoj način kako određene poteze izvodi; teško se moglo desiti da dvojica kockara u istom metodu koriste baš potpuno identičan način izvođenja. Svaki od njih unosio je u igru nešto individualno.

Holidej je procenio da je u načinu kako on operiše kartama i spravama uočio nešto od specifičnosti Džona „keca“.

Zbog toga je znao da korača po klizavom terenu.

Slegnuo je ramenima i odgovorio. — Nešto sam video ovde nešto onde. Uglavnom sam posmatrao jednog momka u Dalasu, u salunu „Crveno pero“. Zaboravio sam kako se zove, ali on me je naučio nekoliko štoseva pre nego što je otišao. Imao je nadimak po kartama. Nešto kao... keca! Da „keca“. Neki čovek koga su tako zvali. Isti nadimak kao onaj za koga si mi rekao... — začutao je i pucnuo prstima. — Je li to taj isti?

— Možda — rekao je Bodi gledajući ga bezizraznim očima. Nije dao ni znaka o tome da li je poverovao Holideju ili ne. Pustolov je mislio da mu je poverovao. — Imaš nečega u pokretima kao i Džon. On je pomalo krut ponekad, ali je dobar. Ti samo vežbaj Benone. I to stvarno vežbaj. Deset časova dnevno sve dok trikove ne budeš mogao da izvedeš i u snu.

Ukoliko manje nezgoda napraviš, utoliko bolje za sve.

— Slažem se. Ali, kad ću preći na posao?

Bodi se osmehnuo značajno. — Žudiš da počneš da zarađuješ procenat o kome sam ti govorio?

Holidej je slegnuo ramenima. — Zato sam ovde.

— Uskoro ćeš deliti karte naivčinama. Ali pre toga usavrši trikove, jasno?

Holidej je proveo mnoge časove vežbajući nameštanje i podmetanje karata. Ali, više od toga on je čekao, čekao da Bodi izađe iz svoje asobe. Jer, Holidej je žarko želeo da pregleda one knjige koje je Bodi držao u kasi iza pisaćeg stola.

Znao je da Flip Bodi ključ kase drži na lancu prikopčanom na pojas, tako da nije dolazilo u obzir da ga ukrade. Moraće, dakle da za otvaranje kase iskoristi svoje poznavanje brava. Kasu je napravila kompanija „Marten i Heron“, čuvena širom Zapada po svojim čvrstim čelikom okovanim sefovima koji su se mnogo koristili izvan banaka od strane poslovnih ljudi i drugih organizacija. Te kase nisu dostizale standard masivnih aždaja kakve je koristio „Vels Fargo“ ali su to bili vrlo čvrsti kompaktni sefovi za koje je u izvesnim slučajevima bio potreban dinamit.

Neće biti lako otvoriti tu kasu bez ključa, ali zahvaljujući svom životu u polusvetu, Holidej je znao nekoliko veština i imao je nešto alata kojim se nadao da će probiti čelični oklop Bodijeve tajne.

No u toku dva dana nijednom se nije desilo da Bodi ostavi sobu bez straže. Svake noći on je sedao za kockarski sto u salunu, ali je uvek ostavljao Brenana da čuva sobu.

Bilo je i drugih kockara koji su se nalazili u istom položaju kao Holidej i koji su se uvežbavali za

budući zanat. Oni su se svakog jutra sastajali u jednoj maloj zgradi na ulazu na kaland na zapadnom kraju grada gde su aktivni profesionalni kockari donosili Bodiju zaradu od prethodne noći. Na tom mestu, Holidej je jedno jutro naučio usi kada je čuo razgovor između jednog mirnog kockara zvanog Montu i jednog drugog koji se pripremao za taj poziv.

— ... Kad su mi rekli da je Brennan taj koji resava teze slucajeve ja sam se odmah ostavio svojih zamisli i odlucio da sa Bodijem radim samo posteno. Nisam hteo da mu zakinem nekoliko bednih dolara i da rizikujem da mi neko prosvira lobanju kao onom čovi u Lokardu.

— Benermanu? — zapitao je Montijev sagovornik. — Onome koji je Bodiju ostao dužan pet hiljadarki? Da, čuo sam da je to Brennan izvršio. Rigen mu je u tome asistirao, koliko sam čuo.

— Da, i on je opasna zver sa kojom nikako ne bih želeo da se sudarim...

Holidej je ostao ozbiljnog lica tvrdog kao isklesanog u kamenu. Poigravao se kartama i bezizraznim pogledom šarao po odaji tražeći Brenana. On je dakle bio taj. On i Rigen. Dobro, bez obzira šta će se desiti, njih dvojica će platiti Čakovu smrt...

Taj trenutak kao da je bio prekretnica. Posle tog jutra u kantini gde je Holidej sreo i druge članove udruženja, stvari su se počele odvijati. Te iste noći Bodi je ostavio svoju kancelariju na spratu nečuvanu.

— Ima jedan trgovac stokom po imenu Marlo koji uporno dolazi svake večeri — objasnio je Bodi Brenanu. — On otvoreno izražava sumnju da nije sve u redu sa igrom. Hoću da budeš u blizini za slučaj da nešto pokuša. Poslednji put pored njega su stajala dva čo-

veka i mislim da su to njegovi ljudi. Imam predosećaj da će večeras nešto preduzeti. Dodi i ti Benone. Neće ti škoditi da gledaš kako radim, a sem toga, dosta si dobar na revolveru.

— Biće im zadovoljstvo — rekao je Dok proklinjući zlu sreću. Već se bio ponadao da će te večeri biti slobodan da pokuša s otvaranjem kase.

Ali uprkos preprekama sve je krenulo glatko. Bila je subota večer i salun je bio puniji nego obično. To popodne u okolini su doterana dva krda stoke i obe grupe goniča izabrali su da novac potroše kod „Nemirne lepote“. Bila je takva gužva da je Holidej izguran od stola za kojim je Bodi igrao. U svakom slučaju i da je hteo da se probije nazad to bi bilo vrlo teško. Proverio je da Brennan i dalje stoji blizu Bodijeve stolice i bez obzira na sve izračunao da mu se neće ukazati bolja prilika da dođe do kase.

Laktovima je prokrčio sebi put do stepenica, osvrnuo se još jednom da proveriti da li su Bodi i ostali zauzeti i pošao ka spratu i odajama na dnu hodnika.

Ulazak u sobu nije predstavljao problem. Pustolov je otključao bravu uz pomoć tankog savijenog eksersa koji je pripremio dva dana ranije. Ušavši unutra prišao je pravo zavesi koja je skrivala kasu i razmakao je, a isto tako razmakao i zavese na prozoru računajući da će mu ulična svetiljka obezbediti dovoljno svetlosti za rad. Tajna sigurnosti tog modela kase bila je u nitnama na bravi. Nitne su bile stavljene spolja a zanitovane iznutra dok su na poslednjim modelima bile iznutra i nepristupačne. Kasa je očigledno došla kada je salun izgrađen i služila je godinama.

Holidej je iz sare čizme izvukao oštro dleto ne deblje od olovke, a

sa zida uzeo ukrasni tomahavk umesto čekića. Trebalo je samo odseći vrhove nitni i izbiti ih u unutrašnjost kase. Zatim oštricu dleta uvući između šarke i vrata kase i otkinuti ih od čelične ploče, a onda dleto uglaviti između vrata i zida kase na mestu gde se jezičak uvlači u zid. Natezanje dleta pod određenim uglom bilo bi dovoljno da jezičak isklizne iz otvora u zidu. Posle toga trebalo je nategnuti dleto samo još nekoliko puta i vrata će ispasti iz ležišta i otkriti sadržaj kase.

Noć je bila topla i on se obilno znojio. Radio je žurno, jer nije znao koliko će vremena proći pre nego što njegovo odsustvo bude primećeno. Kroz hol odaje iz saluna je dopirala buka; čuo je glasne povike i pomislio da je ponovo došlo do gužve. Baš u momentu kada je otkinuo drugu šarku na vratima začuo se jedan jedini pucanj i on se sledio.

Prigušeni šumovi otkrivali su da se dole nešto desilo. Sigurno je došlo do obračuna. Izustio je poluglasno kletvu u nadi da to nije bilo za Bodijevim stolom. U protivnom, sigurno je primećeno da ga nema.

Holidej je udarcima tomahavka uglavio dleto između vrata i zida kase i jednim naglim trzajem izvalio vrata. Vrata su bila teška dobrih pedeset kilograma i muklo su tresnula o pod, iako se on napregao da ih pridrži. Oslušnuo je dišući ubrzano. Buka u salunu bila se utišala; neko je verovatno zaveo red.

Vrativši pažnju ponovo na kasu Dok je izvadio poslovne knjige.

Na ukoričenim knjigama bile su nalepljene različite etikete: prihodi; rashodi; transakcije; članstvo; teritorije; investitori... Ta poslednja ga je interesovala. Iz nje će saznati imena članova udruženja, vlasnika kapitala koji su stajali iza cele ope-

racije. Da bi se uverio okrenuo je brzo nekoliko lista okrećući knjigu prema mutnoj svetlosti koja je dopirala kroz prozor.

Pročitao je nekoliko imena, okrenuo stranu a zatim još jednu. Trgao se kada je po drugi put pročitao ime koje mu je palo u oči.

Benerman Heptik. San Francisko. Deonice: pet procenata; investicija deset hiljada dolara; potencijal neograničen.

Zaprepašćen time lagano je zatvorio knjigu. Rodeni otac Čaka Benermana bio je član tog udruženja.

Bio je toliko zaprepašćen tim saznanjem da nije čuo kada su se vrata hodnika otvorila. Primetio je to tek onda kada ga je zapljusnuo talas svetlosti i okrenuvši naglo glavu ugledao je Brenana koji je stajao malo razmaknutih nogu sa zapetim „koltom“ u ruci.

— Pitao sam se kuda si se ti izgubio, prljavo dubre — procedio je ubica kroz zube. — Neki kauboj pijan kao čep ustremio se na Marloa i optužio ga da mu je prodao bolesnu stoku. Ubio ga je jednim hicem i onda se predao. Napravio je gužvu ali ne u vezi sa nama. Bodi mi je dao znak da se za noćas mogu vratiti na svoje mesto i ja sam se osvrnuo da te ugledam... i vidi gde sam te našao. Nikada mi se nisi svidao Benone. Šta si ti? Policajac?

Holidej je lagano ustao i digao ruke do visine ramena. Nije odgovorio na revolveraševo pitanje.

— Izvadi levom rukom revolver i spusti ga na pod.

Holidej je oprezno pružio levu ruku i dohvatio „kolt“ palcem i kažiprstom i pustio ga da padne na pod. Brenan je klimnuo glavom.

— O kej, sad možeš spustiti ruke.

Holidej je spustio ruke, ali je desnu ruku zadržao malo savijenu, a onda je uz trzaj naglo ispravio.

Iz naprave u desnom rukavu u šaku mu je umesto karata uleteo mali pištolj „deringer” kalibra 41' i istog trenutka pištolj je planuo uz prasak sličan pucnju biča. Brennan to nije očekivao i olovna kugla pogodila ga je u vrh grudne kosti. On se zateturio i opalio, ali do tada je Holidej ponovo opalio iz druge cevi. Tane je pogodilo Brennanu u levo oko i on se srušio na pod. Nekoliko puta grčevito se trgao i izdahnuo.

Holidej se sagnuo da dohvati svoj „kolt” ali je zastao kada su na ulaznim vratima odjeknuli koraci čizama i kada se našao pred naperenim revolverima Bodiya i Martina Rigena.

Holidej se ispravio i brzo progovorio. — Hej, polako! Kad si rekao da smo slobodni nas dvojica smo došli ovamo i zatekli nekog čoveka pored sefa, meni je taj ličio na Meksikanca. Ja sam jurnuo da ga uhvatim ali mi je Brennan izbio „kolt” iz ruke i doviknuo tom čoveku da beži... to me je zaprepastilo. Onda je naperio revolver na mene i uzeo moj „kolt”... naravno, ja sam morao da se branim. Upotrebio sam skriveni „deringer”.

— Šta to govoriš do đavola? — zapitao je Bodi. — Da je Brennan poznavao tog čoveka kod sefa?

— Tako mi je izgledalo. Pokušao je da me zadrži da ne dođemo ovamo kao da je znao da tu ima nekoga... to je samo pretpostavka, Bodi, ali tako mi je izgledalo.

Bodi je nabrao obrve i kratko pogledao Rigena. — Šta ti misliš?

— Laže. Brennan te ne bi izdao. U stvari, Brennan me je maločas pitao da li sam negde video Benona. Ni je mogao da ga nađe.

— Gluposti! Došli smo ovamo zajedno — slagao je Dok.

U hodniku se začula galama. Bodi je pokretom glave dao znak Rigena. — Idi smiri gužvu. Objas-

ni šerifu da ovde gore držimo stvari pod kontrolom.

Rigen je izašao dobacivši uz put Holideju ubilački pogled a Bodi je ušao u sobu i udarcem noge zatvorio vrata za sobom.

— Martin je u pravu — rekao je mirno. — Brennan ne bi izveo takvu podvalu.

Holidej je slegnuo ramenima priželjkujući da se dočepa revolvera. — Mogu samo da ti kažem šta se desilo.

— Mislim da lažeš Benone. Mora biti da lažeš. Brennan radi za mene već pet godina i popeo bi se na nebo ako mu to ja kažem; i još nešto. On nema inicijative. Nikada ništa nije samostalno izveo.

— Do vraga, kakvo drugo objašnjenje misliš da postoji? — zapitao je Holidej tobož ljutito.

Bodi se osmehnuo zlokobno. — Prosto. Zatekao te je pored kase i ti si ga ubio.

— Gluposti!

— Gluposti ili ne, to se uklapa! Sačekaj dok se Martin vrati pa ćemo saznati istinu. — Pokretom revolvera pokazao je na kasu i dleto na podu. — Profesionalno izvedeno. Pretpostavljam da si neki policajac.

— Tačno — začuo se nečiji glas. — Zove se Dok Holidej i trenutno radi kao specijalni agent rendžera.

Holidej je tiho izustio ključ. Na vratima je stajao niko drugi nego Džon „kec”, a iza njega pridržavajući otvorena vrata stajao je Martin Rigen.

Kockar se zlobno osmehnuo Holideju. — Sud me je oslobodio Holideje. Porota je našla da sam oružje potegao u samoodbrani. — Nasmejao se odjednom. — A znaš šta je u tome najsmješnije? Osloboden sam zahvaljujući uglavnom tvojoj izjavi.

Holidej nije ništa rekao, samo je stajao ukrucen, ruku dignutih usig-

zureći u svu trojicu. Bodi je bezglasno micao usnama i odjednom snažno zario cev revolvera Holideju ispod grudi. Pustolov se grčevito previo, izgubio dah i posrnuo nazad do kase.

— Psino! — prosiktao je Bodi. — Smrdljivi kućkin sine! Holidej, je li? Profesionalni kockar, doušnik policije, izdajnik svog soja! To je još gore nego da si policajac. — Bodi je gnevno zavrteo glavom. — I zbog čega si se okrenuo protiv nas? Š obzirom na tvoje ime mogli smo doći do nekog sporazuma... imao bi povlašćen položaj i slično, a ovako... — Bodi ga je snažno udario revolverom u rebra i Holidej je zastenjao i grčeći lice od bola pritisnuo rukom bolno mesto.

— On me je doveo iz Meksika — rekao je „kec”. — A mislim da je krenuo protiv nas uglavnom zbog Čaka Benermana... njihove porodice su u nekoj vezi.

— To sada nije važno — rekao je Rigen ne skrivajući svoje likovanje. — On je policijski doušnik i verovatno će biti velike gužve kad se otkrije da je ubijen. Ili ako se uopšte više ne pojavi. Biće zvanične istrage, to je sigurno i stvar će gadno zasmrdeti.

— U pravu si Martine — rekao je Bodi streljajući očima Holideja. — Ali, to je sada svejedno. On mora da nestane. I nestaće. A ja ću imati to zadovoljstvo da ispalim prvi hitac u njega.

Rekavši to Bodi je digao revolver i nanišanio Holideju u čelo. U tom trenutku začuo se prasak revolvera i Bodi kao da je potrčao napred očiju razrogačenih od iznenađenja. Učinio je pokret kao da hoće da se okrene i s otvorenih usana otelo mu se nešto što je ličilo na krik i psovku istovremeno. Rigen i „kec” su se okrenuli i digli revolvere, a Bodi je pao mrtav. Pustolov je video kada su „kec”

i Rigen skočili svaki na drugu stranu hodnika i pripucali na neku nevidljivu osobu. Bacivši se na pod dočepao je svoj revolver u trenutku kada je „kec” uskočio nazad u sobu i okrenuvši se opalio na Holideja. Kuršum je odvalio nekoliko iverki od poda i sasuo ih Holideju u lice, a ovaj se otkotrljao u stranu i još u kotrljanju zapeo palcem obarač svog revolvera.

U hodniku su i dalje grmeli revolveri i Holidej je u magnovenju nanišanio u istom trenutku kada je kockar opalio i drugi metak na njega. Holidejev, „kolt” poskočio je u njegovoj ruci, jedanput, dva puta i Džon „kec” je kriknuo odbačen u drugi kraj odaje udarom tanadi teškog kalibra. Njegovo telo je u zaletu grunulo u prozor i staklo se raspršalo u stotine komada, a poneto inercijom telo je proleto kroz razbijena okna i presamitivši se preko ivice prozora poletelo dole na ulicu.

Oslonjen na jedno koleno Holidej se okrenuo ka vratima u trenutku kada je u odaju sa rukom pritisnutom na raskrvavljen bok grudi posrćući ušao Martin Rigen i revolver koji se još pušio u njegovoj ruci digao prema Holideju. Holidej je levom rukom munjevito zapeo obarač. Taj način pucanja nije bio preterano precizan, ali na toj razdaljini Holidej je znao da ne može da promaši. Njegov „kolt” je bljunuo tri brza uzastopna hica i Rigen se trgao, potresao i okrenuo ponet udarom kuršuma da bi licem pao na dovratak, a onda kliznuo pored zida na pod gde je ostao nepomično da leži.

Holidej se uspravio još uvek spreman da ispali poslednji metak ako to bude potrebno. Iz hodnika je čuo neko slabo stenjanje i privučen time oprezno izvirio na vrata.

U hodniku je na kolenima klečao

neki čovek i rukama pritiskao ranu na desnoj strani grudni, a kroz stisnute prste silvala se krv. Pored njega ležao je specijalni model „kolta“ iz čije se kratke cevi još dizao barutni dim. Ugledavši Holideja digao je bolom zgrčeno lice i Holidej se trgao.

— Zdravo Dok.

— Dobro došli u Teksas mister Benermane — rekao je Holidej tuho.

— Neka devojka po imenu Laki ispričala mi je šta se desilo Čaku i čega si se ti poduhvatio — rekao je Heptik Benerman Holideju koji je stajao pored kreveta u kome je ležao Heptik Benerman sa zavojem oko grudni. — Znao sam da nije trebalo da Čaku poverim toliki novac. Ali, to je bila njegova poslednja šansa i ja sam se nadao da će izdržati i da neće podleći iskušenju. Znao sam da pokušava da se promeni. — Začutao je i uzdahnulo. — Pogrešio sam. Čak nije mogao da se izmeni.

— Bilo je to đavolski teško iskušenje u koje ste ga uvalili, — rekao je Dok prekornim tonom i zapazio da se lice Heptika Benermana skamenilo.

— Možda — priznao je Benerman. — Ali, takva je bila moja odluka.

— Onda znači da sebe krivite za njegovu smrt?

Lice Heptika Benermana se suzilo. — U izvesnoj meri da... ali konačno, to je bila njegova sudbina. Kada se osvrnem unazad i procenim sve okolnosti dolazim do zaključka da se pre ili posle to moralo desiti. I ti si ga dosta puta izvukao, je li tako? To je jednom moralo doći do kraja.

Holidej je klimnuo glavom. — To priznajem. No, još nam niste rekli otkuda vi ovde.

Heptik Benerman je nabrao obr-

ve. — Ti si počeo da govoriš kao pravi Zapadnjak. Kao što sam ti rekao neka devojka po imenu Laki došla je kod mene u Frisko i rekla mi šta se ovde događa; naravno za određenu cenu. Veću od cene telegrama koji si mogao poslati da me obavestiš.

Holidej je ostavio tu opasku bez odgovora.

— Moj specijalan voz bio je spreman i ja sam odmah pošao. Slučajno sam poznavao advokata koji je branio Džona „keca“ i on mi je ispričao sve što bi trebalo da znam. Posle toga pratio sam „keca“ i došao do Bodija. Imao sam nameru, da nekako osvetim Čaka, mada to nisam svesno odlučio. — Pogledao je Holideja. — Nisam želeo da osvetu prepustim samo tebi.

— Tako nešto više je odgovaralo meni nego vama.

— Je li? No priznaj, imao si sreću što sam naišao.

Holidej je klimnuo glavom i uzbiljivši se hladno pogledao Heptika. — Listajući Bodijeve knjige naišao sam na listu članova udruženja mister Benermane. Tamo sam našao i vaše ime. Investirali ste deset hiljada dolara.

Heptik ga je pogledao kao da ne shvata šta Holidej govori. — To je bila investicija po savetu jednog prijatelja. Nisam znao detalje već samo da se posao jako isplati. A u mojoj profesiji dolar je dolar!

— Prijav isto kao i časno zarađen — promumlao je Holidej prekorno. — Vidite, mister Benermane, cena profita koju ste ovoga puta platili bila je suviše visoka.

Holidej se okrenuo i izašao. Napolju su ga dočekali prohladno veče, žučkasta svetlost uličnih svetiljki i žagor i zveckanje žetona u salunima. To veče pružalo mu je novu šansu da još jednom počne od početka. Zamišljenih očiju Holidej je pošao ka „Nemirnoj lepotici“.

by
Dik Browne

21K
BROWNE
7-19

DRM!

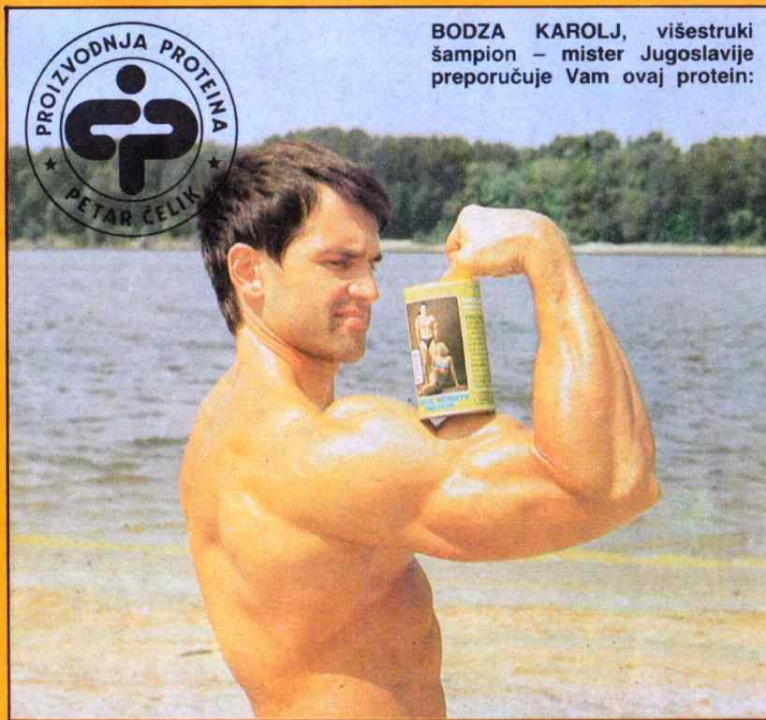
UH, ŠTO VOLIM OVU SUPU!

ORIGINAL MUSCLE DENSITY PROTEIN

Garancija za uspešan trening

Da bi čovečije telo bilo u stanju da sačuva funkcionalne sposobnosti, neophodno mu je potrebna dovoljna količina vrednog proteina. Upotrebom prevelike količine hrane, opterećuje se probavni sistem, a posledica toga je stvaranje naslaga potkožnog masnog tkiva. Da bi se ovo izbeglo, te da bi telo bilo snabdeveno svim neophodno potrebnim hranljivim materijama u DOVOLJNOJ KOLIČINI, od strane stručnjaka se preporučuje hrana u koncentrisanom obliku.

Količina proteina koja je neophodna sportistima raznih disciplina, nije ista. Oni koji žele da razviju veliku mišićnu masu i snagu, kao građivni materijal moraju u organizam unositi veću količinu proteina. Zajedničko za sve sportiste je da 20 do 30 odsto svih kalorija moraju pokriti iz belančevinskog dela ishrane. Dve trećine belančevina moraju biti životinjskog, a jedna trećina biljnog porekla. Zato čuvene atletske zvezde čak izjavljuju da je sportski uspeh do 80 odsto vezan za način ishrane i upotrebu proteina.

BODZA KAROLJ, višestruki šampion – mister Jugoslavije preporučuje Vam ovaj protein:

MUSCLE DENSITY PROTEIN je biološki hranjivi koncentrat prijatnog ukusa kojeg koriste kako atletske zvezde, tako i svi oni koji žele da povećaju sportski rezultat i budu mišićaviji.

MUSCLE DENSITY PROTEIN obezbeđuje telu one građivne materije bez kojih se ne može zamisliti izgradnja mišićnog tkiva. Ujedno aktivira fermentni sistem kojim se određuje iskorišćavanje belančevina. Time se ubrzo povećava uspeh u treningu.

Prilikom određivanja sastava ovog proteina posebno je posvećena pažnja tome kako bi se postigao prijatan ukus i sačuvalo kvalitet delotvornosti.

MUSCLE DENSITY PROTEIN je zdrav i ne izaziva nikakva štetna propratna dejstva, čak ni onda, kada se duže vreme koristi u nekoliko puta većim dozama. On pomaže skidanju potkožnog masnog tkiva, stvaranju mišićavog oblika tela, očuvanju snage i veličine mišićne mase, a neprevaziđen je u razvoju mišićne definicije.

MUSCLE DENSITY PROTEIN
možete naručiti na adresu:

PROTEIN

21400 BAČKA PALANKA

Šumska br. 50, pp. 97

Tel.: (021) 741-446, 744-720, 745-747

PLAĆANJE POŠTARU PRILIKOM PRIJEMA!